

РАЗОРЕНІЕ ТРОЕ.

БИБЛИОТЕКА
МАТИЦЕ СРПСКЕ

13546

ИСТОРИЈА

О

РАЗОРЕНІЮ СЛАВНОГЪ ГРАДА

ТРОЕ.

Цена кнѣиге 30 кр. сребра.

Р19 СР II 442. 1

Р19301

~~206 A 20~~ РД 304
РД Ср II 442. 1

ИСТОРИЯ

О

РАЗОРЕНІЮ СЛАВНОГЪ ГРАДА

ТРОЕ.

БИБЛИОТЕКА
МАТИЦЕ СРПСКЕ

13546

ИЗЪ РАЗНЫ СПИСАТЕЛЯ САБРАО

ВАСИЛІЕ ІОВАНОВИЧЪ,

бывшій Учитель Земунске Юности.

*Овако магарице
Книга печатна — ниско*

У БЕОГРАДУ,

У Правительственной Книгопечатни.

1852.

Господи Совокупительима и Господи Уписни-
цима на књигу: „Воислава Краля Србскогъ“ и на И-
сторію ову не само предъ цѣлимъ почитаемимъ Ро-
домъ моимъ явно благодаримъ, но и ово Дѣло усрд-
но посвештавамъ. Живіо и срећанъ быо премилый
роде мой и свагда књижество наше подпомагао.

СТАНЪ ГРАДА ТРОЕ.

Пређе, него се у догађае, које ћемо изъ исторіе ове сазнати, упустимо, треба намъ најпре знати, гдѣ лежи градъ Троя, или садашнѣ развалине града Трое, у каковомъ е станю было, и које съ њиме владао; — а зашто се, и одъ кога се разруши, то ћемо после дознати.

Градъ Троя, или садашнѣ развалине града Трое, лежи подъ градусомъ 54. дужине и 41. ширине, у малой Азіи (Анатолији), између Никомедіе, Бурсе и Смирне подъ брдомъ Ида. —

По описанію, — имао е овај градъ 36. миља у објатію. Стѣне града имале су 100 аршина высину, а по 6. аршина ширину. Шестъ капія (врата) было е у цѣломъ граду, крозь које се у градъ ући могло, и свака е капія 150. аршина висока и позлаћенымъ бакарномъ надкривена а мозаикомъ изшарана была. Околина цѣлогъ града, изза стѣна, врло е дубокимъ шанчевима (рововима) обкопана, и коды сваке капіе колосайна ђурија (мостъ) одъ камена сазидана, а мермеромъ патосана была. По средини града текла е рѣка Станкусъ, или Скомадра, коя градъ на двѣ части раздѣлявала. — У средини града, одъ восточне стране, лежаше дворъ царевъ, названый Иліонъ, кой имађаше до 150. аршина высину, — просторъ ове

Ист. Трое.

палате или двора заузимао є єдну милю землѣ у обя-
тію; цѣла є палата како исполя тако и изнутра одъ
разношарногъ мермера сазидана и са златомъ и мо-
заикомъ украшена, а позлаћенымъ бакаромъ покри-
вена была, и при свѣтлости сунчаной, ніе се могло у
ню одъ блеска гледати. По средини двора овогъ,
стояло є єдно дрво, кое є до удивленія израћено бы-
ло. Дебло му є одъ чистогъ злата саливено, и 15. ар-
шина у высину, а 3. у ширину имало, гране одъ сре-
бра, а лишће (величине палмовогъ листа) опетъ одъ
чиста злата, врло субтилно направлѣно, да се є одъ
найслабіегъ вѣтрића ніяло; на гранама разны плодо-
ви одъ драгогъ камена начинѣни и бисеромъ украше-
ни, а на свакой гранчицы по єдна разношарна птичи-
ца одъ чистогъ злата хитроумно израћена, и при ду-
ваню вѣтра, свака є своимъ гласомъ умилно пѣвала
и слушатель до удивленія доводила. До ове палате
и съ єдне и съ друге стране лежали су многочисле-
ни домови првы Сановника и осталы благородника,
а до овы опетъ трговачки и осталы занатція, а тако
исто и съ друге стране рѣке, кои числомъ до 180.000
домога быяше, и до 1,670.000. душа у нѣму обитава. —

У овомъ славномъ граду, око 4240. год. одъ со-
творенія свѣта, или на 1268. год. пре рождества Хри-
стога, цароваше нѣкій мужъ благороданъ и храбаръ
Лаомедонтъ, кои имаѣаше сына храбра и мудра Прі-
яма и кћерь Ексиону. Овай пакъ Пріямъ наслѣдникъ
троянскогъ царства са своіомъ законномъ супругомъ
имао є петъ сынова и две кћери, кои се именоваше:
Екторъ, Парисъ, Деифебъ, Елень и Троиль, а кћери:
Касандра и Поликсена, а осимъ ове дѣце, іоштъ є
имао сынова са незаконнымъ женама, коій ћемо имена
у исторіи овой сазнати.

Жители овогъ царства, називали су се, по гра-
ду Трои, Трояни, хотя да су и Фригіяни и Лидяни

подчинѣни и платежни были. Држава се ова граничила до Колхиде, или Минг'реула (иляду источника), или садъ подъ найпознатіимъ именомъ Георгія или Грузинія.

*Путешествіє Аргонавта у Колхиду
по златно руно*)*

Есонъ, царъ мирмядонскій (ѳессалійскій) видѣвши себе, едно збогъ свое превелике старости, а друго и што му се видъ очію помрачію быо, неспособна за царованъ, призове прве сановнике и благороднике царства своего у свой престолный градъ Салоникъ; и предъ свима овима преда скиптаръ правленія млађе-му брату своему Пеллею, съ условіємъ: да онъ као правый владѣтель, до пунолѣтства сына нѣгова Ясона, съ државомъ ѳессалійскомъ управля, а кадъ Ясонъ за царованъ способанъ буде, да му скиптаръ правленія, као законномъ наслѣднику царства преда.

Подъ оваковымъ условіємъ прими се Пелей владѣнія ѳессалійскогъ, а Есонъ по краткомъ времену умре.

Овай в Пеллей быо родитель оногъ славногъ и храброгъ витеза Ахіллеса, когъ ѣе се храбрость поздніе видати.

За време владѣнія Пеллеєва, пронесе се гласъ, да се у Колхиди наоди єданъ ованъ са златнымъ ру-

*) Jason, ein junger Prinz aus Thesalien, fuhr mit vielen andern Helden auf dem Schiffe Argo, in die asiatische Landschaft Cholis am Schwarzen Meere, welches jetzt Mingrelien heißt, um sich gewisser Schätze zu bemächtigen, auf welche er Anspruch machte. (Allgem. Weltgesch.)

номъ, подъ управомъ бога Ариса, и да су многи владѣтели и храбрїи витези оногъ времена желили за-
добити златорунногъ овна у Колхиду ишли; но да се
ни єданъ нїе мого ползовати, єрбо є ованъ подъ вол-
шебномъ сяломъ стояо: но шта више, и живота се
свогъ лишили.

Овай гласъ доспѣде и до цара Пеллеа, комъ се
онъ весма обрадова, не, поради златорунногъ овна,
што бы га придобыо и своме царству не малу ползу
привео; — но што бы се овомъ приликомъ найлак-
ше мого свогъ сыновца Ясона, когъ є намѣрю у
Колхиду послати, конечно ослободити. Призове га
къ себи, и овако му изговори: „О пресвѣтлый кня-
же, мени прелюбезный и дражайшій сыновче Ясоне!
зна благородїе твоє, да самъ те по препоруки роди-
теля твогъ, а могъ вовѣки незабравлѣногъ и во вѣч-
ности почившегъ брата и цара Есона онако воспы-
тавао, како ѣу те моѣи мудра и славна владѣтеля за
престолъ еессалійскій учинити. У овомъ момъ пред-
прїятїю видимъ, да самъ къ пожеланой цѣли доспѣо
потоме, што си ты прелюбезный Ясоне, до данасъ
онако поступао, како самъ я желїо да поступашь. —
Ты си данасъ у совршеный возрастъ доспѣо, а къ
овомъ довольно се храбрости у теби показує; и зато
ти треба као храбромъ младићу у подвигу успѣвати,
а съ овымъ ѣе се іошть више храбрость твоя осна-
жити и утврдити. Овымъ поводомъ призвао самъ те,
да ти намѣренїе моє сообштимъ, пакъ, ако ме послу-
пашъ, то не само што ѣешиъ мени, но даже и цѣ-
ломъ свомъ возлюблѣномъ народу превелику ползу
принети. А то є ово: мени є до знаня дошло, као
што є веѣъ и теби познато, — да се одъ нѣкогъ вре-
мена у Колхиди єданъ златорунный ованъ подъ надзи-
ранїемъ бога Ариса наоди; тако, моя є желя, да се
ты на путь преправишь, у Колхиду да одешъ, и бу-

ди коимъ пожертвованіемъ да настоишь, да златно руно придобієшь и у царство свое донесешь. — Ако съ овимъ, любезный Ясоне, къ пожеланой цѣли доспѣшь, то знай, да ћешъ савъ живећій народъ съ твоимъ подвигомъ у превелико чудо довести, а свое царству превелику ползу принети, и себе достойнымъ владѣтелямъ ѳессалійскогъ народа показати. Я крѣпку надежду имамъ, да ћешъ ты предложеніе мое примити, и дѣло срећно ко концу привести.“

Добродѣтельный Ясонъ слушаючи свогъ сладкорѣчивогъ стрыца, увѣри се, да му є чистосердечно предложеніе учинію, торжественно се обећа совѣту нѣговомъ слѣдовати.

Царь Пеллей учини наредбу, те се єдна повеліка галія начини, и на врѣ галіе даде єдногъ овна одъ гипса саливеногъ и позлаћеногъ намѣстити, и цѣло друштво, кое є опредѣлено было да съ Ясономъ у Колхиду путує, назове Аргонаути *).

Кадъ є све за путованѣ приуготовлѣно и у галію унешено было, тада се Ясонъ своемъ стрыцу царю Пеллею, а тако и свима великашима царства поклони, и опрости, пакъ съ князомъ Херкулесомъ и князомъ Ѳезеомъ и съ многимъ благородницама греческимъ у галію оде, и на пожеланный путь кре-
не се.

Аргонаути благопоспѣшнымъ вѣтромъ путуюћи, наскоро приспѣше до троянскогъ царства. У пристаниште троянско уплове, лентере у воду спусте, и на обрежіе изиђу. Овди свое шаторе изнесу, и мыслише кой данъ одморити се, докле имъ се поспѣшанъ вѣтаръ появи.

*) по граду Аргосу.

Народъ троянскій видеѣи галію греческу у сво-
ме пристаништу, а Грке и шаторе нѣгове на своемъ
обрежію, доѣе у недоумѣніе. Учини меѣу собою со-
вѣштаніе, и депутацію опреми у градъ Трою, да яви
царю Лаомедонту о пришествію Грка.

Кадъ в царъ Лаомедонтъ одъ депутираца разу-
мѣо о пришествію Грка у землю нѣгову, яко се ду-
хомъ узнемири, и за велико безчестіе греческо дер-
зновеніе сматра. Совѣту своме ово достави, и согла-
сише се, да се еданъ Совѣтникъ опреми, кои одъ
стране нѣгове и цѣлогъ Совѣта да поздрави Арга-
науте, да се таки са обрежія и изъ пристаништа тро-
янскогъ уклоне. — У противномъ случаю, да ѣе си-
ломъ оружія отгнани быти.

Доспѣвши Совѣтникъ троянскій у шаторъ Ясо-
новъ, узрокъ свогъ пришествія овако изговори: „Царъ
Лаомедонтъ, троянскогъ царства господаръ, у согла-
сію са своимъ Совѣтомъ, послао ме в къ вами, да
вамъ сообштимъ, да се онъ весма чуди ващою про-
дрзливости, како смедосте безъ препыта нѣговогъ
наступити, а камо ли доѣи у землю нѣгову? Онъ,
као благій и правдолюбивый владѣтель, и отаць на-
рода свогъ, жели у миру пребывати; а вы съ толи-
комъ гордостѣу и високоуміемъ вашимъ у землю нѣ-
гову уѣосте, духъ нѣговъ узнемиристе, и безчестіе
нѣговомъ царскомъ благородію нанесосте, и цѣлу др-
жаву троянску съ вашимъ неразумнымъ поступкомъ
осрамотисте. Онъ вамъ заповѣда, да се таки имате изъ
државе нѣгове уклонити. Ако ли нѣговъ свѣтлый на-
логъ непослушате, то знайте, и увѣрени будите, да
ѣе войнство свое на васъ послати, кое ѣе на люде
ваше немилосрдно напасти, и васъ самогъ крайной
опасности подвергнути.“

Саслушавши Ясонъ ове рѣчи посланикове, од-
говори му: „Друже! Налогъ твогъ цара добро самъ ра-

зумео: но яви твоемѣ царю, да мы нисмо пошли у нѣгову државу, но намѣренисмо одавди у дальну землю путовати, пакъ насъ противанъ вѣтаръ овамо претера, збогъ чега на землю ову и изиђосмо за причекати благопоспѣшно време; а не троянску државу проматрати. О! кадъ бы вашегъ цара царско благородіе обузимало, заиста се небы онъ могао тако немилосрданъ спрема странна народа указивати. Како бы нѣму было, да бы оваковымъ случаемъ у нашу државу дошао? — Зна ли, да бы онъ съ найвећимъ торжествомъ и царскомъ почешу дочеканъ и угошћенъ быо. Но ништа зато, онъ ово нехте разумѣти: но у мѣсто добра, самъ себи зло изабра. Поздрави твогъ цара, и яви му, да ћемо се одма изъ државе нѣгове уклонити, а за ово нами нанешено безчестіе, увѣри га, ди ће и онъ и народъ нѣгове државе, ако не одъ насъ, то зацѣлѣ одъ наши славны Грка, кои ће ово нанешено намъ безчестіе на скоро дознати, награду за свое злоумышленіе примити. “

Како е посланикъ цара троянскогъ отишао, Ясонъ учини наредбу и шатори се у галию унесу. Вѣтрила се разапну и глалія се крене, и за неколико дана путуюћи по црномъ мору, срећно доплоче у княжеству Етесовоу пристаниште града Дандара. Одавде Ясонъ пошлѣ три благородника греческа, кои явише князу Етесу нѣгово пришествіе. Етесъ разумевши о долазку Ясоновомъ, учини наредбу те неколико Сановника нѣговы съ єднимъ оддѣленіемъ воинства оде у пристаниште, да Ясона и нѣгово содружество съ найвећомъ почешу приме и у градъ доведу.

Доспѣвши спроводъ овай до пристаништа, — Ясонъ, Херкулесъ и Ѳезей съ остальмъ благородствомъ изъ галие изиђу, коє спроводъ торжежественно дочека и одъ стране княжеске Ясона и све остале най-

учтивіє поздрави. Ясонъ пакъ одъ свое стране како князу тако и цѣломъ спроводу возблагодари, и о здравлю княза упыта. По совершенію ове церемоніє, Ясонъ и сво благородство греческо у найдрагоцѣніє одѣяніє обуку се, и на свое богатоукрашене конѣ посѣдаю, пакъ са изасланнымъ спроводомъ крену се граду Дандару.

Кадъ су се већъ близу града приближили а народъ съ музичнымъ орудіама и трубама огласи пришествіє Грка. Жителии града премного дивишесе красоти и богатству одѣла греческогъ, и гомилама жене и дѣца врвише ово благородство видити.

Дослѣвши спроводъ овай предъ княжескій дворъ, Князь и благородство предъ дворъ изиђу за дочека-ти госте свое, кое, како є Ясонъ опазіо, съ коня сисао, комъ су примѣру и осталы послѣдовали, и предъ князомъ Етесомъ, а потомъ и предъ осталомъ господомъ, поклоніо се и о здравлю се упытао, а овымъ образомъ и князь се предъ нѣмє поклоніо и са добродошлицомъ поздравио га и взаимно се полюбили. По овомъ позвао князь сву греческу господоу у дворъ свой, гдѣ су се о разнымъ предметима разговарали.

Кадъ є приспѣло време вечери, кою є князь дао величествено приуготовити, и трапезу са златнымъ и сребрнымъ посуђемъ поставити, позвао є госте на вечеру; а къ овомъ да бы іоштъ веће уваженіє гостима своима учиніо, позвао є и свою єдину кѣерь Медею, да при вечери участвує, будући му є супруга пре овогъ сбытія на єдну годину дана представила се.

За ову дѣвицу Медею, описую овако: Медея се є одъ млади свои година у волшебнымъ наукамъ обучавала, и у волшебству толико успѣла, да є у станю была пророчествовати, шта ће се

унапредакъ случити. Волшебнымъ силама преображавала є свѣтлость у таму, а таму у свѣтлость. Вѣтровима заповѣдала дувати и одъ дуваня престати. Сѣванѣ муня, гласове громава и землѣтресеніє производила. Текуће рѣке на другу страну да теку обраћала. У лѣтно време чинила да съ дрва лишће опада, а у средини зиме да иста дрва цвѣтаю и плодове приносе. Младе люде и жене у старе, а старе у младе превраћала. Ову су Медею древни Еллини, за богиню почитовали.

Кадъ є Медеа одъ родительскогъ посланика разумѣла, да ю на вечеру позива, украси се драгоцѣнымъ одѣломъ, као што є обычно дѣвицама украшенія красоти своіой прилагати, и съ нѣколико свои другарица къ уготованой трапези на вечеру дође, коіой родитель съ ниже себе дозволи сѣсти,

Колико є Ясонъ съ неописаномъ добротомъ и величественымъ дочекомъ княза Етеса задоволянъ быо, толико му се сада іоштъ више срце нѣгово одъ радости узнемери, гледаюћи кѣерь нѣгову Медею, као ютреню звѣзду даницу. — Нѣномъ лепотомъ тако є очаранъ быо, да є све остале предмете и разговоре за нѣколико тренутака заборавности предаво, а єдинствено се Медеиномъ красотомъ услаждава и умильнымъ нѣзинымъ разговорима ублажава.

Но и ова выше описана велика волшебница Медеа, не могаше одъ ове любовне страсти избѣгнути; но и она, гледаюћи предъ собомъ Ясона, очарана буде нѣговымъ красотомъ, сладкорѣчивосћу и величественымъ погледомъ тако, да ю є силна любовъ обаяла и обузела, и да ю одъ оногъ часа, ништа више на свѣту не бы могло одъ Ясона отвратити, развѣ єдина смръть. — Ево, шта прилика, — и шта природа чини! —

По совершенію вечере, по налогу княжескомъ прва устане Медея, и поклонивши се родителю и свимъ гостима, са своимъ другарицама оде у свою палату. После Медее и осталы гости устану, и на опредѣна іймъ мѣста оду спавати.

Како су Ясонъ и Медея ону ноћъ провели, — то перо ніе у станю описати; а оны, кое овако силна любовъ обузима, могу о догађаима оваковима пространіе умствовати. —

Сутра данъ при ручку, гдѣ є и Медея участвовала, запыта князь Етесъ Ясона, намѣравали кудъ далѣ изванъ нѣговогъ княжества путовати? На ово пытанъ Ясонъ му найучтивіе одговори: да є онъ единствено до нѣга дошао, поискати дозволенъ, да у Колхиду отићи може, да бы златорунногъ овна придобити могао. Чувши овай одговоръ Етесъ, сожали весма Ясона, и рекне му: што се мене тиче, я вамъ пуну свободу даємъ, но знаюћи, да ће се тешко моћи къ пожеланой цѣли доспѣти, не бы совѣтовао да идете; єръ ми є жао, да таковый красный и благонадежный младићъ безъ икаконе нужде свой драгоцѣнный и отечеству свомъ преполезный животъ пре времена, као што є и остале судьбина, кои су то тражили, постигла, оконча.

Саслушавши ово Ясонъ, у лицу пребледи и изгуби волю веселити се. Примѣтивши ово Медея, устане одъ трапезе, и родителя полюбивши у руку, рекне му: „Пресвѣтлый княже и мой дражайшій Родителю! дозволите ми, да я съ княземъ Ясономъ, као дѣвица нѣколико рѣчи у палати моіой проговоримъ, сирѣчь: да га упытамъ каковомъ хитрошћу намѣрава онъ златорунногъ овна придобити?“ Отаць іой молби нѣной удовлетвори, и она съ Ясономъ оде у палату свою.

Дошавши ово двоє у палату, у коіой и єдно и друго жарь любви свое намѣрава у тайности задржати. Но камо тай, или та? — кое є толико знажно было, да зажарену страсть ову у станю претаяти буде? — Заиста, никаквогъ витеза, нити витезкинѣ има, кое бы побѣдило. Но напротивъ, и мушко и женско, кое се є годъ у любовну страсть упустило, тако се є заплело као мува у мрежу паукову; пакъ истомъ кадъ дозна заблужденіе свое, онда се стане са своимъ снагомъ усилявати да се исплете, но ово све напразно быва; єрь се све више и више уплеће, и тако до кончине заостане.

Сѣдши ово двоє єдно према другомъ на софе, дрктаюћимъ гласомъ запыта Медеа: „Пресвѣтлый княже Ясоне! да се не зачуди ваше благородіе, што ѣу васъ нешто спросити; єрь можно є да ѣу вамъ моћи и у помоћ притећи.“ Ясонъ такоѣеръ наставши се узнемирена духа, рекне іой: „о пресвѣтла Принцезо! я ѣу васъ и срцемъ и душою моєю рад саслушати, само ме изволите спросити.“

По изреченію овомъ, почне Медеа о вако говорити: „Бывшу намъ заєдно при трапези, чула самъ, гдѣ сте моме пресвѣтломъ родителю на пытанѣ иѣгово одговорили, да сте єдинствено тога ради овамо дошли, да бы златорунногъ овна придобыли. Овай вашъ одговоръ, дао ми є поводъ родителя могъ замолити, да ми дозволи съ вами на само разговарати се, а изъ когъ самъ побужденія ово учинила, я ѣу вамъ позніе одкрити. Но сада васъ учтиво пытаю, како и коимъ начинемъ намѣравате тако преважно дѣло започети; далъ є вами познато, подъ чіомъ властью и надзираніемъ стои златорунный ованъ?“

Ясонъ іой одговори, да му нѣ познато.

Е, добро, рекне Медеа, а вы ме саслушайте: „Златорунный ованъ стои подъ властью бога Ариса.

Прва му е стража два пламенита вола, кои непресѣчно пламень изъ уста свои испуштаю, и цѣлу ону околину одъ превеликогъ дыма потамняваю. Друга му е стража една превелика аждаа, изъ коѣ такоѣръ пламень изъ уста и изъ чешуе нѣне излази и бодро овна чува. Тако, кой годъ намѣрава овна придобити, онъ мора прво пламените волове побыти, нѣи у плугъ уватити и три бразде землѣ съ нѣима узорати, и после иѣ оба убити. По овомъ валя му аждаю савладити и живота ю лишити, пакъ іой онда главу одсѣѣи, зубе іой изъ главе извадити, и по узораной землѣ посѣяти. По совершенію ове побѣде, треба читава два сата пречекати, докле се изъ посѣяни зуба, волшебны войницы роде, кои, како на свѣтъ изиѣу, оду и обколе храмъ бога Ариса, тако и ове войнике треба надвладати и поубіяти, пакъ текъ онда уѣи у храмъ бога Ариса, и противу овна ополчити се, нѣга удавити, и златно руно съ нѣга скинути; а иначе се ованъ не може задобити. “

Саслушавши ово Ясонъ, духомъ клоне и тѣломъ задркѣ, и поѣутивши мало, проговори: „О пресвѣтла Принцезо! да шта ми валя чинити; како и коимъ бы начиномъ могао побѣдити? мени се ваше представленіе врло преужасно видя?“

Медеа му одговори: „Я самъ зато и желила, да съ вами кою рѣчь проговоримъ; и да вамъ докажемъ како стваръ по себи постои, а то небы чинила, да ми нѣе жао ваше пресвѣтле особе, гдѣ бы сте за цѣло морали животъ свой, безъ икакве нужде, само за єдну празну славу изгубити. Мой е совѣтъ тай, да се тогъ посла манете, и да се у ваше премило отечество повратите; ерѣ ако на побѣду исту отидете, то увѣрени будите, да ѣе те за цѣло животъ вашъ изгубити, као што су и остали, кои су се у свою храбрость поуздали, и тамо ишли, окончали.“

„Кадъ е то тако, проговори Ясонъ: то како бы мого я таковой волшебной силы противу стати! — Ако ли пакъ одъ намѣренія могъ одустанемъ, и као страшљивацъ се у отечество мое повратимъ, то коимъ бы очима мога благородногъ стрыца и пресвѣтлогъ цара Тессалійскогъ Пеллеа погледати могао, съ коимъ бы усты могао съ благородствомъ Греческимъ говорити, и каковымъ бы лицомъ смѣо изићи предъ славный и храбрый народъ Греческій? — Поля не видю, — никакову борбу противу златорунногъ овна не покушавао, — оружіе подъ ноге бацью, и као найвећій страшљивацъ срамно се у отечество повратио! — Не, — не, Пресвѣтла Принцезо! славніе ће и благородніе за мене бити, да и животъ мой, ако побѣдити не узмогу окончамъ, нежели као страшљивацъ да се у отечество мое повратимъ.“

„Добро, пресвѣтлый княже! настави Медеа, я садъ ясно видимъ, да се вы ништа друго за побѣдити златорунногъ овна не уздате, но единствено у вашу храбрость; но на єдину храбрость уздаюћи се, торжественно се увѣрите, да свой красный животъ своєвольно смрти у наручія предаете. — Но я, коя и мамъ у власти моіой ту силу волшебну до основанія разушити, не могу допустити, да се таковой красный младићъ живота лиши. — (овди се Медеа зарумени, и у истый тренутакъ ока, сва одъ превелика жара любви и благоволенія къ Ясону, пребледи, и као смиль у лицу пожути. Пођути за нѣколико тренутака, пакъ опеть почне говорити); не, не, я допустити не могу, еръ самъ тако сильно любовью вашомъ обаяна, да више безъ васъ не бы могла живити. — Я ћу вамъ у помоћъ притећи, и одъ зіяюће пропасти васъ избавити; но ово пређе учинити нећу, докле ми се и вы не завѣштате молбу мою испунити.“

„О пресвѣтла Принцезо! проговори Ясонъ, о ан-

гелу мой, о наймилии предмѣту мой! изволите, о изволите ми само заповѣдити, а не молити, я ѣу готовъ одма быти сваку заповѣсть вашу испунити, само да бы къ пожеланой цѣли моіой dospѣти мого.“

„Познато вамъ є, рекне Медеа, свѣтлый княже, да самъ я єдина кѣрка у великогъ княза Етеса, — а треба и то да вамъ познато буде, да самъ я єдна єдина, коя могу власть Арисову разрушити и у прахъ и пепео преобратити; а ово бы єдинствено васъ и ваше любви ради учинила. — Я вамъ садъ, као мени наймилиємъ и любведостойномъ младићу, тайну желю сердца могъ откривамъ. — Я васъ, — до обоженія почитуємъ, — — — и любимъ. — Но оћу ли толико срећна быти, да и вы овакову наклоность према мене узимате? — Дайте ми што скоріє вашегъ отвѣта, єрь ѣу се за найнесрећнію почитовати. Знайте княже, да безъ васъ не бы могла више живити, вы сте ми данасъ єданъ єдиный предмѣтъ на свѣту. — (ово изрекавши, устреми се у обятія Ясонова и проговори) Опростите жару любви мое.“

Ясонъ видећи ово найкраснїє созданїє у своимъ обятїама, савъ претрне одъ превелике радости, и за цѣлу четвртину сата, ништа проговорити не могаше, но самъ у себи воображава, часъ да є у елисейскимъ поляма, часъ да є у нѣкомъ волшебномъ обаянїю. . . . А почемъ є мало къ себи дошао, тадъ є нѣжно-любовну сузу на ангелско лице Меденино испустїо и проговорїо: о принцезо, о обожаєма обладателнице сердца и душе мое! знайте, о знайте божество мое, да васъ и я прекомѣрно любимъ. Увѣрени будите, да одъ оногъ магновенїа, како самъ васъ при трапези усмотрїо, таки ме є нѣка божествена сила обузела и говорила ми: ово є твой предмѣтъ, съ овомъ живи и умри. — Знайте, да самъ цѣлу прошавшу ноћ у мечтанїама провео, непрестано сте ми предъ моимъ

очима стояли, непрестано самъ вашу ангелску лепоту сматрао и душевно любію. Торжественно се увѣрите, да васъ, паче божества, любимъ и почитуемъ, и да безъ васъ, и я небы мого више живити.“

Медея є за све ово време сузе радости у обятіа Ясоновымъ проливала, а по овомъ проговорила: „Добро, кадъ вы мене ономъ мѣромъ, коіомъ и я васъ любимъ, любите; то оѣте ли се тврдо завѣштати, да докле совершите побѣду надъ златоруннымъ овномъ, да ѣте ме за супругу свою узети, и у отечество ваче одвести? —

„Оѣу, оѣу, одговори Ясонъ: заклинѣмъ се богиньомъ Афродитомъ, она ме скрушила, ако завѣштаніє мое не испунимъ. А како бы мого не испунити, кадъ васъ до обоженія любимъ и почитуемъ. Та я самъ у сердцу момъ іоштъ синоѣ тврдо заключію; — но убоявао самъ се, да неѣу толико среѣанъ быти вашу благонаклоность получитьи, и зато самъ жаръ любви мое спроѣу васъ у сердцу момъ таію; а садъ, почемъ самъ се о благонаклоности вашей увѣрію, — садъ самъ найсреѣннїи човекъ на свѣту; єрь съ овымъ самъ више задобію, нежели, ако и побѣду надъ златоруннымъ овномъ одржимъ, или, да коимъ княжествомъ завладамъ.“

Увѣривши се Медея заклетви Ясоновой, даде му одъ чистогъ злата саливенъ образъ бога Ариса, высеѣи на златномъ ланцу; за овымъ даде му єданъ златанъ сосудъ пунъ водице, коя є вода изъ чешуа василиски исцеѣена, и єданъ волшебный прстенъ са зеленымъ каменомъ, и рече му: „Кадъ преѣте у островъ Колхиду, наѣи ѣте тамо єданъ плугъ, и близу плуга два пламеномъ дишуѣа вола, кое, како опазите, а вы одма тай образъ Арисовъ на вратъ метите, и водицомъ се по образу и по рукама помажи-

те, пакъ се онда противу пламенити волова ополчите, а кадъ осѣтите, да васъ пламень одъ нѣи опалию, а вы водицомъ по воздуху прскайте, и одъ тога ѣе се сила пламена умалявати и уста воловска као туткаломъ затуткалисати. Кадъ веѣъ увидите да пламена нема, а вы се безъ свака ужаса устремите, и обадва вола за рогове счепайте и у плугъ уватите, пакъ онда три бразде землѣ на нѣима узорите, и кадъ ово совершите, а вы воловима главе одсѣците, и таки се на аждаю устремите; но будуѣи да е аждая врло голема, и сильный пламень изъ уста и изъ чешуе свое исвушта, то да бы лакше сили нѣной одолѣти могли, тай волшебный прстенъ на средный прстѣ лѣве руке свое ставите и предъ аждаю изнесите, коя, како камень зеленый опази, одма ѣе ярость свою утолити и пламень испуштати престати. Вы се пакъ на ню слободно ополчите, и чешуе нѣне мачемъ вашимъ сасѣцайте, а кадъ се она пружи и као недвижима учини, а вы юй онда главу одсѣците, зубе юй изъ главе избите, и ове на узораной землѣ посѣйте, пакъ, кадъ ово совершите, а вы онда дайте себи за пуна два сата покоя, докле се изъ посѣяни зуба волшебни воиницы роде, кои, како на свѣтъ изиѣу, одма ѣеду отити, и храмъ Арисовъ, укомъ златорунный ованъ пребыва, обколѣти. Вы, како ово опазите, а вы се одма управите за нѣима, пакъ, кадъ близу нѣи доѣете, а вы тай ланацъ Арисовъ затрестите, изъ нѣга ѣе стозвучни музыкални гласови затрубити, тай ѣе звукъ войнике смести, и еданъ ѣе се на другоѣ ополчити и поубѣяти. По совершенію овомъ слободно ступите у храмъ бога Ариса, овна удавите, златно руно съ нѣга свуците, и одма се овамо повратите. Ето, садъ видите мой прелюбезный княже, каковомъ се снагомъ и искусствомъ може побѣдити, а иначе, све бы суетно было. Но ову вовѣрену вамъ тайну, не само друштву своему, но даже ни самомъ

родителю момъ не смѣте открити; ерь, ако и коме откріете, онда ћете сами себи пропасть отворити.“

Примивши Ясонъ предописане даре, опрости се съ Медеомъ, съ ономъ пламенитомъ любовомъ, коіомъ се свакій онай опрашта, кои се у себи равномыслеу душу залюби, и у найвећой тайности однесе даре у свою спаваћу собу, и никомъ ништа неказавши, у истой соби до времена вечере заостане.

Кадъ в време вечери приспѣло, дође и Ясонъ и остала господа греческа, а такође и Медеа са своимъ родителѣмъ, и за богатоукрашену трапезу посѣдаше, вечераше и веселише се. При концу вечере запыта князь Етесъ Ясона, шта в смыслію, сирѣчь: или ће ићи у Колхиду, или ће одъ свогъ намѣренія одустати? Ясонъ му ипакъ найучтивіе одговори: да в онъ тврдо у себи заключію у Колхиду ићи, пакъ макаръ и животомъ платію. Ово весма сокруши княза Етеса, не, што се убојава да ће онъ овна придобити; но што ће безъ икакве нужде животъ свой окончати, и не хотѣ му више ништа о предпріятію нѣговомъ проговорити.

Сутра данъ по налогу Ясоновомъ благородство греческо, а тако и одъ стране княза Етеса нѣколико благородника опреме се, и Ясона до пристаништа испрате. Овди се онъ са свима опрости и превезе се у Колхиду. Морнари осташе на брегу острова, а онъ се самъ упути храму Арисовомъ; и текъ што в за едну четвртину сата ишао, опази и плугъ и оба два вола одаюћа и пламеномъ дишућа. Како ово спази, мету на себе образъ Арисовъ, помаза се водицомъ, и съ обнаженнымъ мачемъ устреми се на волове. Овы опазивши га, почну све већи и густѣи пламень изъ уста испуштати; но Ясонъ непресѣчно водицомъ по воздуху прскаше, одъ чега се волови-

Ист. Трое.

2

ма уста тако затворише, да немогоше више ни зевнути. Ясонъ видеѣи да су престали пламенъ испуштати, устреми се, и обадва счепа за рокове и у плугъ увати, и три бразде землѣ узора, пакъ имъ онда главе одсѣче, и по овомъ пође къ аждаи, кою, кадъ е опазіо, одъ ужаса и велике страве, готово е изванъ себе быо; но опоменувши се на прстенъ, и метнувши га на средній прстъ лѣве руке, предъ аждаю показа, коя одма престаде пламенъ изъ себе избацати, и пружи се по земљи. Ясонъ видеѣи ю неподвижну, устреми се и нѣколико ю пута мачемъ по чешуама изудара, изъ кои млазови крви течаше. Кадъ е сасвимъ малаксала, заману крѣпко мачемъ, и главу іой одсѣче, зубе іой повади, и по узораной земљи посѣя, одъ чега се наскоро силни војници породисе, кои таки одоше и храмъ Арисовъ обколише. Ово воинство тако силно устраши Ясона, да е половину сата, као какова статуа недвижимъ быо; дошавши къ себи, опомену се на совѣтъ Мединъ, затресе ланаць Арисовъ, изъ когъ стозвучни музикални гласови затрубише. Одъ коє свирке, волшебни се војници поremelyше, и међу собомъ поубіяше. — Кадъ се е Ясонъ и овогъ волшебства ослободио, отиде у храмъ Арисовъ, овна увати и удави, златно руно съ нѣга скиде, и одма се натрагъ поврати. — Видеѣи га Морнари здрава и весела, а къ овомъ и златно руно носеѣа, довольно се чудише нѣговой слободи и храбрости.

Допловивши Ясонъ у пристаниште Дандарско, гдѣ га е благородство греческо жельно очекивало, коє, кадъ га е здрава и невредима опазило, у свакомъ е срдце одъ превелике радости преко обичая куцало, и као наново рођена весело дочекало. Самъ князь Егесъ, кадъ га е опазіо идуѣа и златно руно носеѣа, врло се зачудио, — и іоштъ га већомъ охотомъ дочекао, нежели што га е у првый ма приміо.

Сутра данъ отиде Ясонъ съ Херкулесомъ и Фе-
зеомъ князу Етесу, и благодарє му на указаномъ у-
гостѣнію и добротѣ нѣговой. По овомъ Херкулесъ
одъ стране Ясонове, съ коимъ се в договорію, най-
учтивѣимъ образомъ поздравѣ Княза, и изяви му же-
лю Ясонову, како онъ жели кѣрь нѣгову принцезу
Медєю за супругу свою имати, ако онъ благоизволи
бракъ благословити. Чувши ово Етесъ, врло се обра-
дова, едно, што ѣе славногъ витеза за свогъ зета, а
друго, што ѣе и пріятельство са славнымъ грече-
скимъ народомъ имати, одма соизволи, но само уто-
лико имъ отложи, докле и кѣрь свою упыта. Ову
даде предъ нѣи довести, и сообщти іой желю Ясоно-
ву. Медєа, кадъ в рѣчи родителя свогъ саслушала,
приступи му къ руцѣ, и одговори: Я се повинуемъ,
пресвѣтлый родителю, воли и вашемъ соизволенію,
ако ме вы благосиляте, я нисамъ противна. Съ овымъ
буде дѣло окончано. Седамъ дана држаше веселѣ и
торжествоваше, а осмый данъ испрати князь Етесъ
свое премиле госте и возлюблену единицу кѣрку свою
Медєю. Овай в разстанакъ између отца и кѣри одвеѣъ
трогателанъ быо, — врь князь Етесъ никога више
одъ свои присно роѣени неимаѣаше. —

Путницы Аргонаути благопоспѣшный вѣтаръ и-
маюѣи, за нѣколико дана здрави и весели приспѣше
у Салоникъ.

Овде іѣ в благородство греческо съ найвеѣимъ
торжествомъ дочекало, и Ясона, као побѣдителя зла-
торунногъ овна съ восклицаніемъ и великомъ почест-
ѣу предусрело и у дворъ царевъ допратило, гдѣ га
в и самъ царъ Пеллей са првымъ сановницама сво-
има на саалскій врати дочекао, съ нѣиме се полюбіо
и о здравлю упытао, и одма почело се веселити, ед-
но збогъ придобивеногъ златногъ руна, а друго по-

ради женидбе Ясонове съ Медеомъ. Ово весель за
пуни 15. дана торжествоваше.

*Освеша греческа надъ Троянима, за
учинѣну увреду Ясону и остальмъ
Аргонаушима у време путешествія
у Колхиду.*

По совершенію овогъ торжества и веселя, догово-
вори се Ясонъ съ Херкулесомъ и Фезеомъ, да пред-
ставе цару Пеллею учинѣну имъ увреду и безчестіе
у троянской земли, у време нѣоваго путешествія у
Колхиду, и да га умоле, да имъ дозволи освету надъ
Троянима учинити. Отиду къ цару Пеллею, и пред-
ставе му тужбу овимъ рѣчма: „Мы смо у време на-
шегъ путешествія у Колхиду, збогъ противна вѣтра,
принуждени были у пристаниште троянско упловити,
и свое шаторе на обрежіе троянско изнети, за при-
чекати благопоспѣшный вѣтаръ. Но Трояни нехо-
тѣвши ово разумѣти, оду у градъ Трою, и своеме ца-
ру Лаомедонту представе, да смо мы у землю нѣгову
дошли, разсматрати станъ троянске землѣ. Ово, царъ
Лаомедонтъ, сообщти своеме Совѣту, и у согласію са
Совѣтомъ опреми едногъ посланика, кой намъ налогъ
донесе, да се оногъ часа имамо съ обрежія и изъ при-
станишта удалить; ерь у противномъ случаю, да ће
свое воинство послати, кое ће насъ безчестно раз-
терати. Овай налогъ кадъ смо саслушали, мы смо
единогласно посланику одговорили, да мы нисмо из-
ишли на обрежіе троянско, да троянско царство про-
матрамо и узнемиравамо, но збогъ противна вѣтра;
али кадъ царъ вашъ ово некте разумѣти, то га одъ
насъ поздравити, да ћемо се одма изъ државѣ нѣгове

уклонити; но за нанешено намъ безчестіе, — мы немо кодъ нашегъ владѣтеля тражити себи удовлетворенія.“

Саслушавши царъ Пеллей жалбу Ясонову, Херкулесову и Өезеову, узнемири се духомъ и лицемъ запламати, и одма повиче: „Войну, войну противу явногогъ нарушителя мира.“ По изреченію овомъ призове цара ливадійскогъ Телимона, цара лимнійскогъ Мереона, княза епирскогъ Нестора и княза митилинскогъ Артилага, (кои су у Салоникъ поради торжествовати се имаюћегъ веселя позвани были), и сообщти имъ учинѣну увреду Ясону и цѣломъ содружеству Арго-наута одъ Трояна.

Кадъ су и ови владѣтельи саслушали, о учинѣной увреди, єднымъ гласомъ повичу: „Войну, войну вротиву Трояна, они нису само Аргонаутима увреду нанели, но цѣломъ нашемъ славномъ народу.“

После овогъ, таки сутра данъ призове царъ Пеллей исте владѣтель и свое прве сановнике, и међу собомъ согласе се: да царъ Пеллей изъ свое државе 50.000 войника опредѣли, царъ Телимонъ 50.000, царъ Мереонъ 50.000, князь Несторъ 30.000, князь Артилагъ 20.000 и князь Өезей 20.000 войника, и свакій, за свое войнике потребне галіе да приуготови; терминъ за два мѣсеца дана уговоре, да свакій са своимъ галіяма и воинствомъ последнѣгъ дана термина у пристаништу салоничкомъ буде. После овогъ совѣтованія, поврате се владѣтельи у свое државе, и за войну спремати се почну.

Царъ троянскій Лаомедонтъ ништа незнаюћи о намѣренію гречески владѣтеля, опреми сына свога Пріама са цѣломъ фамиліомъ нѣговомъ у Амазію и у Синопъ, давши му 100.000 войника да жителѣ оба ова

града, а тако и народъ изъ окрестны села, кой се е было узбунію, у намѣренію одъ владѣнія нѣгового освободити се, умири и у покорность приведе, а онъ съ царицомъ своіомъ и са кѣрію своіомъ Ексіономъ у двору заостане. Но и ова му супруга наскоро умре.

Последнѣ седмице другога мѣсеца, већъ е было царъ Пеллей свои 100 галія приуготовію, а тако и съ воинствомъ и цѣломъ военомъ потребомъ снабдо се, и очекивао на пришествіе выше описаны владѣтеля.

Кадъ е последний данъ термина уговореногъ наступію, а царъ Телимонъ са 100 галія и воинствомъ своимъ у пристаниште салонишко уплови, за овимъ царъ Мереонъ, такође са 100 галія, князь Несторъ са 60, князь Ѣзей са 40 и князь Артилагъ са 40 галія доплови.

Составши се владѣтели, наново союзъ међу собомъ утврде, и цара Пеллеа за врховногъ войводу надъ цѣлымъ воинствомъ наименоую. Пакъ по овомъ сутра данъ цѣло воинство у поляну салонишку изведу, да га прегледаю и соєдине.

Дивно е было ово собраніе благородне греческе младежи погледати. Свакій е прекрасно обученъ былъ, щитови имъ позлаћени, шлемови златоковани, оружія (мачеви, копія и стреле) позлаћена, коя се блисташе, као зрацы сунчани, коньи имъ такође добри и богато украшени; еднимъ словомъ: ово е воинство тако величествено изгледало, као пшенични класи по нѣвивама спровоу свѣтлости сунца.

Кадъ су владѣтели цѣлу войску свою, коя се изъ 220.000 найхрабріе младежи греческе состояла, прегледали; тада царъ Пеллей надъ едномъ частію свога воинства одъ 25.000 постави поглаваромъ кня-

за Херкулеса, а на другой одъ 25.000 князя Ясона, и по урежденію овомъ поврати воинство у галіе, и крену се противу Трояна.

Имаюћи при путешествію благопоспѣшный вѣтаръ, за нѣколико дана предъ саму ноћъ у пристаниште троянско уплове, и у найвећой тишини изъ свои галіа на землю троянску изиђу и шаторе свое поставе. Тада владѣтельи и чиновначалницы у шаторъ цара Пеллеа дођу, и међу собомъ совѣтоваше се, како, и коимъ бы начиномъ найлакше могли градъ Трою освоити. Ово предложеніе, — даде князу Херкулесу свободу, устане са свогъ мѣста и предъ царемъ Пеллеомъ поклонивши се, рече: „Ако є, пресвѣтлый царе и поглавару нашъ, свободно свое мнѣніе изказати, я ѣу вамъ планъ мой, когъ самъ у себи іошть у путованю нашемъ смыслию, сообщити, и надамъ се, да ѣе полезанъ быти.“ Како царъ Пеллей, тако и сви осталы соизволе му говорити; и онъ га овимъ рѣчма изяви:

„Я по моме разсужденію наодимъ, да бы овакимъ планомъ найлашнѣ и найскоріе было Трою освоити и Трояне побѣдити: да мы наше воинство на седамъ оддѣленія расположимо, пакъ првымъ оддѣленіемъ да я управлямъ, и одма да идемъ у шанчеве подъ Трою одъ южне стране, съ другимъ оддѣленіемъ да управля князь Ясонъ, пакъ и онъ одма да се крене у шанчеве подъ Трою одъ западне стране; а съ третьимъ оддѣленіемъ да управля князь Ѳезей, и съ воинствомъ да се крене предъ капію западоюжне стране, како ѣе између насъ двоице у средини быти. Съ четврымъ и петымъ оддѣленіемъ да управляю царъ Телимонъ и царъ Мереонъ, и оны оба два да буду близу воинства князя Ѳезеа, са шестымъ и седмимъ да управляю князь Несторъ и князь Артилагъ, и они, као резерва са воинствомъ своимъ да остану съ вашимъ вели-

чествомъ, пакъ гдѣ помоѣхъ употребує, онамо да се и пошилѣ. Троянско воинство, меѣу коимъ ѣе зацѣло и самъ царъ Лаомедонтъ быти, како изъ града изиѣе, оно ѣе се морати противу княза Ѣезеа ополчити; ерѣ насъ прекривене по шанчеви, неѣе имати времена ни видити. Князь Ѣезей, како опази да Трояни на нѣга иду, да са воинствомъ натрагъ уступа, а съ овимъ ѣе поступкомъ воинство далеко одъ града одмамити, и нами градъ отворенъ оставити, пакъ докле се воинство троянско съ князомъ Ѣезеомъ, царемъ Телимономъ и царемъ Мереономъ позабави, а я ѣу и князь Ясонъ съ воинствомъ у градъ уѣи, граждане убіяти, домове нѣюве робити и палити, и съ овимъ Трояне у найвеѣій непоредакъ довести.“

Цѣло собраніє овай планъ Херкулесовъ одобри, и одма воинство расположе, и свако оддѣленіє іошѣхъ ону ноѣхъ на свое опредѣленіє отиде.

При развитку дана опазе Трояни воинство греческо у землѣи, а галіє нѣюве у пристаништу своемъ, яве своимъ чиновначалницѣма, а овы опетѣ цару, кои се ужасну, и самъ на себе кривицу баца, што є сына свога Пріама са храбрымъ нѣговымъ сыновима и са 100.000 войника у Амазію оправію, а съ овимъ себе за воєванѣ ослабію. Призове свое сановнике и чиновначалнике, и учини съ овима совѣштаніє, те цѣло воинство а и свакогъ гражданина способна за воєванѣ на оружіє подигне, и кадъ све у поредакъ постави, заповѣди, да се югозападна градска капія (врата) отрори, и съ воинствомъ противу Грка изиѣе. Опавивши князь Ѣезей излазакъ цара Лаомедонта, заповѣди воинству своемъ натрагъ уступати. Видѣѣи троянско воинство поступакъ греческій, обрадує се, мыслеѣи, да овы несмѣду силу воинства нѣювогъ дочекати, охрабри се и дерзновено устреми се, и зачне се жестока битка. — Одъ ударца копіяма, гласъ сто-

звучный издаваше, штитови се разламаше, шлемови, као туча (градъ, крупа) изъ облака, съ глава войничкѣй падаше, одъ ударца мачева, звукъ се по простору воздушномъ, као громовни гласови, разлегао, одъ силне пращине, облакъ се надъ нѣима навуче и данъ у таму преобрати; одъ многе людске вике и коньске вриске, ништа се више чути немогаше, развѣ едина дрека и ударцы. Падаю войницы и одъ едне и одъ друге стране на землю: но Грка двоиномъ више. Видѣши царъ Телимонъ и царъ Мереонъ, да се князь Ѳезей безъ помоћи нѣюве одржати неможе, заповѣде воинству своемъ, и на Трояне се устреме и превелико кровопролитіе учинише. Трояни немогавши се одржати, почну натрагъ уступати: но Лаомедонтъ заповѣди трубачемъ трубити, воинство се у гомилу собра, на Грке се ополчи, и много їй побѣди. Вѣстникъ греческѣй дотрчи подъ шаторъ цару Пеллею, и яви му: да се воинство у рѣавомъ станю наоди. Пеллей се одма съ княземъ Несторомъ и Артилагомъ опреми и съ оставшимъ воинствомъ устреме се на Трояне. Царъ Лаомедонтъ као разярены лафъ пламени томъ яростѣу распалѣнъ немилосрдно Грке убѣи, и кони годъ одъ силе удараца нѣговы не уклони се, тай мртавъ на земљи остаде. Овай нѣговъ немилосрдный поступакъ распали князя Нестора, снажно га копѣемъ удари и съ коня на землю обори, и дуго се мачевима борише, и Лаомедонтъ више раана Нестору зададе, и зацѣло бы му и главу одсѣко, да му войницы у помоћъ непритекоше, и онако ранява на копѣи не метуше, и изъ битке не однесоше. Лаомедонтъ по ономъ на коня свога узсѣде и заповѣди трубити. Воинство му се собра и на Грке яростно навали, бѣгству їй обрати и до самогъ пристаништа догнаде, и овде бы їй зацѣло надвладо и побѣдио; но у истотренуѣ дотрчи князь Дотесъ съ нѣколико Трояна изъ града и яви Лаомедонту, да в греческо воинство

у градъ ушло, и да люде, жене, и дѣцу съче, убія, роби и домове пали. Овай прежалостный гласъ кадъ е саслушао царъ Лаомедонтъ, за нѣколико тренутакъ као недвижимъ быяше; дошавши къ себи, заповѣди трубачемъ наново трубити, и кадъ му се воинство совокупи, а онъ заповѣди да се у градъ враћа. Но истомъ што е до градске капиѣ наступіо, а греческо воинство одъ обрежія за нѣмъ устоппе пошавше, достигне га, и буде му съ леѣа, а Херкулесъ и Ясонъ съ прсію, и овимъ начиномъ нашавши се бѣдни Трояни у найвећой опасности, борише се докле годъ могоше, а кадъ видише да имъ и самъ царъ Лаомедонтъ одъ цара Телимона погину, распуде се, и кудъ кои могаше одъ ярости греческе бѣгаше и сакриваше се. Телимонъ устреми се на палату цареву, ову пороби и дѣвицу Ексиону, кѣрь цареву зароби. Остале владѣтельи съ воинствомъ своимъ поробе и попале домове судейске и трговачке, и много жителя троянски заробе, и обратно се у шаторе свое поврате. Овди прегледаю благо, адиѣаре, и остале дуѣанске ствари; и ово све на равне части подѣле, и свакій одъ свое части половину свое воинству поклони. Дѣвицу Ексиону поклоне цару Телимону, едно, што е онъ цара Лаомедонта убіо, а друго, што ю е самъ и заробіо.

Кадъ су воинство свое прегледали и преброяли, нашло се 2.605 люди са князомъ Несторомъ ранѣни, а 14.370 да е погинуло. А заробили су кое мужкогъ кое ли женскогъ пола 8.374 душе.

По овомъ, унесе свакій свое ствари у галию, крену се одъ троянскогъ обрежія, и за нѣколико дана среѣно доплоче у пристаниште салоничко.

Овди воинство три дана частише, и по овомъ са чиновначалницима свакогъ у свою државу оправивше,

а владѣтели за еданъ мѣсець дана осташе кодъ цара Пеллеа и веселише се. — У ово се є време Ясонъ, као законный наслѣдникъ еессалійскогъ престола, за любовь стрыца свога Пеллеа, предъ странскимъ владѣтелями и предъ цѣлымъ благородствомъ греческимъ свогъ наслѣдія отреко, и стрыцу своге конечно уступію.

Повратакъ престолонаслѣдника Пріама изъ Амазіе, поради смрти цара Лаомедонта и опустошенія града Троє.

Како су се Грцы са обрежія троянскогъ удалили, а Трояни, кои су се разбѣгли были, поврате се у градъ и између себе изберу княза Дотеса, да съ нѣколико одабраны лица иде у Амазію престолонаслѣднику Пріаму, коме прво да достави, шта су гречески владѣтели са воинствомъ своимъ одъ града Троє учинили, шта ли пакъ одъ народа, одъ домова и одъ имѣнія народнѣгъ, и напоследку да му яви, да су му сестру Ексиону и 8374. душе обоєгъ пола заробили и са собомъ одвели, и 37,600 кое войника, коєли граждана поубіяли, међу коима, да є и самъ царъ Лаомедонтъ, нѣговъ пресвѣтлый родитель, борећи се храбро, свой славный животъ окончао. Пакъ, кадъ му све ово до знаня достави, онда, да га одъ стране цѣлогъ народа поздравил царемъ троянскимъ, и да га умоли, да се што скоріе у Трою поврати.

Доспѣвши Дотесъ са причисльномъ депутаціомъ у Амазію, и саобщивши Пріаму цѣло збытіе у граду Трои, пао є Пріамъ у изумленіе, и цѣлый онай данъ у рыданію и плачу са фамиліомъ своимъ про-

вео. По утолѣнію туге ове, остави княза Дотеса са 40,000 войника у мѣсто себе, да у Амазію пребуде, и да народъ по околнымъ мѣстима на найбільій начинъ постара се умирить и у покорность приведе. По урежденію овомъ узме фамилію свою и крене се у Трою. А после нѣга дође и Екторъ и 60,000 войника у Трою.

Овай благоразумный престолонаслѣдникъ Пріамъ, когъ є народъ, како є у Трою приспѣо, своимъ царемъ прогласіо, и заклетву му вѣрно положіо; крѣпко є настоявао, те се сва порушена и попалѣна зданія оправила; одъ подчинѣногъ народа, осимъ жителя троянскій, годишній данакъ покупио и пострадавшимъ Троянима, по пристойности, ради помоћи нѣюве, одъ исты новаца пораздавао; а съ овимъ поступкомъ толико є плѣнію сердца свои трояна, да су га, не као цара, но као богиню Палладу (Минерву) почитовали.

Князь Дотесъ, коє у Амазіи, коє ли у Синопу скоро две године дана пробави, докле народъ умири и у покорность приведе; одъ кои, кадъ є у пожеланный поредакъ довео, по налогу царевомъ покупи двогодишній данакъ, и у свакомъ граду по 10,000 войника подъ управомъ чиноначалника нѣюви остави, а съ 20.000 войника поврате се у Трою, гдѣ га є дао царъ Пріамъ торжественно дочекати.

Поискаванъ цара Пріама одъ гречески владѣшеля, да му сестру нѣгову Ексиону намирагъ повраше.

Царъ Пріамъ видеѣи себе одъ свою страна добро снабдѣвена, призове прве велможе царства свогъ у градъ

Трою, и ово їмъ предложи: „Благородна моя госпо-
до! Вамъ є добро познато, како су гречески владѣ-
льи изненада у нашу државу насрнули, славный градъ
нашъ Трою опустошили, предрагій народъ нашъ изсѣ-
кли, поубіяли, и многочислене души заробили и сасо-
бомъ одвели, могъ дражайшегъ родителя, а пресвѣт-
логъ цара вашегъ живота лишили, дворъ нѣговъ по-
робили и богатство и цаско и народнѣ поодносили,
и мою возлюблѣну сестру а принцезу вашу Ексіону
заробили, коя кодъ цара Телимона робув. Ово изя-
влююћи вамъ, саобщавамъ у исто време желю и на-
мѣреніє мое, да желимъ сестру мою одъ цара Тели-
мона натрагъ искати, но ово нисамъ радъ безъ ва-
шегъ согласія чинити, зато се и вы међу собомъ раз-
говорите, и дайте ми ваше мнѣніє.“

Велможе учине међу собомъ совѣщаніє и цару
слѣдуюће одговоре: „Пресвѣтлый царе и господару
нашъ! мы смо се разговарали и за добро нашли, да
се принцеза наша Ексіона одъ цара Телимона обрат-
но поиште, но да бы цѣль нашу постигли, наодимо,
да бы добро было, де нашу депутацію прво опремимо къ
цару Пеллею, кои є у оно време врховнымъ повелите-
лѣмъ быо, пакъ онъ да се умоли, и съ нѣговымъ
препорукомъ да отиду къ цару Телимону.“

Ово мнѣніє велможе царъ Пріямъ одобри, и
князя Антенора одреди, и давши му наставленіє опра-
ви га у Солоникъ.

Кадъ є князь Антеноръ приспѣо у Солоникъ, и
престао цару Пеллею, овымъ рѣчма изпоручи му
поздравъ: „Царъ Пріямъ, троянстогъ царства Госпо-
даръ, благородіє и величество ваше царско любез-
нѣйше поздравля и моли, да бы ваше величество,
као бывший поглаваръ надъ воинствомъ, кое се є не-
чаянно на градъ Трою устремило, и царска сокро-

вишта и народня богатства поробило, домове попалило, и многочислене жителѣ поубіяло, а многе и у робство одвело, благоизволило одъ стране свое цару Телимону поздравъ послати, да принцезу нашу, а возлюблѣну сестру нашегъ пресветлогъ цара, Ексіону, кою при себи за робиню имаде, натрагъ поврати. Пакъ, ако му ово добротворство ваше величество учини, то нека се за цѣло увѣри, да ће нашъ превеликій царъ сва учинѣна му угнутенія и насилія заборавности предати.“

Преслушавши царъ Пеллей поздравъ троянстогъ цара, одговори Антенору: „Княже! поздравъ цара нашегъ саслушао самъ; но у смотренію прошенія нашегъ, я вамъ одъ стране мое немогу никакова удовлетворенія учинити потоме, што смо мы сви владѣтели, кои смо противу трояна воевали, единогласно принцезу Ексіону, уступили цару Телимону, и нѣму на расположеніе оставили, тако коимъ бы се правомъ могло оно, натрагъ поискати, кое є єданпутъ за свагда нѣму поклонѣно; но вы можете сами къ нѣму отити, и одъ стране цара нашегъ молити, пакъ, ако онъ саизволи, я противанъ нећу бити.“

Кадъ є князь Антеноръ ове рѣчи одъ цара Пеллеа саслушао, поклони се предъ нѣимъ и опрости, и отиде у царство Ливадійско.

Преставши цару Телимону, овимъ рѣчма испоручи му поздравъ цара свогъ: „Царъ Пріямъ великогъ царства троянскогъ Господаръ, поздравля ваше царско величество и моли, да му сестру нѣгову Ексіону, коя се сада у робству кодъ нашегъ величества наоди, натрагъ повратите; ербо ніє пристойно, да царска кћи, — и сада благополучно владаюћегъ цара нашегъ сестра, коя є равна у благородству съ вашимъ величествомъ, а можно и да превосходи съ благо-

родствомъ своимъ, — кодъ васъ робуе. Но ако бы ю зажелило ваше величество за свою супругу имати, то, докле ю обратно поврати, нека ю царскимъ обычаемъ одъ пресвѣтлогъ цара нашего изпроси, и онъ ће ю драговољно вами уступити и съ вашимъ величествомъ искреннъ пріятель постати.“

Царъ Телимонъ одъ нанешене му овимъ поздравомъ велике увреде, едва се е мого одъ ярости, докле е Антеноръ изговоріо, уздржати; и текъ што е овай последню рѣчь окончао, овако му одговори: „Княже! изъ ваши рѣчи видимъ да незнате шта говорите. Нити я цара вашего познаемъ, нити пакъ онъ мене, нити мы каковъ саюзъ између себе имамо. Далъ е цару вашему познато, да самъ я съ другима славными владѣтельима као побѣдитель у градъ Трою ушао, и по убіенію цара вашего Лаомедонта, кои е быо виновникъ нашего огорченія, на палату нѣгову устреміо се и съ не малымъ трудомъ моимъ принцеу Ексіону заробіо; почему съ нѣоме, као съ моимъ робомъ, по момъ произволенію и поступати могу; а на трагъ ю безъ великогъ кровопролитія уступити нећу. Васъ пакъ као неразумна мужа предъ собою сматрамъ зато, што сте се усудили предамноъ изгорити, да е Ексіона, данашня моя робиня, благороднѣ одъ мене. Съ овомъ вашимъ продрзливостѣу, тако сте ме увредили и огорчили, да васъ несматрамъ као царска посланика, дао бы васъ безчестномъ смрћу уморити, но строжайше вамъ наложемъ, да се имате таки изъ државе мое удалити, ако нежелите зла слѣдства изкусити.“

Антеноръ саслушавши угроженія цара Телимона, и видећи да у намѣренію своемъ ништа успѣти неможе, поклони се предъ царемъ, оде у свою галію, и обратно се у Трою поврати.

Кадъ се в Антеноръ у Трою повратіо, и цару своемъ одъ оба цара испоручіо одговоръ, цао в Пріямъ у отчаяніе, да сестру свою никада обратно получить неће.

Полазакъ княза Париса, сына цара Пріама са воинствомъ противу цара Телимона, и зароблѣне прекрасне царице Елене, супруге цара спартанскогъ Менелая.

Немогавши се царъ Пріамъ никако успокоити, нити се безъ сестре свое Ексіоне утѣшити, издаде налогъ на све чиновначалнике царства, да сви чиновници, и изъ свакогъ града по 10 а изъ свакогъ села по 2 депутирца што скоріе дођу у градъ Трою. По коме налогу многочисленно се людство собра.

Трећій данъ по долазку ове депутаціе, царъ Пріамъ изда налогъ, и сви се депутирци у палату нѣгову соберу, и овде їмъ ово предложи: „Познато в вама свима, шта су Гречески владѣтели са воинствомъ своимъ по граду нашемъ Трои починили. Садъ самъ ступіо у согласіе са нашимъ совѣтомъ, да сына мога Париса съ воинствомъ нашимъ у грецію противу цара Телимона оправимъ, да бы сестру мою Ексіону изъ робства избавіо; еръ иначе видимъ, да ю изъ робства избавити немогу. Но ово нисамъ радъ пређе чинити, докле вами господо и браћо моя неспріобштимъ, тако собштаваюћи вамъ намѣреніе мое, оставлямъ вамъ рокъ за три дана, да се добро размыслите, пакъ у четвртый данъ опетъ да се со-

берете овди, и свакій мнѣніє своє свободно да ми представи.“

По одпущу депутираца, заустави свои петъ сынова, наложи їмъ, да му свакій своє мнѣніє, у смотренію предложенія скупщини, свободно изяви.

Екторъ, уставши са свогъ мѣста, съ найвећомъ учтивостѣу поклони се предъ родителѣмъ, и свое му мнѣніє овако изясни: „Пресвѣтлый царе и отче мой Я понизно умолявамъ ваше царско величество, да бы оно благоизволило добро разсудити. Войну лако почети можемо. — Но треба намъ найпре погледъ нашъ на сва обстоятелства бацѣти, разсмотрити и испытати. — Многе є предшественике наше, кои нектеше испытати и разсмотрити станъ свое но неизвѣстной се судьбини у обятія бацѣли, зла кончина постигла. — Тако, да се не бы и мы оваковой неизвѣстной судьбини подвергли, треба добро да испытамо станъ греческій владѣтеля. Ёрь, кадъ бы мы само имали посла съ оны шесть владѣтеля, кои су на градъ нашъ напали и поробили га, то бы я таки са самымъ нашимъ троянима противу нѣи ополчію се; но знаюћи слогу греческу, — они ће се сви, докле їмъ повода дамо, на насъ ополчити, пакъ ће онда за насъ иста война опасніа одъ прве бити; ерь є тяжело и єдномъ противу єдногъ, а камоли єданъ противу петъ, а можно противу десетъ ополчавати се! — Познато є вашемъ величеству, да се кругъ наше државе само съ маломъ Азіомъ, и то не съ цѣлымъ просторомъ ограничава, и єднымъ островомъ Тенедосомъ; а греческій владѣтеля има 48 и землѣ у Европи и у Азїи 67 команди; къ овомъ пакъ нѣіово воинство предходи наше у военной тахтики, ербо они свое воинство упражняваю, а мы, кадъ войну започнемо, онда и войнике скупаемо; пакъ гдѣ се може неукъ са наученымъ сравнити! — Далъ, да узнемо и то у разсужденіе, зашто

бы се мы неизвѣстной судьбины у руке предавали; заръ за любовь єдине Ексіоне, дал' є она достойна, да се нѣ ради, оваково благоустроено царство потресе, народъ на жертву преда, и сокровишта царска и народня троше? По моме разсужденію наодимъ, да она незаслужує, да се крвлю и богатствомъ народнымъ искуплює. Но при свемъ овомъ, нека непомысли ваше величество, да самъ я страхомъ обузеть, и да зато ово наводимъ, не, не пресвѣтлый царе! но єдинствено васъ ради и вашего народа ради говоримъ; ерь се пре могу надати, да ћемо мы одъ грка пострадати, ако їмъ повода къ войни дамо, нежели да ће оны одъ насъ побѣђени быти.“

Почемъ є Екторъ изказао свое мнѣніє, наставіо є Парисъ овымъ рѣчма: „Пресвѣтлый и благородный царе и отче мой! нека благоизволи ваше величество преслушати ме, шта ми се є предъ долазакъ княза Антенора изъ Греціє, кадъ самъ у лову быо, случилось. Цѣлый онай данъ са дружтвомъ моимъ тумара по шуми, но нигде ништа неуловисмо, и истомъ што я намысли дружтву момъ да рекнемъ, да се натрагъ повратимо, а я поиздалека опазимъ скакаюћа елена, потрчимъ къ нѣму, но онъ се подалеко измаче, а мене съ овымъ поступкомъ одъ дружтва могъ растави и удали, и гонећи га, истомъ да га достигнемъ и устрѣлимъ, а нѣга испредъ очію мои коначно нестане. Овай ме догађай у удивленіє приведе, и помыслимъ да є ово нѣко волшебство. — Сиђемъ съ коня, когъ онако уморна за єдно дрво превежемъ, а и самъ уморанъ бывши, спустимъ се подъ дрво на зелену траву, и заспимъ. У сну покаже ми се богъ Меркурій, и явими да є онъ онай елень быо, и да ме є зато одъ дружтва могъ удаліо, да бы онако уединѣнь у станю быо, између богинѣ Юноне, Палладе и Афродите имаюћу распру, збогъ

нѣке златне ябуке, кою су на свадби добили, съ надписомъ, да ѣе она притяжательница ябуке быти, кою я за найлѣпшу признаемъ, рѣшити. Далѣ ми дода, да су ме све три богинѣ поздравили, и богиня Юнона, да се обеѣала, учинити ме найвеѣимъ царемъ на земљи, ако ню за найлѣпшу пресудимъ, богиня Паллада, даровати ми мудрость проницаему, а богиня Афродита найлѣпшу женскиню рода греческогъ. По изреченію овомъ укажуми се све три богинѣ, и мени се богиня Афродита найлѣпша учини, изречемъ пресуду, и она златну ябуку добые. Ова ме богиня крѣпко увѣри, да ѣе ме съ найлѣпшомъ женскиномъ рода греческогъ обдарити. Пробудимъ се изъ овогъ чудноватогъ сниваня, сѣднемъ на коня, и мое друштво при улазку у градъ сустигнемъ. Тако уздаюѣи се я у обеѣанѣ богинѣ Афродите, надамъ се, да ѣе за насъ полезно быти, ако противу Грка узвоємо.“

Изговоривши Парисъ свое мнѣніе, настави Деифебъ: „О пресвѣтлый и великій царе и отче мой! Мое є мнѣніе, да се безъ свакогъ далѣгъ отлаганя противу Грка ополчимо, и за учинѣну намъ увреду отмстимо; ербо бы цѣлый свѣтъ имао право презирати насъ и за недостойне управительъ почитовати, кадъ бы учинѣна намъ одъ нѣи беззаконія заборавности предали. А што се тиче опасности, кою братъ мой Екторъ наводи, я томе не противословимъ; ерь є среѣа не само у войны, но у свачему непостояна. Но напротивъ овогъ: кадъ бы се землѣдѣлцы убоявали многогъ мраза, мала ил' голема снѣга, или лѣти одъ многи киша, вѣтрова, грмлявине и паданя туче, или се страшили одъ множине птичїе или земны црвиѣа, то нити бы орали нити сѣяли; и поради овакове боязни, морали бы и люди и остала животиня поскапати одъ глади. — Далѣ, кадъ бы се трговцы или занацие одъ куповине или руководѣлія свогъ плашили, да

га неће моћи продати, или бы еспапе своє у корабль утоварили, пакъ бы на обали стали разсуждавати, шта се на води догађа, нигда ништа небы се могло онда урадити, ербо свако дѣло има своє и добре и зле краєве; тако є исто и кодъ войне, као што самъ и мало пре навео, и зато велимъ: да се мы ничега не-плашимо, но съ Грцыма да се боримо, пакъ ако намъ богиня Афродита у помоћи буде, те братъ Парисъ какову благородну Гркиню задобыє, то се може и ваше величество надати свою возлюблѣну сестру Ексіону одъ робства ослобођену видети.“

По совершенію Деифебовомъ изяви елень овако своє мнѣніє: „О благороднѣйшій и пресвѣтлый царе и отче мой! да се ненађе ваше величество увређено, што ѣу нѣколико рѣчи основани на истини и правди изговорити. — Познато є не само мени и браћи моіой; но и цѣломъ нашемъ возлюблѣнномъ народу, да се ваше величество истинный и праведный царъ называ, као што и єсть; пакъ, зашто таковомъ предложенію, кое браћа моя Парисъ и Деифебъ представляю, предѣлъ не положите. Какова бы то правда была, или коегъ бы рода то благородіє было, туђе жене или дѣвице отимати, у своє отечество довести, и съ таковымъ поступкомъ државу свою срамотити? — Не, господару, не, великій царе! — Нека се добро размысли ваше царско величество, и нека се добро чува одъ такова беззаконія, кое бы по наговору брата мога Париса и по одобренію брата мога Деифеба учинили. Ваше величество тужи се на Грке, што су вамъ сестру заробили, и называте неправдомъ, а сами дозволявате, да се сыновима вашима подобна неправда учини. Знайте, да ако соизволите, и братъ мой какову женскиню изъ Греціє у градъ Трою доведе, да ѣете и себи, и нами, и цѣлой држави своіой конечну пропасть отворити, изъ кое се нигда више спасти нећемо.“

Троиль, наймлађій сынъ цара Пріама, едва дочека, да еленъ одъ предложенія свога престане, овымъ рѣчма изяви своє мнѣніе: „Нека се ваше царско величество, ни найманъ, збогъ предложенія брата мога елена, не оскорблява; онъ, као мужъ, кои се є единствено наукама посветіо, нити има духа воєна, нити потребу воєну осећа. Онъ обвикнувши се съ наукама, наймиліе часе живота свогъ у читаню проводи. Онъ бы найпамятніе учиніо, да оде међу жреце, и богиньи Паллади да се посвети. Далъ, треба и то ваше величество да знаде, да учени люди слабо за войну маре, они бы желили, да имъ сви люди у наукама подражаваю, и чисто презиру оне, кои су воєна духа, и шта више, кадъ іоштъ до каквоє нужде дође, а они се майсторіомъ своїомъ извуку, и другій, у мѣсто нѣи страда. — Но оставимо се овогъ, о чему нѣе време разговору, — но што се тиче войне, я самъ са браћомъ Парисомъ и Деифебомъ єдногъ мнѣнія. Ваше величество нека заповѣди, да се галіє приуготове, воинство нека се са потребнымъ оружіємъ и препитаніємъ снабдѣ, брату Парису вручите воєначалство, пакъ, ако онъ срећомъ какову благородну Гркиню зароби и овамо доведе, то ћемо онда и мы моћи нашу Ексіону обратно получитьи, а иначе нигда.“

Кадъ су сынови Пріамови мнѣнія своя изяснили, отаць имъ одговори: „Добро, добро сынови мои, я самъ васъ сву петорицу саслушао, а кадъ се депутирцы соберу, я ћу предъ вами дати свакогъ воособъ испытати, пакъ на кою страну буде више гласова, оне ћемо се стране и мы примити.“

После овогъ разговора, депутирцы се у четвртый данъ соберу, и svakій мнѣніе своє воособъ изяви; но напослѣдку се согласе и єдиногласно повичу:

„Войну, войну противу Грка, и отмаштеніе за учинѣну намъ увреду.“

По желъи цѣлогъ народа, одреди царъ Пріамъ сына свогъ Париса, Деифеба и Енса да съ воинствомъ управляю, а Парисъ да имъ поглаваромъ буде. По совершенію овомъ распусти скупштину.

Кадъ су се галіе приуготовиле, и воинство ушло, вѣтрила се разапну и на пожеланный путь крену се.

Касандра, кћи цара Пріама, коя є онымъ истымъ наукама обучена, као што є и Медеа княза колхидскогъ Етеса была, кадъ є дочула да є Парисъ съ воинствомъ противу Греціе отишао, а нарочито, да бы какову благородну Гркиню заробио и у Трою довео, ужасне се, и свое красно лице сузама поливши, дође къ родителю свомъ, и ове му памятодостойне рѣчи изговори: „Пресвѣтлый царе и отче мой! зашто дозволите брату момъ, а сыну вашему Парису, да красный и славный градъ Трою, поступкомъ своимъ, до основанія разори; зашто, да се ове предивне палате и толика зданія поруше и у прахъ и пепео преобрате? — Увѣрени будите пресвѣтлый родителю мой! да ће се збогъ предузећа Парисовогъ, овай предивный градъ до основанія разорити. — Ваше ће се величество грозномъ смрћу живота лишити, сынови ће и кћери ваше мачемъ изсѣчени, свѣтло и храбро ваше воинство и граждани троянскій поубіи и изсѣчени, а већа часть жителя са женама и дѣвицама заробити ће се и у Грецію одведена быти, сокровишта и царска и гражданска пограбити ће се и поодносити. А да се ово не догоди, нека се братъ мой Парисъ часъ пре натрагъ поврати, ерь после се неће моћи помоћи наћи.“

Текъ што є Касандра пророчество свое предъ родителѣмъ своимъ изявила, а князь Партеусъ предъ

цара дође, и ове му рѣчи предложи: „Познато є вашимъ царскомъ величеству, да самъ я сынъ славногъ философа Ефрубрія, кои є 180 година живіо, и кои є искусный философъ и пророкъ быо. Онъ ми є о многимъ стварима, коя су се заиста по нѣговомъ пророчеству збила, казивао; а къ овомъ казао ми є, да ако се догоди, да сынъ царевъ отиде у Грецію, и какову женскиню са собомъ доведе, да ће се онда градъ Троя до основанія разорити и нигда више не подигнути. Жителя ће єдна часть изгинути, а друга заєдно са женскињама у робство одвести се и у робству помрети. Ово ми є родитель мой при самрти своіой открио и препоручіо, да вашимъ величеству онда сообщтимъ, кадъ вы сына вашегъ у Грецію опремите. Тако, свѣтлый царе! послушайте гласъ родителя могъ, и сына вашегъ съ воинствомъ повратите, ако не желите и себи и нами конечно пропасть.“

Кое Касандрино, кое ли Партеусово пророчество разгнѣви цара Пріама, и даде їй обое испредъ себе удалити.

Путуюћи Парисъ са друштвомъ своимъ по мору, притера га противанъ вѣтаръ у островъ Сиѳару, у комъ быяше великолѣпный храмъ богини Афродити (Венери — Венусу) водружень, и съ многимъ адиѳаромъ и богатствомъ снабдѣвенъ. Овди задржавши се нѣколико дана поради благопоспѣшногъ вѣтра, дознаде, да є царъ Менелай отишао у Епиръ (Албанію — арнаутлукъ) у градъ Пилосъ князу Нестору у госте, а нѣгова супруга, прекрасна Елена, да ће са свитомъ своіомъ у Сиѳару доћи, да жертву принесє, о празднину, богини Афродити. Договори се съ друштвомъ своимъ и застане до дана праздника.

Кадъ на єданъ данъ предъ праздникъ, — а прекрасна царица Елена са свитомъ своіомъ у Сиѳару

дође. Чувши Парисъ о нѣномъ долазку, у очи праздни-
ка отиде у храмъ, и Елену добро суочи, пакъ таки изи-
ђе изъ храма, и своме друштву овимъ рѣчма сообшти
намѣреніе свое: „Истина, мы смо пошли у Ливадію, да
се са царемъ Телимономъ біємо, и у овомъ бою, да
сестру нашегъ цара Ексіону изъ робства избавимо,
или ако ню небы могли избавити, а оно, да мѣсто нѣ,
другу благородну Гркиню заробимо. Но я сматраюћи
на наше мало число воинства, наодимъ, да ћемо мы
слаби спроћу силе Телимонове быти; а ево намъ се
врло згодна прилика указа: овди су многе греческе
благородне женскинѣ дошле, међу којима є и сама
царица, прекрасна Елена, супруга цара Менелая и
притяжательница овогъ острова. Оне ће ноћасъ у
храмъ доћи, да жертву богинји принесу. — Я по момъ
разсужденію налазимъ за добро, да се мы противу
нѣи ополчимо; ерѣ в число нѣіовогъ воинства, кои
храмъ чуваю, малено, я ћу се првый устремити, да
царицу Елену заробимъ, а вы опетъ съ воинствомъ
храмъ обколите, воинство нѣіово, или разтерайте, или
поубіяйте, пакъ кою годъ женскиню заробите, а вы
у галію доведите, пакъ како ово совершимо, а мы
сво благо и драгоцѣности изъ храма да покупимо и
цару нашемъ да однесемо.

Ово предложеніе Парисово цѣло друштво нѣго-
во одобри, и ону ноћ у найвећой тишини приближу
се храму, и внезапно устреме се на греческо воин-
ство, когъ єдну часть изсѣкоше, а другу растераше.
Парисъ у храмъ уђе, и увати царицу Елену, а остали
опетъ нѣну свиту, и све у галію одведеше. Князь
Еней съ нѣколико другара покупи све драгоцѣности
и богатства у храму, и у галію однесе и предаде Па-
рису. По совершенію овомъ одма се іошть ону ноћ
крену, и за нѣколихо дана срећно доплоче у приста-
ниште троянско. Одавди опрема Парисъ вѣстника у

Трою, кои, цару Пріаму яви долазакъ нѣговъ, и учинѣну побѣду у храму богинѣ Афродите. Ова вѣсть врло обрадова цара Пріама, и наредбу учини, те Парисъ и друштво нѣгове найторжественіе дочекаше.

Видѣши царица Елена, съ каковымъ въ почестѣхъ сви Трояни, а нарочито царъ Пріамъ и супруга нѣгова царица Еккуба дочекую и примише, обрати печаль свою на радость. После нѣколико дана учини царъ Пріамъ наредбу, те се Парисъ са Еленомъ вѣнча, и осамъ дана торжествоваше и веселише се.

Остале женскинѣ, кое су изъ Сиѳара доведене, нѣке остаще при Елени, а нѣке се за Трояне поудаваше.

У осмый данъ чинѣногъ веселя, дође Касандра у исто торжество, и сузама обливши се по красномъ лицу своме, поклони се предъ родителѣмъ и предъ остальмъ собраннымъ сановницыма царства, и плачевнынъ гласомъ овако говораше: „О славный и пречудный граде Трою! кои си данасъ цѣломъ свѣту удивленіе, како ћете скоримъ временомъ са свою страна пламень обузети, и твоє высоке куле и стѣне града разорити! О пресвѣтлый родителю и царе нашъ, великій грѣхъ и паденіе царству свомъ учинисте, а съ овымъ сами себи пропасть отвористе; а и вы пребѣдна майко, и пресвѣтла царице Еккубо, коя сте такођеръ грѣха овогъ участница, и вы ћете дочекати и очима своимъ видети, гдѣ вамъ се сынови и кѣри ваше оштрымъ мачевимъ греческимъ на комаде разсѣцаю, кою ћете кончану и сами примити. А вы сви остали, кои данасъ ово весело собраніе сочинявате, и радуєте се беззакономъ браку брата могъ Париса, знайте, да ће вамъ то узрокъ вашего паденія и лишенія живота быти. Цѣло собраніе послушайте ме, и зацѣло увѣрите се, да женидба брата могъ Па-

риса са царицомъ Єленсмъ, быти ће причина паденію и разоренію славногъ града Трое, и гробъ жителѣмъ троянскимъ. Послушайте ме, іоштѣ имате времена одъ ове погибели спасти се: часъ пре царицу Єлену у нѣно царство повратите, и одъ Грка опроштенѣ иштите; ерѣ ако ме непослушате, и царицу невратите, то знайте, да ћете све греческе владѣтелѣ противу себе ополчити, и оно, што самъ вамъ мало часъ предсказала, зацѣло дочекати.“

Овай премудрый совѣтъ Касандринъ, не само што царъ Пріямъ некте примити, и себе и царство свое одъ явне погибели спасти: но яростно повика: „Вуцыте ю испредъ мои очію, у ланце окуйте и у затворъ ставите; нека она сама свое пророчество оплакує, а мы ћемо се веселити.“

Бѣдна Касандра за благій и проникателный совѣтъ свой, принуждена бы, срамно се испредъ лица яростногъ родителя свогъ удалити, и у затвору судьбину града Трое, и конечно разореніє царства троянскогъ, оплакивати.

*Позиванѣ цара спаршанскогъ Менелая,
да му гречески владѣшелѣи съ воин-
ствомъ своимъ у помоћ пришеку, да
супругу свою прекрасну Єлену одъ
Трояна избави.*

Докле су се у граду Трои велика торжества и веселя, или болѣ казати беззаконія чинила, доспѣде гласъ до ушію цара Менелая, кои се іоштѣ у граду Пилосу кодъ княза Нестора у гостби наодио, шта су

Трояни по острову Сиѳари починили. Ова га вѣсть тако сокруши, да се е оногъ дана нѣколико пути устремлявао себе живота лишити; ербо супругу свою више, нежели самъ себе любляше: но у предпріятіяма овимъ, князь га е Несторъ ублажавао и успокоявао.

Како е ову прежалостну вѣсть примію — таки своимъ млађима заповѣдію, да се спреми и одма да се пође; но мудрый Несторъ отврати га одъ овогъ наглогъ предпріятія, и трећій данъ по добывеной вѣсти и самъ Несторъ са свитомъ своіомъ опреми се и Менелая у Спарту (Лакедемонъ) допрати. Какову е жалость и тугу царъ Менелай за супругомъ своіомъ, кадъ е у дворъ свой дошао, провео, описати се неможе. — По утолѣнію ове жалости, у согласію съ князомъ Несторомъ пошалъ вѣстника брату своемъ Агамемнону цару Морейскомъ, и яви му цѣло сбытіе у острову Сиѳари, и замоли, да бы га што скоріе посѣтію, да се договоре, шта ће се у оваковомъ догађаю чинити.

Царъ Агамемномъ, како е одъ вѣстника Менелая разумѣо о сбытію у Сиѳари, опреми се на путь, и наскоро доспѣ у Спарту, и саставши се са братомъ своимъ Менелаемъ и съ князомъ Несторомъ, по учинѣномъ поздраву, сожали брата свогъ, колико е могућно было, пакъ после овогъ сва троица согласе се, и пошлю вѣстнике слѣдующимъ царевима и князевима греческимъ: цару самоскомъ Протизелаю, — цару критскомъ Патроклу, — цару лимнійскомъ Мереону, — цару ессалійскомъ Пеллею, — цару станхійскомъ Леохиду, — цару киперскомъ Гаспиду, — цару сантурійскомъ Седею, — цару левкаскомъ Протенору, — цару иѳакійскомъ Улису, — цару родоскомъ Паламиду, — цару еермійскомъ Ѡоасу, — цару скіроскомъ Аяксу, — цару ливадійскомъ Телимону, —

князу аргоскомъ Еверу, — князу спесійскомъ Мене-
стею, — князу калидронскомъ Селиду, — князу егин-
скомъ Бостесу, — князу ипсарскомъ Епистропу, —
князу зантскомъ Діомедесу, — князу митилонскомъ
Артилагу, — князу колурскомъ Динору, — князу
корфскомъ Полистену, — князу кефалонійскомъ Пре-
теному, — князу египтскомъ Ксанфипи, — князу си-
фанскомъ Мемнону, — князу саморакійскомъ Умеро-
су, — князу никарскомъ Ортоному, — князу андро-
скомъ Ериполу, — князу кахелорскомъ Капенору, —
князу скафоскомъ Тефусеру, — князу касандрійскомъ
Өезею, — князу антипарскомъ Арши, — князу ніоскомъ
Клаудону, — князу косскомъ Алпинору, — князу пат-
москомъ Архелаю, — князу скопелскомъ Филиксу, —
и князу ананфійскомъ Дирону; — и свакомъ владѣте-
лю яве, шта су Трояни у острову Сиѳари починили,
и замоле, да бы свакій по могућству державе свое,
найдалѣ за два мѣсеца дана у пристаниште аѳинско
сѣ войнствомъ своимъ на галіама допловію, одакле
ће се, кадъ се потребна сила совокупи, на градъ
Трою поћи.

Гречески цареви и князеви, како су одъ вѣст-
ника разумѣли, шта су Трояни у острову Сиѳари по-
чинили, а къ овомъ и молбу цара Менелая къ срѣцу
свомъ примили; свакій, у своіой држави ступи у со-
гласіе са своимъ великашима царства, войнство со-
бере, и кадъ се є опредѣлѣный терминъ приближію,
са войнствомъ своимъ на галіама у пристаниште а-
ѳинско уплови.

Кадъ су се сви владѣтельи гречески, коій є бы-
ло 14 царева и 26 князева, собрали, и войнство свое
соединили и преброяли, нашло се 800.000 войника, и
1.222 галіе. Ово благородно солружество, будући да
царъ Пеллей, збогъ слабогъ здравля свога ніе мого
доћи, но у мѣсто себе, послао сына свогъ Ахиллеса,

На свакој латин. јеме 50 - 120 мамона = 100000

јуан ситиателъ? аѳинус
 + Гипсидес, Митрод и други

— ^{арго}единогласно призна цара морейскогъ Агамемнона за верховногъ повелителя свогъ.

Путешествіе Патроклово и Ахиллесово у Делфъ, одъ стране гречески владѣтеля, и жреца Калкаса одъ стране троянскогъ цара, да пытаю бога Аполлона (Оракула) о судьбине войне.

Поставши царь Агамемнонъ врховнымъ войво-
домъ цѣлогъ греческогъ воинства, еданъ данъ сазо-
ве све цареве, князеве и чиноначалнике воинства у
Аѳину, и овде їймъ слѣдуюће представи: „Друзи мои,
пресвѣтлы цареви и князеви, и благородна господо
чиноначалницы! срећанъ намъ было нашъ састапакъ,
богови и богинѣ некъ намъ наше предпріятіе благо-
слове. — Кажите ми, имали кой међу нами, да є кадъ
у скупѣ оволюко владѣтеля, чиноначалника и храбра
воинства видіо? — заиста ни еданъ нисмо; — мы
садъ можемо за срећнѣ и славне люде почитовати
потоме, што међу нами взаимна любовъ и слога ца-
рує. Ако богови ову слогу и любовъ међу нами, као
саморастну стѣну утврде, мы ћемо непоколебимы
быти, и славу греческогъ народа возвысити; ерь сло-
га и любовъ народъ узвышава, а неслога и морзость
царства и градове руши и у прахъ преобрѣе. — Я
самъ васъ пресвѣтла господо моя сазвао, да се догово-
римо, были мы изъ средине наше двоицу опремили у
Делфъ, да предстану богу Аполлону, и да га упытаю
о судьбине овогъ нашегъ предпріятія? — Истина, мы
смо данасъ силни, и сматраюћи на многочислено во-
инство наше, рекао бы: да смо непобѣдими; но у

свакомъ предпріятію, особито у войны, судьбина є не-
извѣстна, єрь се выше пути догађа, да слабый сил-
нієгъ надвлада, зато велимъ: да мы пређе, него што
противу трояна пођемо; о судьбини нашої испытамо.“

Цѣло собраніє мнѣніє Агамемноново похвали, и
изъ средине свое изабра цара Патрокла и княза Ахил-
леса, и у Делфѣ опреми.

Доспѣвши царъ Патрокль и князь Ахиллесъ у
храмъ Делфискій, съ найвећимъ благоговѣйствомъ
приступе предъ бога Аполлона, и понизно га моли-
ше, да їмъ о предпріятой войны противу трояна кон-
чину предскаже. Гласъ їмъ изъ оракула одговори
овако: „Патрокле и Ахиллесу! явите остальмъ царе-
вима и князевима греческогъ народа, да свободно
войну противу трояна подигну: но и то нека знаду,
да ће се одъ обе стране многа кровь око града Трое
пролити; а кадъ десето лѣто наступи, онда ће истомъ
Троя у руке Грка пасти, а царъ Пріамъ, сынови
нѣгови и остала фамилія нѣгова, као и жители тро-
янски изгинути, а нѣка часть и у робство одведена
быти. Ово явите, и садъ можете поћи.“

При полазку, Патрокль и Ахиллесъ поклоне се
предъ оракуломъ, и богате даре оставе жрецыма
Аполлоновымъ, и у свою галію оду: но збогъ против-
ногъ вѣтра задрже се неколико дана у Делфу.

За време нѣиногъ бавленя, приспѣ и великій
жрецъ богинѣ Палладе Калкасъ на троянской галіи
у Делфѣ, пакъ и овай по налогу цара Пріама отиде
у храмъ, да бога Аполлона упыта о судьбини троян-
скогъ царства.

Приспѣвши Калкасъ у храмъ, пао є предъ Апол-
лономъ и благоговѣйно га о судьбини троянскогъ цар-
ства запросіо; гласъ му изъ оракула ово исказа:

+ Јіо је мнѣ Тиситор и њ њмѣне
и живео је у Мегари — њмаке
не беше троз — Коз Фриѣмѣ

„Калкасу, Калкасу! пази да се натрагъ у твоє отечество за садъ невратишъ. Иди одавди управо къ цару Патроклу и князу Ахиллесу, кои се іошть овди поради благопоспѣшногъ вѣтра задржаваю, оны ће те драговољно примити; пакъ, кадъ оны пођу противу трояна, и ты онда съ нѣима да пођешъ, и съ нѣима у согласію да будешъ. Знай и то, да ће греческій владѣтели за пуни деветъ година дана тужи се съ троянима, и у десетомъ лѣту трояне побѣдити, градъ Трою до основанія разорити, царске палате и све домове попалити и у пепео обратити. Цара Пріама, жену нѣгову, сынове и кѣри нѣгове поубіати и мачевима изсѣћи, а тако исто и жителѣ троянске и воиство троянско поубіати, царска сокровишта и народня богатства пограбити, и много мужкогъ и женскогъ пола одъ жителя троянскій заробити, и сасобомъ одвести, одкудъ се выше ни едно у отечество свое повратити неће. За далъ знай, ако мене непослушашъ, но у Трою се повратишъ, даћешъ задѣло одъ цара Пріама животъ изгубити. Садъ можешъ поћи.“

Преслушавши Калкасъ прорицаніе Оракулово, поклони се, изъ храма изиђе, и управо оде Патроклу и Ахиллесу, и покажи їмъ се ковъ, и коимъ е посломъ у Делѣ дошао, и шта е чуо одъ Аполлона; пакъ почемъ е ово изказао, рекао їмъ: „я се не могу вољи бога Аполлона противити, но валя ми нѣговой святой вољи повиновати се, и зато молимъ ваша царска величества, да ме, као єдногъ пришелца подъ кровъ вашъ, по налогу бога Аполлона, примите.“

Ахиллесъ и Патроклъ съ отмѣномъ почесћу примише великогъ жреца богинѣ Палладе Калкаса, и по овомъ сутра данъ крену се, а кадъ dospѣше у Аѣинско пристаниште, а они яве цару Агамемнону, како-

вый су отвѣтъ одъ Аполлона получили, а къ овомъ яве му и за жреца Калкаса, коимъ е онъ посломъ у Делфъ дошао, и каковый е отвѣтъ получіо. —

Поводомъ нѣовогъ долазка, собра Агамемнонъ све цареве и князеве, и чиноначалнике, и съ отмѣномъ почестѣу предусрѣте цара Патрокла и княза Ахиллеса, а тако и троянскогъ посланика жреца Калкаса, и на опредѣльна іймъ мѣста рѣче сѣсти, пакъ, почемъ овы посѣдоше, тада царъ Агамемнонъ собраной господи изговори: „Пресвѣтла господо моя! я васъ опетъ потруди, да ускупу саслушамо изъ самы уста наши пресвѣтлы посланика отвѣтъ бога Аполлона, у смотреню войне, а после нѣи, да преслушамо и праведногъ жреца богинѣ Палладе, а посланика цара троянскогъ Калкаса, каковый е онъ отвѣтъ, у смотреню свогъ пытаня одъ оракула получіо.“ Изговоривши ово, управи взоръ свой на Патрокла и Ахиллеса, и рѣче іймъ: „Изволите пресвѣтла господо сообщити цѣломъ нашемъ благородномъ друштву отвѣтъ бога Аполлона, а после васъ, нека изяви праведный жрецъ Калкасъ, узрокъ свогъ пришествія изъ Троє, и збогъ чега е међу насъ, а не обратно у Трою отишао.“

Царъ Патроклъ, овако изясни отвѣтъ оракуловъ: „Кадъ смо я и свѣтлый князь Ахиллесъ ступили у храмъ бога Аполлона, съ найвећимъ благоговѣйствомъ молысмо га, да намъ изволи кончину предприате наше войне противу трояна доставити, и отвѣтъ овай получисмо: „Патрокле и Ахиллесу! явите остальымъ царевима и князевима греческимъ, да свободно войну противу Трояна подигну; но и то нека знаду, да ће се одъ обе стране многа кровь око Троє пролити а кадъ десето лѣто воеваня наступи, онда ће истомъ Троя у руке Грка пасти. А царъ Пріамъ, нѣгови сынови и сва нѣгова фамилія, како и граждани и нѣо-

ва фамилія быће већа часть изсѣчена и поубіяна, а остала часть у робство одведена, гдѣ ће и помрети. Ово явите, и садѣ свободно можете поћи. По изреченію овомъ принесемо дарѣ, и у нашу галію вратимо се, но збогъ противногъ вѣтра задржимо се четири дана у Делфу, а у ово време дође намъ и великій жрецъ Калкасъ, кои садѣ самъ нека изволи о себи казати.“

Калкасъ уставши съ мѣста свогъ, поклони се предъ цѣлымъ собраніемъ, потомъ сѣде на опредѣленно му мѣсто, и овимъ се рѣчма изясни: „Пресвѣтлы цареви, князеви и чиноначалницы славногъ храброгъ и побѣдоносногъ народа греческогъ! благоизволите ме саслушати: „Царъ Пріямъ, Троянскогъ царства господаръ, дознавши, да сте вы сви греческій владѣтели у еданъ саюзъ ступили, и да намѣравате войну противу нѣга повести, за осигурати себе, сазвао є себи у помоћъ цара еѳіопійскогъ Персея, — цара пафлагонскогъ Филимена, цара лидійскогъ Мемнона, — цара персійскогъ Гленкона, — цара ваньскогъ Сарпедона, и цара сиваскогъ Седемона. Сви овы владѣтели у скупу 122.000 войника довели су му, а и онъ є до 260.000 войника, кое изъ Трое, кое ли изъ Фригіе собрао. Ово све, кадъ є у свой поредакъ поставіо, сазвао є предименоване цареве, князеве и чиноначалнике своє, међу кое є и мене позвао, и овимъ рѣчма скупштину свою поздравіо: Пресвѣтла Господо моя! познато вамъ є свима, шта су греческій цареви съ воинствомъ своимъ одъ града Трое, палате цареве и домова троянскіи починили, како су царска сокровишта и трговачка пограбили, воинство и граждане наше изсѣкли и поубіяли, многу младежъ обоегъ пола у робство одвели, нашегъ пресвѣтлогъ цара, а могъ дражайшегъ родителя живота лишили, и благородну сестру мою Ексіону у робство одвели, коя и данъ данашній кодъ цара

Ливадійскогъ Телимона робує. Сва ова учинѣна намъ злоставленія, у согласію съ нашимъ совѣтомъ и нашимъ возлюблѣннымъ народомъ, хотѣо самъ заборавности предати, само, да ми мою возлюблѣну сестру натрагъ поврате, и пошлѣмъ князя Антенора изискати; но умѣсто утѣхе, получимъ веѣе огорченіе. После овогъ опетъ сазовемъ скупшину, и согласимо се, да силомъ оружія нашегъ сестру мою избавимъ, и сына мога Париса съ воинствомъ опре-
 мимъ. Овога вѣтаръ у островъ Сиѳару притера, гдѣ се є нѣколико дана задржати морао, доѣе царица Єлена, супруга цара Менелая у Сиѳару, да жертву богинѣи Афродити принесе, Парисъ се съ воинствомъ устреми, и прекрасну Єлену са свитомъ нѣномъ зароби и овамо доведе. Садъ греческій владѣтели, збогъ прекрасне Єлене, нашавши се увреѣени, ступе у єданъ саюзъ, и намѣраваю противу насъ войну почети. Но буди благодареніе богинѣи Паллади, мы смо се єдно съ довольнымъ воинствомъ снабдѣли, а друго, и градъ Трою добро оправили, и утврдили. Но будући, да є судбина войне неизвѣстна, то наодимъ за добро, да пошлѣмо жреца богинѣ Палладе праведногъ Калкаса у Делѣъ, нека престане оракулу, и о судбини ове войне воспроси. Ово му предложеніе цѣло собраніе одобри, и мене сутра данъ опреми. Кадъ самъ dospѣо у Делѣъ, предстанемъ богу Аполлону, и запытамъ га о судбини троянске войне, и отвѣтъ овай получимъ: Калкасу, Калкасу! пази, да се за садъ утвое отечество натрагъ не вратишъ. Иди одавди управо къ цару Патроклу и князу Ахиллесу, кои се іоштъ овди поради благопоспѣшногъ вѣтра задржаваю, оны ће те драговољно примити; пакъ, кадъ оны пођу противу трояна, и ты онда да пођешъ, и съ нѣима у согласію да будешъ. Знаи и то, да ће греческій владѣтели за пуни деветъ година дана тући се съ троянима, пакъ истомъ десето лѣто тро-

яне побѣдити, градъ Трою до основанія разорити, царске палате и све долове попалити и у пепео обратити. Цара Пріама, жену, сынове и кѣри нѣгове поубіяти и мачевима изсѣћи, граждане и троянско воинство поубіяти, царска сокровишта и народня богатства пограбити, много граждана, жене и дѣвица заробити и са собомъ одвести, одкудъ се выше ни едно у отечество свое повратити неће. За далъ знай, ако мене непослушаешь, но се у Трою садъ повратишь, да ћешъ зацѣло одъ цара Пріама животъ свой изгубити. Садъ можешъ поћи. Саслушавши я овай прежалостный отвѣтъ за државу троянску, а тако и за мой повратакъ, поклонимъ се предъ богомъ Аполлономъ, и одма се упутимъ овимъ пресвѣтлымъ владѣтельима, коима ово исто сообщтимъ и замолимъ да ме подъ кровъ свой приме, кои ме по благоутробію своемъ и примише, и ево ме данасъ удостоише, да предъ свѣтлымъ и славнымъ собраніемъ отвѣтъ оракуловъ о судьбини троянской оповидимъ.“

Окончавши Калкасъ свое оповиѣненіе, распростре се по лицу цѣлогъ собранія радость и веселѣ. Царъ Агамемнонъ договори се съ владѣтельима, и свакій своемъ воинству заповѣди у галію улазити. Кадъ е сво воинство поулазило, вѣтрила се распростру, изъ пристаништа изиђу и онай данъ мирно по мору путоваше. Кадъ сутра данъ при исходу сунца, а ужасна се и силна буря на морю подиже, густы се облацы навукоше, небо се помрачи и данъ се у ноћъ преобрати, мунѣ змієвиднымъ образомъ на све стране сѣваше, и трескови еданъ за другимъ громогласне звукове издаваше, таласи се по морю као планине дизаше и съ галіама греческимъ титраше се тако, да су бѣдны путешественницы свако магновеніе ока очевидну пропасть и смръть свою изгледали. Калкасъ, видећи да свакогъ тренутка све

већа опасность постає, яви цару Агамемнону, да изда заповѣсть, да се све галіє управе къ острову Алуиду, и онде да се жертва богинѣ Діани принесе, наведши, да се є она разгнѣвила, и бога Еолуса умолила за отмаштеніє, што іой се жертва у Аѣни принела нів. По совѣту овомъ, учини се наредба, и све се галіє управу къ острову Алуиду. Овди богату жертву богинѣ Діани принесу, — и вѣтрови одма престану и морске се волне утишаю, облаци се разиђу и сунце свѣтиломъ своимъ данъ озари. Грцы путешествіє предузму и наскоро у островъ Тенедосъ, кои шесть миля одъ града Троє удалѣнь лежи, приспѣду.

Разореніє града Тенедоса.

Жители града Тенедоса, видећи, да Грцы са галіяма своима по пристаништу нѣіовомъ окоцѣлогъ острова упловише, снабдѣше се съ оружіємъ, и при излазку греческогъ воинства изъ галіа, яростно се устремиле; но и греческо іѣ воинство храбро дочека, и бы сѣча и убійство велико. А кадъ већа часть греческогъ воинства на суву землю изиђе и на Тенедосчане устремиле, овы предвиде, да греческой сили одолѣти не могу, побѣгну у градъ, и капіє затворе, пакъ са стѣна градскіѣ, коє стрѣлама, коє ли праћкама, коє и капіяма, много греческогъ воинства побише. Ово немилосрдно поступанѣ тенедосчана, разгнѣви цара Агамемнона, и заповѣди воинству лѣствице правити, кои, како лѣствице поправише, а оны іѣ узъ стѣне изпресланише, и по нѣима пеняше се, и при пеняню много изгинуше; но напослѣдку продру у градъ, капіє градске отворе, воинство

унутра уђе, и гдѣ годѣ кога стиже, онде му и главу одсѣче, богатство пограбише, домове попалише, и градъ до основанія разорише тако, да се за кратко време не могаше знати, гдѣ в градѣ лежао.

Путешествіе цара Улиса и князя Діомедеса у градъ Трою одѣ стране греческій владѣтеля, да одѣ цара Пріама изишшу царицу Елену и пограблѣно сокровиште изъ храма Афродитиногъ.

Греческій владѣтели са воинствомъ своимъ у острову Тенедосу скоро годину дана задрже се, размышляваюћи и разсуждаваюћи о предпріятои войнѣ. Еданъ данъ сазове царъ Агамемнонъ све владѣтель, и међу собомъ уговоре, да цара Улиса и князя Діомедеса у градъ Трою къ цару Пріаму опреме, когъ одѣ стране свію греческій владѣтеля да поздраве, да царицу Елену свомъ законномъ супругу цару Менелая, а тако и пограблѣно сокровиште у храму Афродитиномъ поврати, пакъ ако ово учини, то да га увѣре, да ће се сви обратно повратити.

Слѣдствомъ овогъ заключенія, царъ Улисъ и князь Діомедесъ съ нѣколицину благородника греческій спреме се, и оду у градъ Трою.

Ово посолство кадъ се е приближило граду Трои, много се дивило величини и чудесномъ зданію града, а кадъ е у градъ ушло и усмотрило прекрасне палате цареви велможа, украшене гражданске домове, а къ овомъ кадъ е дворъ царевъ, у когъ е по срединѣ стаало хитроумно израђено дрво, видало,

такое се в у срдцу своеме умилило, да в дугое време стояло, гледало и чудило се онакой красоти, лѣпоты и хитроумію човеческомъ. По прегледу ономъ предстане царю Пріаму.

Кадъ в пакъ у саалу цареви ушло, застало в выше окрестны владѣтеля и велможа царства седеѣ са царемъ, поклонили се царю пакъ онда и окрестнымъ владѣтелямъ, и сѣдне свакій на опредѣленно му мѣсто, и Улисъ овымъ рѣчьма одъ стране греческій владѣтеля поздравъ испоручи: „Царь Агамемнонь вѣрховный повелитель греческого вѣинства, а тако и сви прочи греческій владѣтели поздравляю васъ пресвѣтлый царе! да царицу Елену, супругу цара Менелая, а тако исто и сва она сокровишта, коя су изъ храма богинѣ Афродите, у Сиѳаріи пограблена повратите, пакъ, да се таки конечный миръ утврди. У противномъ случаю, ако ваше величество несоизволи учинити, то нека увѣрено буде, да ће греческій владѣтели са храбрымъ и непобѣдимымъ вѣинствомъ своимъ на овай предивный градъ Трою ударити, и дотле га быти, докле га коначно неразоре, или самы животъ свой подъ стѣнама троянскимъ неокончаю.

Саслушавши царъ Пріамъ поздравъ греческій владѣтеля, одговори посолству: „Изъ врученогъ ми поздрава, видимъ, да греческій владѣтели по своеме произволенію разсуждаваючи, налазе мене виновна, а самы себи ни найманѣ неприписую, што су премногу неправду и мени и моме царству учинили; могъ пресвѣтлогъ родителя и цара живота лишили, кѣрь нѣгову а мою возлюблену сестру Ексіону одвели и за роба обдржаваю, изъ царске палате све драгоценности и сокровишта царска пограбили, домове трговачке попалили и иманя нѣова поодносили, граждане изсѣки, вѣинство поубіяли, и преко 8000 душа у робство одвели. Ово самъ све намѣравао забравности преда-

ти, и у согласію съ моимъ велможама царства, посла князя Антенора мужа свѣтла и благоразумна царю Паллею и царю Телимону съ молбомъ, да ми сестру мою Ексиону изъ робства одпусте и мени ю поврате. Но предименованы цареви умѣсто, што бы требало да ми молби моіой утовлетьоре, мога посланика найугрозителніомъ заповѣсѣ испредъ себе удалише. Тако, шта є мени друго остало, но силомъ военномъ сестру мою повратити. Могъ возлюблѣногъ сына Париса съ воинствомъ противу цара Ливадійскогъ, у когъ се руку сестра моя наоди, оправимъ; но овай, у Сиѡари царицу Елену са выше женскиня зароби и драгоцѣности изъ храма покули; и у Трою се натргъ поврати. Овде се, — Елена, сама по своме произволенію за сына мога Париса вѣнча, и садъ съ нѣиме, као нѣгова законна супруга живи, а не робує, као сестра моя кодъ цара Телимона. Тако поздравите цара Агамемнона и проче владѣтель оъ стране мое и могъ цѣлогъ содружества, да я, ако бы и хотѣо Елену повратити, то бы морао насиліє учинити; єръ иначе, она се неѣе своевольно склонити, да се обратнo у Спарту поврати; а што се тиче осталы ствари и драгоцѣности, изъ храма Афродитиногъ поузимани, то наши драгоцѣности стократно има выше при нѣима да поврате; и напослѣдку явите їймъ, да се нити я, нити мои саюзницы претнѣ нѣіове страшимо, но у свако доба нека изволи на насъ ударити, а мы ѣемо знати сили нѣіовой край положить.“

Царъ Улисъ са дружтвомъ своимъ преслушавши отвѣтъ цара Пріама, рѣче му: „Пресвѣтлый царе! све ово што сте предъ нами изгорили, бити ѣе доставлѣно царю Агамемнону и осталымъ греческимъ владѣлѣмъ.“ По изреченію овомъ опрости се, и са дружтвомъ своимъ поврати се у островъ Тенедосъ.

Кадъ е ово посолство обратно приспѣло, оно е предъ цѣлымъ собраніемъ одъ слова до слова рѣчи цара Пріама оповидило.

Одговоръ цара Пріама, све саюзне владѣтелѣ доведе у ярость, и повикаше: „одма, одма да се крећемо у пристаниште Троянско, пакъ, како намъ судбина донесе.“

Война греческа и тројанска прве године.

Видећи царъ Агамемнонъ, да су сви нѣгови саюзници наумили часъ пре на Трояне ударити, изда налогъ, да се воинство поспрема, и све ствари које су изъ галіа поизношене, да се обратно унесу, и како се кои поглаваръ опреми, да се креће и подъ обрежіемъ поляне тројанске стани, докле и остали подлазе.

Овомъ налогу послѣдоваше цареви и князеви, и како се е кои опремио, таки се е кренуо изъ острова Тенедоса.

Докле су се греческій владѣтелѣи у острову Тенедосу договарали и опремали да пођу подъ Трою, дотле царъ Пріамъ са саюзнымъ царевима, за врховногъ повелителя саюзногъ воинства, постави храброгъ и свѣтлогъ сына свогъ Ектора.

Поставши Екторъ врховнымъ повелителѣмъ саюзногъ воинства, изда налогъ, да се воинство са своима владѣтелѣима и чиновначалицима у поляни тројанской совокупи. Кадъ се е воинство са старешинами своима собрало, дође Екторъ, и ове іѣмъ рѣчи

изговори: „Пресвѣтла господо моя, и храбри и славны войницы! познато намъ е свима, шта су Грцы одъ насъ, безъ икакова даногъ їймъ повода, починили. Садъ пакъ опетъ намѣраваю на насъ ударити, но я се крѣико надамъ, да ће мо їй знати дочекати. Я вамъ се предъ свима торжественно завѣштавамъ, да дотле нећу мача у корице ставити, докле годъ и послѣднїгъ непрїателя у земљи нашої видїо будемъ, а и одъ васъ захтѣвамъ, да момъ примѣру успослѣдуете.“

Цѣло собранїе у три ма єдногласно повика: „оѣмо, оѣмо, єданъ за све, и сви за єднога, тако намъ богови и богинї помогле.“

По савршенїю овомъ, — одреди Екторъ цара Филимена, цара Палидама и княза Клаукона да са 60.000 войника у поляни троянской остану, и на долазакъ греческїй мотре, пакъ како се Грцы приближе обрежїю нїювомъ, одма да му яве.

После ове уредбе, поврати се Екторъ съ остальма владѣтельма и воинствомъ у Трою.

Допловивши првїй транспортъ греческогъ воинства на 222 галїе са поглаварима своима, и то царевима: Патрокломъ, Телимономъ, Паламидомъ, Противелаємъ и Гаспидомъ, и князевима: Дїомедесомъ и Епистропомъ, око полуноћи поредъ обрежїя троянскогъ; но збогъ тамне ноћи до предъ свануће остаще у галїяма.

Царъ Филименъ и Полидамъ извѣстивши се одъ свои стражара, да су Грцы подъ обалу троянску на галїяма подлазили, одма вѣстнике опреме у Трою, да яве врховномъ войводи Ектору. Но будући да се градска кація до сванућа дана не отвора, то и вѣстницы морадоше причекати.

Кадъ бы предъ свануће дана, а царъ Патроклъ првый са воинствомъ своимъ на землю троянску изиђе, за нѣмъ царъ Телимонъ и царъ Паламидъ. Но царъ Филименъ, царъ Полидамъ и князь Клауконъ не ктеше очекивати на одговоръ Екторовъ, но свирѣпо се съ воинствомъ своимъ на Грке устреме, и бы сѣча и убійство велико. Међу овымъ изиђе царъ Протизелай, царъ Гаспидъ, князь Диомедесъ и князь Епистропъ са воинствомъ своимъ, и на Трояне се ополчише и много ѿй побише. За време трауће ове битке приспѣде и другій транспортъ одъ 200 галія съ поглаварима: царемъ Улисомъ, царемъ Ђоасомъ, княземъ Несторомъ и княземъ Менестеомъ. Овай другій транспортъ, како се е смѣстѣо, таки е изъ галія воинство съ поглаварима поизлазило, и у битку ступила. У овой се битки довольно царъ Улисъ одликовао, осимъ, што е много Трояна самъ своимъ рукомъ поубіао, но и цара Филимена ударивши копіемъ у леђа, съ коня га оборіо, и мачемъ му главу одсѣко. Смртъ цара Филимена поремети воинство троянско, и сили греческой почне уступати; но у овай часъ дође имъ самъ царъ Персей, посланный одъ Ектора у помоћъ, са воинствомъ своимъ, и доста зла греческомъ воинству учини. Храбрый царъ Паламидъ немогаше већъ више сносити свирѣлство Сигамоново, унука Персеева, кои многе Грке поби, устреми се на нѣга, копіемъ га удари, съ коня обори, и главу му одсѣче. После овогъ скупе воинство, и на Трояне жестоко ударе, и до градске каіе дотераше.

Видивши храбрый князь Екторъ, да Трояни безъ нѣгове храбре деснице, немогу греческой сили одолѣти, заповѣди, да се градска врата отворе, и са 25.000 войника изиђе, трубачемъ заповѣди трубити, воинство се наново собра, и на Грке яростно ополчи се, и путь себи мачемъ отвори; бѣгаше Грцы испредъ

ударца нѣговогъ као птице испредъ силногъ орла. Онако яростанъ устреми се на цара Протизелая, пакъ онда на цара Гаспида, и обоицу по полу разсѣче. Грцы видивши да имъ Екторъ два цара уби, поплаше се, и почну натрагъ уступати; но храбрый и дерзновеный князь Несторъ предъ нѣи истрчи, и заповѣди трубачемъ трубити, пакъ, кадъ се Грцы совокупише, запыта ій кудъ бѣже, и гдѣ мысле, развѣ у своимъ храбымъ десницама, спасенія наѣи? Овай ій вопросъ посрами, и у скупѣ съ вняземъ Несторомъ на Трояне ударе, и быяше страшна и ужасна битка до саме тамне ноѣи. Овай данъ одликовао се князь Несторъ у воеваню, и много е троянски войника побіо; но и онъ е много рана одъ удараца цара Полидама задобіо, збогъ чега нѣе више у битку ни улазіо, но позвао сына свога Антилога, кои е воинство нѣгово предводіо.

По окончанію ове битке, око нѣко доба ноѣи доплови и остало греческо воинство са поглаварима своимъ на 800 галія, и исте ноѣи на суву землю изиђу, и шаторе свое изнесу, и обкопе начине. Царъ Агамемнонъ предъ свануће дана сазове поглаваре, и препоручи имъ, да свакій са воинствомъ своимъ управля, а у галіяма само по 50 люди, ради чуваня, да остану. Далъ, ако бы се Трояни оногъ дана на нѣи ополчили, да царъ Патрокль, царъ Мереонъ, царъ Протеноръ, князь Селидъ, князь Менестей и князь Умерось са воинствомъ своимъ у битку ступе. А ради помоѣи, у преправности да буде: царъ Менелай, царъ Телимонъ и князь Архелай са воинствомъ своимъ, а осталы сви, да у резерви остану. По овой препоруки, свакій поглаваръ свое воинство устрои.

Екторъ, како се е у градъ повратіо, сазове поглаваре воинства, и препоручи, да сутра данъ, како

се данъ почне одъ ноћи дѣлити, да съ нѣмъ пође царъ Персей, царъ Полидамъ, царъ Мемнонъ, царъ Глеиконъ и братъ нѣговъ князь Троицъ, и 100.000 войника, а ради помоћи, у преправности да буде царъ Ремъ, царъ Седемонъ, князеви: Иппонъ, Ксанфипъ, и Ексадеръ са 50.000 войника. Остали сви као резерва у граду да остану.

Текъ у ютру што се в почео данъ одъ ноћи дѣлити, а Екторъ заповѣди градску капию отворити, и съ опредѣленнымъ поглаварима и воинствомъ изъ града изиђе и противу Грка пође. Грцы видећи идуће Трояне, ставише се у военный поредакъ, и заповѣсть одъ свои поглавара, да се са Троянима побію, очекиваше.

Кадъ се оба воинства едно другомъ приближише и битка се започе, Екторъ коня свогъ ободѣ, и као лютый лафъ устреми се на Грке, гдѣ годъ кога стиже, онде га и посѣче. Царъ Патроклъ немогавши више одъ жалости гледати, шта Екторъ одъ воинства греческогъ почини, яростно устреми се и снажно копіемъ удари у леѣ Ектора, овай се на ударацъ окрену, и погна Патрокла, и по дугомъ бореню главу му одсѣче. Како Патроклъ мртавъ съ коня паде, а Екторъ сиђе са свогъ коня, да оружіе Патроклово узме, по царъ Мереонъ дотрчи, и повика: „Граблывый куряче, неѣнешъ ту препитанія задобити.“ Екторъ видећи себе воинствомъ греческимъ обколѣна, скочи на коня, и мачемъ своимъ путь себи отвори, изсѣкавши до 50 войника греческій. Царъ Протеноръ и князь Селидъ договоре се, и оба се съ воинствомъ своимъ на Ектора ополче, у намѣренію, жива га уватити, или убити, но истомъ што су они Ектора съ коня оборили, а Серминъ, чиновникъ Екторовъ съ воинствомъ дотрчи у помоћъ, Екторъ се на коня свога попе, и Протенору главу одсѣче, пакъ онда се

опетъ на Грке устреми, и стаде ѿ по ономъ юначкомъ полю вѣяти, као ястребъ голубове, и свакій одъ ударца нѣговогъ далеко измицаше. Овымъ истымъ начиномъ и братъ нѣговъ Троиъ Грке поражаваше, но на овогъ се ополчи князь Менестей, и по дугомъ бореню жива га увати, и као роба поведе. Царъ Полидамъ чувши да в Троиъ зароблѣнъ, съ воинствомъ своимъ удари на Менестея, и Троила избави, пакъ онда обоица сложно навале на воинство греческо, и поготову ѿ распуде.

Дознавши царъ Агамемнонъ, да се воинство нѣгово бѣгству обраћа, пошлѣ цара Телимона, цара Менелая и князя Архелая са воинствомъ у помоћъ. Ово ново воинство удари на Трояне, и принуди ѿ бѣгству. Видѣши Екторъ ово, — учини наредбу, те царъ Ремъ, царъ Седемонъ, и князеви: Иппонъ, Ксанфипъ и Ескадеръ са одреѣненымъ воинствомъ у помоћъ дођу, и учини се ужасно позоріе; съ обе стране падаше войницы, као туча изъ облака. Царъ Менелай устреми се на цара Рема, и копіемъ га тако снажно удари, да му в смртну рану задао. Князь Селидъ опетъ удари на цара Полидама, но овай га мужественно дочека, и главу му одсѣче. — Екторъ за ово трауће време, скакаше съ едногъ края на другій по воинству, као елень по гори, и гдѣ годъ кога стиже, онде и уби. Менелай и Телимонъ са воинствомъ своимъ ударе на Полидама, съ коня га оборе и жива увате. Опази Екторъ Полидама зароблѣна, као муня дотрчи и избави га, и бы сѣча и убійство велико, и ништа се више чути немогаше, но людска вика и коньска вриска и топтанѣ; едни се међу собомъ борише, другій се мачевима сѣкоше и пробадаше, трећій, съ коня стрмоглавъ спадаше, нѣкій ранѣни яукаше, а едни се опетъ на конѣ свое пеняше. Крвь, коє одъ люди, коє ли одъ коня, као потокъ малый,

по полю течаше. Ове битке, Трояни Грке до шатора и до сами нѣови галія догнаше, пакъ се онда, збогъ наступивше ноћи, као побѣдители у Трою вратише.

Сутра данъ по овой битки прегледаше поглавари гречески свое воинство, и нађоше, да е у прошавше две битке 47.367 войника нѣови, осимъ царева: Протизелая, Гаспида, Патрокла, Протенора и Мереона, и князева: Селида и Умероса, погинуло, и 2,360 войника ранѣни. По прегледу овомъ, собраше се сви кодъ цара Агамемнона, и совѣтоваше се међу собомъ, шта ће за унапредакъ чинити. Ђдни говорише, да су сами себи посао отворили, и безъ икакве нужде и себе и народъ свой јавној погибели подвргли, збогъ чега, да бы најболъ было съ Троянима миръ учинити, и обратно се у државу свою повратити. Другій пакъ противногъ миѣнія быше, и доказиваше: да бы за цѣо народъ греческій срамъ и поруганіе было, да се толики силни владѣтели са храбрымъ своимъ воинствомъ соберу, пакъ почемъ у два сраженія немогоше оно учинити, што желише, а они се поплашише, миръ заключише, и у отечество се свое безъ икакова успѣха, као страшљивцы повратише, но да ће славнѣ бити и животъ свой подъ стѣнама троянскими окончати, нежели се безъ успѣха срамно у отечество вратити. Саслушавши царъ Агамемнонъ ове рѣчи и єдни и други, запыта ѿ: „Пресвѣтла Господо моя! А како бы было, да мы єдну депутацію изъ средине наше оправимо къ цару Пріаму, коя, да га одъ стране наше поздрави, да на три мѣсеца учинимо примиріе, докле мы наше пресвѣтле другове и наше предраге войнике, кои су изгинули, одвоимо и погребемо, а по овомъ за време заставе оружія, да се яче обкопамо и себе болъ осигурамо?“

Предложеніє Агамненово цѣло собраніє одобри, и цара Улиса съ княземъ Діомедесомъ избере и опреми.

Овогъ истогъ дана, и царъ Пріямъ сазва свое союзнике и поглаваре воинства и совѣтова се шта да се ради са изгнутымъ воинствомъ. Царъ Полидамъ на ово пытанъ даде свое мнѣніє овымъ рѣчма: „Я налазимъ, да бы добро было, да изъ средине наше выберемо одну депутацію и цару Агамемнону опремимо, коя да га одъ насъ свію поздрави, да учинимо заставу оружія баремъ дотле, докле се изгнувше людство у землю не погребетъ.“ Ово Полидамово мнѣніє сви одобре, и истомъ да депутацію одреде и опреме, а вѣстникъ яви цару Пріяму, да су депутирцы гречески дошли, и да желе предстати му.

Царъ Пріямъ дозволи депутаціи греческой предъ цѣло собраніє доћи, и съ отмѣномъ почестѣу предусрете, и почемъ се взаимно о здравлю упыташе, царъ Улисъ, овымъ рѣчма изясни узрокъ своего пришествія: „Пресвѣтлый царе и свѣтло собраніє! богами, или немилосрдне богинѣ бацише мрзость измежу насъ, — те у ове две битке толики славни владѣтели и толики храбры войницы и одъ єдне и одъ друге стране изгинуше. Нашъ врховный войвода царъ Агамемнонъ, са остальмъ владѣтельима и чиноначалницыма греческогъ воинства, нашао се побуждень, — и насъ овамо посла, да вамъ учинимо предложеніє, поради заставе оружія, докле се тѣлеса одъ обе стране погребутъ. Но будући, да се ово неће моћи одма у дѣйство привести, то желе, да се рокъ примирія на три мѣсеца дана опредѣли, ако и вы согласни будете.“

Ово зактеванъ греческо, царъ Пріямъ са союзницыма своима одобри, и рокъ примирія на три мѣсеца дана утврде.

Кадъ се е депутація греческа повратила, Грцы учине наредбу, те се седамъ гробова ископаю и велѣпно украсе, у коѣ погибше владѣтель найвећимъ торжествомъ погребу. После овогъ ископаю множину велики гробница, и войнике свое посаранываю, а конѣ, кои су побієни были, даду спалити. У средини гробова између владѣтеля и войника, одъ едногъ саоставногъ камена, начине пирамиду, и на нѣой слѣдуюће рѣчи изрежу: Стан' путниче! и прочитај, овди почиваю храбры и неумрлы Грцы, кои су се за славу народа свогъ борили, и животъ свой, у овомъ юначкомъ полю, окончали!!! —

При концу трећегъ мѣсеца примирія, поради болести врховногъ военачалника Ектора, опреми царъ Пріамъ депутирце свое у станъ греческій къ цару Агамемнону, и замоли, да бы се застава оружія продужила до идущегъ пролећа.

Ово зактеванъ цара Пріама, спріобити царъ Агамемнонъ остальма владѣтельма, и сви согласно одобре.

Война греческа и троянска друге године.

За време траяющегъ примирія, обе се стране за наступающую войну спремае, и кадъ е последний данъ примирія изишао, а царъ Агамемнонъ воинство одъ 100.000 войника у поредакъ военый постави. За централногъ войводу опредѣли храброгъ князя Ахиллеса, за десно крило цара Менелая, а за лѣво князя Діомедеса. За нѣове спомоћники: цара Телимона, цара Седея, князя Бостеса и князя Архелая. — Ек-

торъ пакъ одреди за десно крило брата свога Троила и цара Полидама, а за лѣво цара Персея и брата свога Деифеба, и 120.000 войника, а самъ узе средоточіе и за спомоѣнике цара Мемнона и цара Глеикона. Осталимъ поглаварима препоручи, да съ воинствомъ у приправности буду, пакъ ако се позову, да му одма дођу. — По урежденію овомъ, градска се капія отвори, и воинство са храбрымъ своимъ войводомъ Екторомъ у поляну изиђе, и противу Грка ополчи се. Екторъ се одма противу Ахиллеса устреми; но овай га мужествено дочека и дуго се копіама удараше и напоследку обоица съ коня свои падоше; но Екторъ ухитри и на коня се попе и одъ Ахиллеса међу воинство уклони се, и воинство греческо коє копіемъ, коє мачемъ поражаваше. Ахиллесъ такође, како се є на коня поцео, и онъ троянско воинство убіяше; и одъ удараца нѣговогъ далеко бѣгаше, и бы сѣча и убійство велико. Екторъ трчаюћи съ єдногъ края воинства на друго, опетъ наиђе на Ахиллеса и срази се, и тако се силно єданъ на другогъ устремлява, као лютый лафъ и крокодилъ кадъ се сразе, и да їй нису войницы разставили, морали бы обоица одъ силе удараца мртви остати. — Докле се ова двоица борише, и войницы, єданъ другогъ убіяше, дотле и Диомедесъ надвлада Троила, зароби га и као роба у шаторъ поведе; но трояни сложно ударе на Диомедеса и отму Троила. Међу тимъ Екторъ, Полидамъ, Персей и Деифебъ много грчкій войника побише. Князь Бостесъ устреми се на Ектора, и снажно га копіемъ удари и съ коня обори, но Екторъ брзо скочи на коня, и Бостеса стиже, и главу му одсѣче. Смртъ Бостесова уцвѣли Архелая, и ополчи се противу Ектора, но и овогъ Екторъ дочека, и на двѣ части разсѣче. Царъ Седей на ово дотрчи, копіемъ удари Ектора, а овай га поюри, и главу му одсѣче. Докле є овако Екторъ убіао, дотле є и Тели-

монъ убіо цара Мемнона, и ова битка трая до саме ноћи, пакъ се онда, кадъ већъ еданъ другогъ познати немогаше, разиђоше.

Повративши се гречески владѣтели са воинствомъ своимъ обратно, соберу се сви кодъ Агамемнона и чинише совѣштаніе, како бы се могли Ектора освободити; и напоследку князь Ахиллесъ и царъ Ѡоасъ отваже се: или га убити, или одъ нѣга убіени быти; по овомъ уговоре, да сутра данъ са 200.000 войника у битку изиђу, а поглавари предъ воинствомъ да буду: царъ Агамемнонъ, царъ Телимонъ, царъ Ѡоасъ, царъ Аяксъ, царъ Менелай, и князеви: Ахиллесъ, Діомедасъ Ортономъ, Тетусеръ и Ѡезей.

Екторъ, како се е съ воинствомъ у градъ повратио, издао е налогъ, да се сви союзни поглавари кодъ нѣга совокупе, кои кадъ приспѣше, учинише совѣштаніе, да сутра данъ са 150.000 войника противу Грка пођу, а поглавари да буду: Онъ, Полидамъ, Седемонъ, Епистропъ, Парисъ, Деифебъ, Еней, Дотесъ, Динадоръ и Ексадеръ.

Кадъ сутра данъ, истомъ што се е сунце на о-ризонту указало, а Екторъ съ воинствомъ изъ града изиђе. Но и Грцы у преправности бывши, съ воинствомъ своимъ на сусретъ имъ изиђоше, и оба се воинства едно противъ другогъ яростно ополчи, и бы сѣча и убійство велико. Ахиллесъ и Ѡоасъ крѣпко на Ектора навалише, и многимъ ударцыма шлемъ му на глави излупаше, и на нѣколико мѣста ранише га; но при свемъ овомъ одржа се храбрый Екторъ, и Ѡоаса по носу засѣче. Браћа Екторова опазивши га у опасности, дотрче му у помоћъ, и цара Ѡоаса заробе, и по Деифебу у градъ опреме. Діомедесъ удари на Клаукона, и по дугомъ бореню, главу му од-

сѣче, царъ Менелай ополчи се на Париса, и истомъ што намысли копіємъ га ударити, а Парисъ испусти стрѣлу, и Менелая у лице стрѣломъ удари, одъ когъ ударца стровали се съ коня, и войницы га на копіяма у шаторъ однесу, лице му завію, и на миру га оставе. Но Менелай, немогаше сердцу своме одолѣти, но како му се боль мало уталожи, усѣде на коня и у битку дође, и наставши Париса, стане се съ нѣмъ борити. Ексадеръ, братъ Парисовъ видећи га у опасности, дотрчи и избави га одъ свирѣпости Менелая, и овај цѣлый данъ съ коня се обараше, мачевима се сѣкоше, стрѣлама се убіяше, копіяма се пробадаше и ужасна пораженія и кровопролитія до тамне ноћи чинише. У овой в битки одъ стране греческе погинуо: князь Ортономъ и Тевфусеръ, а одъ троянске: царъ Елистропъ, князь Дотесъ и князь Клауконъ.

По совершенію ове друге битке царъ Пріамъ у согласію са союзницама своима посла депутацію свою греческимъ царевима, те учинише примиріе на три мѣсеца дана. За ово време, обе стране, свакій свое изгинуте войнике посаранѣва, а конѣ погоре.

За време траюћегъ овогъ примирія просу се куга и по троянскомъ и по греческомъ воинству, и трајаше до саме зиме, и много народа помре.

Война греческа и троянска шреће године.

Како се бурна времена утишаше, а поглавари се за войну спремати почеше, и првый данъ пролећа Екторъ са своимъ воинствомъ изиђе изъ града,

као женихъ изъ чертога свогъ, а за нѣмъ остали владѣтели: царъ Полидамъ, царъ Седемонъ, князеви: Парисъ, Троиля, Деяфебъ, Еней, Симборъ, Ксанфипъ, Антеноръ, Ексаперъ, Иппонъ и Модеронъ.

Съ воинствомъ греческимъ поѣе царъ Паламидъ, и царъ Леохидъ, князеви: Ахиллесъ, Діомедесъ, Епи-стропъ, Артилагъ, Арпа, Ериполъ, Диноръ, Алпиноръ, Менестей и Полистенъ; и ставши противу троянскогъ воинства, првый удари князь Артилагъ на силногъ Ектора, но овай га юначки дочека, и главу му одсѣче, после овогъ, ополчи се Екторъ на воинство греческо, едне сѣче, друге копіемъ пробада, треће съ коня обара, по обичаю храбрости свое.

Князь Епи-стропъ и князь Арпа, гледаюћи, шта имъ Екторъ одъ воинства нѣовогъ почини, согласе се, и оба се на Ектора ополче; Епи-стропъ тако снажно удари Ектора, да га скоро изъ седла изтури, но овай одржавши се на коню, погна Епи-стропа, и по полу га разсѣче. Кадъ виде Арпа мртвогъ Епи-стропа, заповѣди трубачемъ трубити, воинство се собра и на Ектора удари, и съ коня га обори, Арпа до-трчи да га погуби; но Екторъ га преухитри, и десну му руку до рамена одсѣче, и Арпа мртавъ падне на землю. Воинство Арпино, кадъ ово виде, поплаши се и бѣгству се обрати, Екторъ се за нѣмъ устреми, и кога годъ достиже, главу му одсѣче.

Докле се средина воинства са Екторомъ борила, дотле е князь Ахиллесъ убіо княза Иппона и Модерона, Еней, убіо Ерипола, а Діомедесъ Ксанфипу и Ексадера, и за ово време битка се колебала, као житны класи одъ гордогъ Еолуса. — Падаю Грцы, падаю Трояни, као сѣме по нѣиви изъ руку сѣятеля, и ништа се више чути немогаше: но едина вика и конѣска вриска, а крвь потокомъ течаше.

Кадъ већъ полу дана превали, а воинство греческо надвлада Трояне, и бѣгству їй обрати. Но наскоро изиђе изъ града царъ Сарпедонъ съ одморнымъ воинствомъ своимъ, и поведе свогъ дивногъ стрѣльца Даму, кои баше до половине тѣла човекъ, а одъ половине конь съ четири ноге, лица човеческа, но првено као усіано гвожђе, а гласъ му, као коньско рзанѣ быаше, очи му свѣтліе одъ сунчаны луча и пламените. Онъ, осимъ стрѣле, никакова друга оружія не имаде. Овогъ Даму, кадъ є греческо воинство видало, не само што се є оно поплашило, но и коньї одъ нѣга зазираше, и изъ бойна поля бѣгаше.

Вѣстникъ дотрчи и яви цару Агамемнону, да му воинство страда, и Агамемнонъ таки опреми цара Телимона и цара Улиса съ 25.000 войника у помоћъ, кои нападну на Трояне, и много їй убише и посѣкоше. Стрѣлацъ Дама, много є войника греческій у овой битки побіо, но зла га срећна на княза Діомедеса нанесе, и овай му главу одсѣче, и заповѣди войницыма, да га цару Агамемнону видѣнія ради однесу.

Воинство греческо видивши Даму убіена, охрабри се, на Трояне удари, и княза Антенора зароби, и цару Агамемнону одведе. Међу овымъ князь Екторъ борећи сѣ са князомъ Алпиноромъ и Диноромъ, обоицу надвлада и главе имъ одсѣче, и битка васцѣлый данъ траяше.

Сутра данъ по овой битки, прегледаше гречески владѣтельи свое воинство, кое є у битки было, и нађоше, да є осимъ князева: Епистропа, Арпе, Ерипола, Артилага, Алтинора и Динора, 14.300 войника погинуло, збогъ кое погибели совѣтоваше се, шта да раде унапредакъ, и напоследку согласише се, да депутацію опреме цару Пріаму, коя да изради примиріе на три мѣсеца дана, а къ овомъ, да изишту ца-

ра Өоаса у опромѣну съ князомъ Антеноромъ, и напослѣдку да умоле цара Пріама, да дѣвицу Брисанду, кѣрь жреца Калкаса пошалѣ, да се съ родителѣмъ своимъ састане, пакъ по овомъ, ако она ктене, да ѣе се таки у Трою повратити.

По совѣщанію овомъ опреме депутацію, коя кодъ цара Пріама учини примиріе на три мѣсеца дана, и цара Өоаса и Брисанду са собомъ доведе.

Кадъ су гречески владѣтели видели великодушность цара Пріама, а они онда княза Антенора богато обдаре и съ отмѣномъ почестѣу до града Троје испрате; а дошавшу Брисанду опреме подѣ шаторѣ къ родителю нѣномъ, кою родитель прерадостно дочека, прегрли и излюби, а и она такоѣе родителя свогъ, и по овомъ плачевнымъ гласомъ запыта га: „Како се могаше, дражайшій родителю, умъ вашъ тако затупити, кой е преѣе толикомъ мудростѣу цвѣтао; и Трояни васъ онолико возносили и возвеличавали као свога Господина, — да постанете свомъ отечеству, свомъ граду, у комъ сте се родили, и онолику славу уживали, явный непріатель? — Зашто се, сладкій родителю! одъ свогъ премилогъ отечества удалисте и непріательсима отечества свогъ у руке предадoste? — Та болѣ бы было у непроходимой пустыни са звѣровима живити, нежели оваковомъ народу, кой е превеликимъ грѣхомъ и беззаконіама обузетъ, предати се! — Вы, може быти да мыслите, да васъ Грцы као вѣрна пріателя сматраю и почитую зато, што сте свомъ отечеству невѣрность учинили; о! нигда, нигда, сладчайшій отче мой, нигда велимъ немогу вамъ они свогъ правогъ повѣренія поклонити, нити васъ за свогъ искренногъ пріателя почитовати; ерь ни здравый разумъ не дозволява, да се ономъ човеку повѣреніе поклони, кой е свое отечество, свое мѣсто рожденія, гдѣ е честь, славу и сва-

ко изобиліє уживао, свой родъ и сроднике, и свое пріятелъ и познанике безъ икакове нужде презрѣо и оставіо, но свагда се дає мыслити, када є онъ свомъ отечеству, гдѣ є свако изобиліє уживао, невѣрство учиніо, како може другомъ вѣранъ и искренъ бити, и по смыслу овомъ, свагда остає, као одломакъ одъ рода свогъ, а кодъ туђина невѣра и маловажанъ!!!“ — По изреченію овомъ зацѣни се одъ плача, и сузама облисе по лицу, и умукну. — Отацъ іой, на ова предложенія овако одговори: „Любезна кѣри моя! твоє су рѣчи сама истина. — Я признаємъ, — но кои бы се мого успротивити вољи богова? — Я кадъ самъ быо у Делфу, и предстао богу Аполлону, и вопро-сіо га о судбини Троє, одговоръ самъ получіо, да ће градъ Троя у десету годину воеваня пасти Грцыма у руке, царъ Пріамъ, сынови нѣгови и кѣри, а тако и цѣла фамилія нѣгова и жители троянски изгинути, домови погорети, имѣнія се пограбити и градъ се до основанія разорити, а пакъ, ако бы се натрагъ у Трою повратіо, и истину овы рѣчій предъ царемъ оповидіо, да ѣу одма животъ изгубити, но да бы се одъ овогъ спасти мого, да припаднемъ греческимъ владѣтелямъ, и съ нѣима подъ Трою да поѣдемъ и у равномъ согласію съ нѣима да будемъ. Тако, изъ овы рѣчій видишь кѣри моя, да я нисамъ по свомъ произволенію мовъ предраго отечество изневѣріо, по по заповѣсти наши богова, и напоследку разсудіо самъ у себи, да є болѣ и у туђой земљи, макаръ како жити, нежели у свое отечество отити, и истину оповидити, пакъ животъ изгубити.“

Саслушавши Брисанда изговоръ родителя свогъ, заключи у себи при родителю остати, и дане живота свогъ у туги и жалости за отечествомъ своимъ и за преславнымъ градомъ Троіомъ проводити. — Но будући, да іой Грцы свако задовољство указы-

ваше, тако се и нѣна туга одъ данъ на данъ умалява, и привикнувши се съ нѣма, отечество свое и градъ Трою по готову заборавности предаде.

За време траюћегъ овогъ примирія, кое одъ многе човеческе и коньске крви по полю проливане, кое ли одъ премноге трулежи лешина у гробницама, отрова се воздухъ, и поморъ се и по греческомъ и троянскомъ воинству тако силно распростре, да в много люди одъ обе стране помрло, и збогъ овогъ узрока, до наступаюћегъ пролећа битка се отложи.

Война греческа и троянска четврте године.

Истомъ што е сурова зима почела изчезавати и красномъ пролећу мѣсто уступати, а владѣтели одъ обе стране, почну воинство свое за войну преправляти, и Екторъ са 150.000 войника и съ поглаварима: царемъ Персеомъ, Седемономъ и Полидамомъ, и браћомъ своіомъ: Парисомъ, Деяфебомъ, Троиломъ, Симборомъ, Поликсиономъ, Тандаломъ, Маргаритономъ и Динадоромъ изъ града изиђе, и у поляни, противу греческогъ воинства стани се.

Спроћу овогъ воинства стави царъ Агамемнонъ 200.000 войника, и надъ овима поглавари да буду: Менелай, Ахиллесъ, Диомедесъ, Ксанфипъ, Филиксъ, Мемнонъ; — царъ Агамемнонъ давши знакъ да се битка започне, првый ступи у битку князь Филиксъ, и многе Трояне поубія. На овогъ удари Екторъ, и копіемъ га крозь прободѣ, одъ чега мртавъ паде на землю. Грцы се збогъ смрти овогъ доброгъ княза, яко огорче, и звѣрообразно устреме се на Трояне, и мно-

го їй стрѣлама побише, а многе копіяма испробадаше. Троиць съ браћомъ своїомъ бывшій на десномъ крилу, много Грка поубія, а Ахиллесъ опеть съ помоћу свога воинства увативши лѣво крило, много троянски войника изсѣче, копіяма испробада и стрѣлама поубія. Докле се овако и на єдномъ и на другомъ крилу догаћало, дотле Екторъ и князь Ксанфипу погуби. Централно греческо воинство збогъ смрти Ксанфипове, као ято грабљиви птица ополчи се на Ектора, у намѣренію, или га жива уватити, или убити; но Екторъ, гдѣ годъ кога стиже, онде му главу и одсѣче, и бы сѣча и убиство ужасно, и напослѣдку Грцы Трояне къ бѣгству обратише. Екторъ, опазивши снау свою Елену и сестру Поликсену одаюће по бедемима града, застыди се, што му воинство бѣжи, поврати се, и нападе на князя Мемнона, и дуго се међу собомъ борише, и напослѣдку му Екторъ главу одсѣче, хотя, да є и онъ нѣколико незнатны рана одъ нѣга задобью. Кадъ виде Ахиллесъ, да Мемнонь погубе, а онъ удари копіємъ Ектора у леђа, и овай се обазре и рече му: „Ахиллесу, знай, да є то много одъ тебе, садъ ћешъ скоро и ты за Мемнономъ остати.“ У овай истый тренутакъ дотрчи Троиць съ воинствомъ, и Ахиллесъ неимавши времена одговорити му, удали се, и као гладанъ курякъ нападне на Трояне, и много їй погуби. Діомедесъ дотрчи за Троиломъ, и по дугомъ боренію съ коня га обори, коня увати и войникомъ преда, да га у шаторъ одведу, но на ово дотрчи Полидамъ, коня отме и Троила избави. Кадъ се є Троиць на коня свогъ попео, а онъ се заєдно съ Полидамомъ противу Діомедеса ополчи, и овай бы зацѣло морао погинути, но Ахиллесъ съ воинствомъ дотрчи и избави га, и овако бише се до залазка сунца.

Ове су се године до мртве єсени непресѣчно били, и кадъ є зимнѣ време наступило, тада су преста-

ли, и примиріє до пролећа учинили. Кадъ су войни-
ке своє прегледали, нашли су Грцы, да имъ є ове
четврте године 86.936 войника и шесть поглавара:
Претеноръ, Клаудонъ, Ксанфипъ, Мемнонъ, Филиксъ
и Капеноръ, погинуло; а Трояна изгинуло 78.432 и
шесть поглавара: царъ Глеиконъ, и сынови цара
Пріама одъ незаконногъ брака: Мессера, Ермаганонъ,
Симборъ, Тандель и Квинтиліянъ.

Кромъ поглавара, обе су стране, како люде та-
ко и конъ погинути дали спалити, да се небы опетъ
поморъ появио.

*Война греческа и троянска пеше
године.*

Преко цѣле зиме, оба се воинства за войну на-
ступаюћегъ пролећа опремала, и оно исто ютро, кадъ
є Екторъ намѣравао съ воинствомъ своимъ изъ гра-
да изићи, и противу Грка ополчити се, а нѣгова су-
пруга Андромента чудесанъ санъ снѣ, и како данъ
озари, а она Ектору спріобшти, и замоли га, да онай
данъ у войну не иде, еръ ће животъ изгубити. Ово
Ектора увреди, и одговори іой: да се она удѣла нѣ-
гова не мѣша, додавши іой, да онъ сановима не вѣ-
рує, и да су санови само за жене и за слабоумне лю-
де нѣка предсказанія и страшила, а не за храбре ви-
тезе. — Бѣдна Андромента видећи да съ молбомъ
своіомъ кодъ Ектора успѣти не могаше, а сновидѣ-
ніє, яко ю узнемирава, отиде свекру своєму цару Пріа-
му, и сниванъ своє изяви му, и замоли га, да бы онъ
Ектору запретію, да онай данъ не излази у битку. —
Царъ Пріамъ призове Ектора и запрети му, да оста-

не кодъ куће, а друга му браћа и союзны владѣтели да онай данъ воинство предводе. Хотя да овай налогъ не быяше Ектору по воли, но повинова се родителю своме.

Царь Пріямъ призове Троила и остале сынове свое, а къ овомъ и союзне поглаваре и препоручи: да съ воинствомъ противу Грка изиђу, а за Ектора достави имъ, да онъ збогъ слабогъ здравля, оногъ дана не може у войну излазити.

Слѣдствомъ овогъ налога, изиђу поглавари са троянскимъ воинствомъ изъ града; а и царь Агамемнонъ съ осталымъ поглаварима и воинствомъ своимъ храбро іѣ дочека, и єдни противу други устреме се и жестока се битка започе, єдни се борише, други се стрѣляше, трећи се копіама пробадаше, четврти се мачевима сѣкоше, пети се конѣма газише, и бы ужасно позоріе. Телимонъ и Паламидъ Трояне по полю гонише, као грабљиви куряцы бѣдно стадо безъ пастыра. Съ друге стране Троиль и Парисъ греческо воинство сѣкоше и убіяше. Менелай удари на Поликсіона, съ коня га обори, и Грцы га жива уватише. Кадъ опази ово Полидамъ, яростно нападе на пратиоце, нѣколико посѣче, а остале разтера, Поликсіона избави, и коня му другогъ додаде. Телимонъ и Менелай ударе на Полидама и съ коня га оборе, но овай се храбро мачемъ браняше, докъ му и Троиль у помоћ доспѣде и избави га, и на коня свогъ узсѣде. Ахиллесъ є за ово време траюће битке много Трояна побіо, и Маргаритона сына царева погубіо, когъ Трояни на копіама у градъ онесоше.

Екторъ видивши брата свогъ мртва, упыта, кога є убіо, и почемъ одговоръ получи, да га є Ахиллесъ погубіо, счепа оружіе свое, пакъ безъ оклопа узсѣде не коня, и никомъ не явивши се, у битку изи-

ђе, и онако яростанъ уби княза Полистена и Дирона. По овомъ нападе на войнике греческе, и гдѣ годъ кога стиже, главу му одсѣче. Царь Леохидъ немогаше више стрпѣти Екторово насиліе, ополчи се, и дуго се съ Екторомъ боряше; но напоследку ухитри Екторъ, и мачемъ га тако снажно удари, да му тѣло на двѣ части раздвои. После овогъ нападе на Евера, и предъ очима Ахиллесовымъ главу му одсѣче. Ахиллесъ виде шта Екторъ одъ сродника нѣговогогъ учини, употреби све силе свое, и Ектора изненада снажно копіемъ у срдце удари, одъ когъ ударца мртавъ Екторъ на землю паде. — Паде Екторъ, паде слава и обрана троянска, паде сильный и храбрый сынъ цара Пріама, и велика обрана славногъ града Троє! — Кадъ виде царь Седемонъ да Ахиллесъ уби Ектора, а онъ затрчи се на нѣга и копіемъ га тако жестоко удари, да є таки обнесвеснуо и на землю пао. Грцы га брзо на коня попеню и изъ битке уклоне. Трояни узму Ектора на копія и у градъ однесу, а по овомъ наскоро и ноѣ наступи, и одъ боя престану.

*Плачь и рыданѣ надъ мртвымъ
Екшоромъ.*

Блѣдо тѣло храброгъ и силногъ Ектора Трояни у градъ плачемъ и великомъ жалостѣ унесоше. Плачь и рыданѣ по цѣломъ граду распростре се, свакій се страхомъ напуни, видећи крѣпку надежду свою блѣдомъ боіомъ по цвѣтуѣмъ лицу посуту, видећи свогъ храброгъ Ектора бездушна, — у свакомъ майчино млеко одъ туге и жалости запишта. Сви единоголасно говорише: садъ смо пропаи, ерѣ намъ се ярко сунце одъ насъ уклони, а црни се облацы на градъ па-

вукоше; изгуби смо Ектора, изгуби смо сву славу и обрану нашу.

Чувши царъ Пріямъ да му е сынъ Екторъ мртавъ у градъ донешень, паде бѣдный отаць на землю, и дуго на нѣой лежаще, дошавши мало къ себи, дворяни га дизаше, но онъ имъ тихимъ гласомъ рѣче: оставите ме сынови мои, оставите ме да душу испустимъ, на што ми е вище животъ, кадъ самъ славу и обрану мою изгубію. Дворяни га подъ руке узеше, и одведоше да мртво тѣло Екторово види. — О! — коє кадаръ жалость цара Пріама, царице Еккубе, супруге Андроменте, сестара Касандре и Поликсене, браће Париса, Деифеба, Елена и Троила и проче браће, царева, князева, и граждана троянски описати!!! —

Паде бѣдный отаць на мртво тѣло Екторово, паде, и блѣдо му лице любляше и плачући говораще: о Екторе, сладчайшій сыне мой, о Екторе славо и обрано моя! — Ахъ! — увы! — мени бѣдномъ! — О Екторе, ярко сунце мое, зашт' ми тако прерано заиђе, и свѣтъ очію мои помрачи? — Зашт' такову жалость и паденіе граду, царству и отечеству учини? — О свѣте мой сладчайшій, о Екторе дико и снаго моя, како ћу безъ тебе живити, коли ће ме бранити и одъ непріятеля заштитити? — Ахъ! — Екторе животе мой! съ тобомъ се слава моя угаси! — Ово, како е царъ Пріамъ изреко, а онъ се одъ превелике жалости занесе. — Бѣдна мати, жалостна супруга, кукавне сестрице, тужителна браћа, плачевный народъ, сви надъ блѣдымъ и ладнымъ тѣломъ Екторовымъ плакаше и рыдаше.

Сутра данъ заповѣди царъ Пріамъ, да се одъ злата престолъ (ѡронъ) начини, и надъ храмомъ Палладинымъ постави, пакъ тѣло Екторово, почемъ се

балсамира, на престолъ посади; лице да му се окре-
не у полъ троянско, а мачъ у десну руку стави, да
и унапредакъ гркомъ страхъ и ужасъ задае. — Ово
е бѣдный отаць само изъ тогъ побужденія дао на-
чинити, да бы колико толико туги и жалости своіой
охлакшати мого.

После овогъ опреми царъ Пріамъ депутацію свою
греческимъ владѣтелямъ, и учине примиріе на три
мѣсеца дана.

За време овогъ примирія на позивъ цара Пріама,
дође му царъ гаргарійскій Полистремъ съ 20.000 вой-
ника, и не малу радость Пріаму и остальмъ союзни-
цыма причини. — У ово е време и Антилогъ, сынъ
князя Нестора съ 5.000 войника дошао, а после овогъ
Филактеонъ сынъ цара Умероса съ 20.000 и Етесъ,
братъ цара Паламида съ 10.000 войника.

По истеченію рока примирія, царъ Пріамъ съ по-
главарима: Полидамомъ, Сарпедономъ, Полистремомъ,
Деифебомъ, Троиломъ и Енеомъ са 120.000 войника
противу Грка изиђе.

Одъ греческе стране у битку ступише: Пала-
мидъ, Менелай, Телимонъ, Діомедесъ и Ѳезей са
150.000 войника.

Царъ Пріамъ желећи смръть сына свога Ектора
осветити, яростно удари на греческо воинство, и мно-
гима главе поодсѣца. Царъ Паламидъ видећи ово,
удари на Пріама, у намѣренію, копіемъ га ударити и
съ коня оборити, но старый ратобораць предухитри,
и копіемъ тако мужествено удари Паламида у прси,
да е одма као полумртавъ на землю пао, а Пріамъ
се одъ нѣга удали, и Грке, гдѣ годъ кога стиже, о-
ногъ и посла у лоно Авраамово. У овой е битки,
царъ Пріамъ за удивленіе храбаръ се показао.

Овомъ нѣговомъ примѣру и осталь троянскогъ воинства поглавари послѣдоваше, и много войника гречески побише. Царъ Полистремъ не познаваюћи храбрость Діомедесеву, но устреми се на нѣга, а овай га снажно дочека, и тѣло му на двѣ части разсѣче, и ова битка до саме ноћи траяше.

Ове су године, іошть нѣколико пути у битку излазили, но незнатне су были, и по овомъ учине примиріе до пролећа.

Война греческа и троянска шесте године.

Време пролећа наступи, и оба воинства у полѣ юначко изиђоше, и бы сѣча и убіиство велико. Деифебъ ополчи се противу цара Ћоаса, и по дугомъ бореню, мачемъ му главу одсѣче, и Ћоасъ на землю паде, войницы га на копія узеше и подъ шаторъ однесоше. Царъ Телимонъ нападе на Сизія сына цара Пріама, и копіемъ га крозь прободе. Кадъ виде Деифебъ да му братъ погибе, а онъ се яростно устреми на Телимона, копіемъ га у леђа удари, но изъ седла не избацы, у овай тренутакъ Паламидъ испусти стрѣлу, и Деифеба у средѣ грудій устрѣли. Деифебъ видећи, да ће му одъ овогъ смръть быти, поврати се у Трою, и брату Парису каза: „Я самъ ти брате отровномъ стрѣломъ устрѣлѣнъ, одъ кое преболѣти небу; но иди любви мое ради у бойно полѣ, и потражи душманина мога цара Паламида, и освети ме. До долазка Парисова Паламидъ, као предъ смръть свою, многе Трояне поби и изсѣче. Парисъ снабдѣвши се потребнымъ оружіемъ, изиђе изъ града и по бойномъ

полю тражаше Паламида, когъ, како є спазіо, приближи се, и отровномъ стрѣломъ по средини грла устрѣли га. Грцы, како видише, да имъ царъ Паламидъ погину, а они почну натрагъ уступати; но царъ Агамемнонъ съ Менеласъ дође у помоћ, и Трояне до троянски стѣна догнаду, и цара Сарпедона убію. Ноћъ наступи, и воинства се разиђу.

Ове битке Трояни оплакиваше смръть свогъ храброгъ витеза Деифеба и Сизію сынове Пріамове и славногъ цара Сарпедона, а Грцы опетъ силногъ и неуморимогъ ратоборца цара Паламида и цара Өоаса.

По овой битки, сутра данъ, збогъ смрти сынова и цара Сарпедона, опреми царъ Пріамъ депутацію Грцыма, и учине на два мѣсеца дана примиріє.

Путешествіє княза Ахиллеса у градъ Трою, ради промошренія, гдѣ и Поликсену, кѣрь цара Пріама виде, и за супругу желаше узети.

По одлазку ове троянске депутаціє, зажели князь Ахиллесъ градъ Трою видити. Своє намѣреніє сообшти союзницыма своимъ, опреми се, и путешествіє у Трою предузме. Ушавши у градъ, и пролазећи му поредъ храма Палладиногъ, виде гди множество людій, гологлави стое, а жене и дѣвице косу порасплетале, и при погребу княза Деифеба, Сизія и цара Сарпедона присутствую. Сматраюћи онъ ово смирено собраніє, опази кѣрь цара Пріама Поликсену, коє красота и лѣпота, тако га силно очара и срдце му плѣни, да се оногъ тренутка завѣшта, или ю за супругу имати,

или безъ нѣ више не живити. Одавди се удали, и прође се мало по граду, пакъ се у свой станъ поврати. —

Повративши се Ахиллесъ у шаторъ свой, и како онай данъ, тако и цѣлу ону ноћъ у найвећемъ неспокойству проведе. — Сутра данъ тайнымъ начиномъ посла свогъ повѣреника у градъ Трою къ царицы Еккуби, матери Поликсениной, а супруги цара Пріама, да овай желю сердца нѣговогъ испоручи, сирѣчь: да му Поликсену за супругу даде, пакъ, ако и она и царъ Пріамъ прошенію нѣговомъ удовлетворе, то да іѣ обоє увѣри, да ће онъ греческе владѣтель умолити, да одъ свогъ предпріятія одустану, и у државѣ своѣ обратно се поврате.

Повѣреникъ Ахиллесовъ, кадъ е предстао царицы Еккуби, онъ іѣ и желю и обећанѣ владѣтеля свогъ испоручи, а царица опетъ цару Пріаму, кои, кадъ е супругу свою преслушао, изъ дубльине срдца свогъ уздану, и рѣче: „Ахъ! — како то тешко срдцу моме пада, — найвећегъ супостата свогъ, себи за друга примити! — Та онъ ми е найвећу жалость и скорбъ причинію, — онъ ми е свѣтъ очію мои помрачію, — онъ ми е славу и обрану мою срущію, — онъ ми е найкрѣпчій стубъ државѣ моѣ оборію, убивши могъ сладчайшегъ сына Ектора!! — Садъ самъ незнамъ, шта да ти, дражайша супруго моя, одговоримъ? — За неволю, — свашта се учинити мора. — Преко моѣ вољ дозволићу, и премилу кѣрку мою Поликсену, као чисту и нескверну голубицу, за сохранити градъ и државу мою, принети ћу на жертву; но яви нѣговомъ посланику, да е желя моя, да ми се Ахиллесъ писмено обвеже и заклетвомъ потврди, да ће данну рѣчь свою вѣрно и постоянно обдржати.

Царица Еккуба, рѣчи и волю супруга свогъ сообшти посланику и одпусти га. Овай пакъ, како се

є у станъ повратію, сообщти Ахиллесу, кои, одма сочини писмо и обвеже се, да ће данну рѣчь свою вѣрно и постоянно обдржати, и по истомъ повѣренію опреми Пріаму.

Царъ Пріамъ примивши и прочитавши обвезаніє Ахиллесово, сочини писмо и данъ брачный опредѣли, Посланика царски обдари, и давши му писмо, отпусти га. Кадъ є Ахиллесъ примію писмо Пріамово, весма се обрадовао.

По пріятію овогъ писма, сазове Ахиллесъ све поглаваре греческогъ воинства на часть, и после другогъ пиршествованя, ове имъ рѣчи изговори: „Пресвѣтли цареви, князеви и друзи мои! изволите намѣреніє мое саслушати, пакъ после по вашимъ благо-разсужденіямъ размышлявайте. Кажите ми, кои насъ духъ подиже, да се мы сви, поради єдногъ човєка, сирѣчь: цара Менелая, овако трудимо; та онъ, ако се труди, онъ имаде свой правый узрокъ, нѣму є супруга зароблѣна, и жєли ю избавити. А мы, остави смо свое државє, коє се одъ времена нашегъ отсутствія яко разораваю и упропастѣю. Остави смо родителѣ свое, жену и дѣцу нашу, самы свое здравлѣ и животъ заборави смо; дођосмо у туђу землю безъ икакєвє нужде и користи, но єдино мученіє повсєднєвно одъ Трояна трпимо. Повсєднєвно видимо, гдѣ наши цареви, князеви, чиновначальницы и войницы мачевима сѣку се, копїямъ пробадаю се, стрѣлама убїаю се и коньма газє се, пакъ намъ и ово неће за огледало да послужи и къ себи да дођемо и да помыслимо, шта одъ себе чинимо, и како себе упропастѣвамо. Познато намъ є свима, да насъ є у скупу было четрдєсетъ владѣтеля, кадъ смо на ово проклето троянско обрежїє ступили, пакъ садъ гдѣ намъ є: царъ Протизєлай, царъ Патроклѣ, царъ Протєнорѣ, царъ Мереонѣ, царъ Лєохидѣ, царъ Гаспидѣ, царъ Седеѣ, царъ Пала-

мидъ, царъ Ѡоасъ, и князеви: Еверъ, Бостесъ, Епистропъ, Артилагъ, Диноръ, Полистенъ, Претеноръ, Ксанфипъ, Мемнонъ, Умеросъ, Ортономъ, Ериполь, Филиксъ, Архелай, Селидъ, Капеноръ, Тефусеръ, Арпа, Клаудонъ, Алпиноръ, и Диронъ; камо велить, оставише кости свое подъ троянскимъ стѣнама; то су задобыли, и државу свою обогатили. Я мыслимъ, пресвѣтла Господо моя! да Елена, нѣ тако достойна, да се нѣ ради толика драгоцѣнна крвь пролива? Царъ Менелай, ако жели жену имати, онъ може и другу женскиню себи за супругу узети, а не Елену тражити толикомъ пагубомъ народнѣомъ. Познато вамъ е свима, шта самъ я до данасъ рана у прошавшимъ биткама задобью, а особито, кадъ самъ силногъ и храброгъ Ектора побѣдио, одъ когъ самъ се надао пре мртавъ остати, нежели га побѣдити и убити. Мое е садъ намѣреніе то, почемъ смо силногъ Ектора убили, а съ овимъ довольно освете учинили, да се у државѣ наше, као побѣдители, повратимо. А у мѣсто Елене, имамо Ексіону цареву сестру, пакъ смо у овомъ равни.“

Овомъ Ахиллесовомъ предложенію буду противни гречески владѣтели, и одговорима своима увреде га; а онъ онако увреѣнъ изясни се предъ свима, да више неће противу Трояна воевати, и чиновначальцыма свога воинства наложи, да войницыма яве, да у войну више не излазе.

После овогъ, на нѣколико дана, соберу се гречески владѣтели кодъ цара Агамемнона, и довольно се међу собомъ разговараше и чудише се поступку Ахиллесовомъ, и напоследку согласе се, да пошлю цара Улиса, княза Нестора и Діомедеса къ нѣму, да га умоле, да се приклони и съ нѣима у союзъ ступи.

Доспѣвши овы посланицы кодъ Ахиллеса, царъ Улисъ слѣдуюће му рѣчи изговори: „Свѣтлый княже!

збогъ превеликогъ недоумѣнія нашегъ, согласи смо се, и насъ троицу, союзницы наши одабраще и послаше, да васъ упытамо, одкудъ такова мысаѡ найѣ на вашу свѣтлость, зашто, да се вы данасъ одъ пресвѣтлы союзника свои уклоняте? Та ваша е свѣтлость найвеѣу храбрость и мужество надъ Троянима учинила, вашомъ е храбромъ десницомъ нашъ найвеѣій супостатъ Екторъ убіенъ, а съ нѣмѣ надежда и обрана троянска сурвала се. А садъ, заръ одъ подвига нашегъ да престанете и сами славу свою угасите! Не тако, свѣтлый княже, не, — знайте, да се Трояни и одъ самогъ имена нашегъ ужасаваю. Смилуйте се, и ступите съ нами у союзъ као што сте и дояко были.“

На представленіе ово, Ахиллесъ имъ овако одговори: „Пресвѣтла господо моя! познато вамъ е добро, шта самъ, пре нѣколико дана, предъ свима союзницама нашими изговорію, и у чему се мое намѣреніе состои предложію, а и вами сада кажемъ, да смо мы сви одъ почетка ове войне, а и данъ данашній нѣкимъ лудиломъ обузети; мы остависмо државе наше, да се одъ други раздиру, животъ свой погубели подложисмо, и доѣосмо у туѣу землю себи смрът тражити. Заръ невидите, колико владѣтеля и храброгъ воинства поради єдне єдине женштине изгубе! — Да л' е она толике цѣне достойна, да се пре драгомъ крвлю наши царева, князева, благородства греческогъ и храброгъ воинства искуплюе? О! чудногъ нашегъ безумія! гдѣ намъ се свима умъ затупи и очи помрачише, пакъ нити чувствовати нити више видити можемо наше заблужденіе. Та нашемъ поступку, не само што се сада живеѣій народъ чуди; но чудити ѣе се и потомцы наши потомака, и насъ безумнымъ владѣтельима називати, и говорити подсмѣятельно: союзило се четрдесетъ владѣтеля, и преко 800.000 войника повели, да избаве Елену, жену цара Менелая!!! — О, нашегъ безумія, о наше ве-

лике срамоте! — А напослѣдку, кадъ бы и градъ Трою разорили, цара Пріама и сѣмейство нѣгово, а тако и све жителѣ троянске, кое побили, кое ли заробили, шта смо опетъ тако знаменито учинили; а кой зна, іоштъ како можемо и проћи! Ако за ово скоро шесть година дана не искусисмо храбрость Трояна, то нећемо нигда ни искусити. Я, благодаримъ вами, кои сте се потрудили до мене доћи; но знайте, да я при момъ намѣренію постоянь остаемъ.“ —

Довольно га и князь Несторъ и Діомедесъ молише, да се съ нѣима союзи, но ништа успѣти немогоше.

Изъ ове наведене повѣсти, свакій благоразумный читатель увидити може, да є любовна страсть найсилнѣя, како што и говори Соломонъ: „Добротою женъ, мнози прелстишася.“ —

Посланицы при повратку свомъ сообште одговоръ Ахиллесовъ цару Агамемнону, збогъ чега онъ сазове остале поглаваре, и сообштивши имъ одговоръ Ахиллесовъ, поиште одъ свакогъ воособъ мнѣніє. Царъ Менелай првый даде мнѣніє свое, да се никоимъ начиномъ миръ съ Троянима заключити не може дотле, докле се Трояни не побѣде и градъ нѣовъ до основанія не сруши, а Ахиллесъ ако и неће у союзъ, може се и безъ нѣга воєвати. — На ово одговоре царъ Телимонъ и князь Діомедесъ, да онъ единствено тога ради мира нежелѣ, што іоштъ нѣжену свою одъ Трояна избавіо. Ове рѣчи увреде Менелая и цара Агамемнона, а поредъ овы іоштъ нѣки престану, и явный се раздоръ међу нѣима породѣ.

Видѣши Калкасъ овай поступакъ гречески владѣтеля, устане са свогъ мѣста, и поклонивши се

предъ владѣтельима, ове имъ рѣчи изговори: „О пресвѣтли цареви и князеви! зашто садъ постасте тако несогласни; кой посѣя сѣме раздора међу васъ; зашто ли се противите вољи богова? — Опомените се пресвѣтла господо, на отвѣтъ бога Аполлона! та видите ли сами, да оѣте вашимъ несогласіємъ, да навучете гнѣвъ богова на себе. Богови настояваю и желе да Трояне побѣдите, и градъ Трою разорите, а вы сами одбацуете и нѣкимъ се страхомъ напунявате. Та вы сте до данасъ толико войника троянски, толике владѣтель и храбре сынове цара Пріама побили, пакъ чега се више имате плашити. Слога и любовъ нека вамъ найсветія буде, пакъ ѣе богови благословъ свой на васъ излити, и Трояне ѣете побѣдити.“

Цѣло собраніе, као нѣкомъ божественомъ силомъ одъ рѣчій Калкасовы обузе се, и единогласно повика: „Сви за едногъ, и еданъ за све, или побѣдити, или умрети, а Ахиллесъ нека остане одломакъ светогъ союза нашегъ.“

Дочувши ово соутвржденіе Ахиллесъ, іоштъ се яче разгнѣви на своє союзнике, и вѣстника свогъ о прави тайно у Трою, и яви цару Пріаму, да никако нѣе мого склонити греческе владѣтель къ миру: но да онъ на своіой даной рѣчи остае, и одъ саюза нѣіовогъ да се е конечно са воинствомъ своимъ удаліо.

Кадъ е време примирія истекло, оба су се воинства едно противу другогъ цѣлогъ лѣта, и више одъ половине есени ополчавали, и ужасна крвопролитія чинили. Но Ахиллесъ за све ово време а и воинство нѣгово у миру пребыва.

Война греческа и троянска седме године.

Озаривши данъ пролећа, Трояни се опетъ оружіємъ опасаше и градска врата отворише. Првѣй изиђе Троиля, за нѣмъ Парисъ, Полидамъ, Еней и Полидоръ съ воинствомъ. Одъ греческе стране Менелай, Телимонъ, Улисъ, Антилогъ, Діомедесъ и царъ Агамемнонъ са воинствомъ у супротъ стадоше.

Ставши оба воинства едно спроћу другога, првѣй Менелай на Троила ополчи се, копіємъ га удари, но изъ седла не избацы, напротивъ овога, Троиля тако снажно удари копіємъ Менелая, да е одма обнесвестнуо и на землю пао, кога воилицы на копияма подъ шаторъ однесоше. Діомедесъ, кадъ е видіо, гдѣ Менелая носе, као свирѣпый звѣрь устремил се на Троила, но овај га храбро дочека, и по дугомъ бореню съ коня обори, на ово дотрчи Телимонъ, но Троиля и овога дочека, и по дугомъ бореню, штитъ му изби и съ коня обори, коня увати и воинству своме предаде, и бы съча и крвопролитіе ужасно, по цѣломъ полю падаше воилицы одъ обе стране, као житни класи подъ оштрымъ српомъ жетвоца, и гласъ се ранѣны юнака по полю разлега, едни за помоћъ вичу, други смръть призиваю, а остале конѣи газе, и ноге свое у крви човеческой перу, и битка ова до саме мркле ноћи неизвѣстна быяше, часъ Грцы Трояне, а часъ Трояни Грке къ бѣгству обраћаше, и овако се више одъ два мѣсеца дана не престано тукоше.

Царъ Агамемнонъ видивши да му много воилика при овимъ биткама изгину; посла депутирце у Трою и на два мѣсеца дана учинише примиріе.

За време овога примирія самъ собомъ ищао е

царь Агамемнионъ ко Ахиллесу, и молю га, да съ нѣма у союзъ ступи. Ахиллесъ за любовь Агамемнову, ерѣ га прекомѣрно любляше, обећа 3.000 войника съ поглаваромъ князомъ Филактеономъ сродникомъ своимъ, како се битка започне, опремити.

По истеченію времена примирія, опетъ се воинства сразише, и седамъ се дана непрестано тукоше, и много войника одъ обе стране изгибе. Осмый данъ бише се до подне, а одъ подне Трояни скоро навладаше Грке, и къ бѣгству їй обратише, падаше войницы гречески одъ оштры мачева троянски, као крте гране по горама одъ ударца сикира. Овогъ дана Ахиллесъ, по обећаню своме, опреми Филактеона съ 3.000 войника, и ово одморно воинство, не само, што много войника троянски изсѣче и испробада, но онако уморне и до стѣна троянски догнаде. Видивши царъ Пріамъ, да му се е воинство пореметило и къ бѣгству обратило, посла цара Персеа съ одморнымъ воинствомъ у помоћъ, и овай много зла одъ Грка почини, и Филактеона стрѣломъ у груди устрѣли. Овай, како е задобью рану ову, изъ битке изиђе и дође Ахиллесу и рѣче му: „Зашто тако поступате, свѣтлый княже, съ нами; пустили сте насъ, да насъ Трояни, као куряцы стадо безъ пастыра раздиру и гняве; зашто нисте съ нами, да насъ браните?“ —

Ахиллесъ занешенъ любовью Поликсениномъ ништа му не одговори. Ово Филактеона іоштъ веѣма огорчи, извуче стрѣлу изъ грудій свои, и душу испусти.

Ове су битке у три ма Грцы Трояне, и Трояни Грке къ бѣгству обраћали, и били се докле се годъ видало.

Сутра данъ, после ове битке, опетъ се воинства за борбу приуготовише. — Првый изиђе изъ града

Парисъ, за нѣмъ царъ Полидамъ, Седемонъ, Троилъ, Еней и Поликсенъ съ воинствомъ. Одъ стране греческе: царъ Пелимонъ, Менелай, Менестей, Діомедесъ, Етесъ и царъ Агамемнонъ съ воинствомъ; и како се битка започе, а Парисъ удари на Менелая, и дуго се копѣяма борише, и найпослѣ Парисъ преухитри, и снажно удари Менелая тако, да е одма пао съ коня. Полидамъ у исто време обори Телимона съ коня, а Троилъ ушавши међу воинство греческо, пакъ гдѣ годъ кога стиже, онде му главу и одсѣче. Грцы немогавши сили троянской одолѣти, обрате се бѣгству, и Трояни їй, до шатора нѣюви догнаше. Ахиллесъ видеѣи гдѣ Грцы преко врата бѣже, запыта їй, зашт' бѣже? Овы му смѣло одговоре: „бѣжимо, ерѣ смо побѣђени. Ты сѣдишъ подъ шаторомъ, а нећешъ у битку да идешъ! но знай, да се и ты станити нећешъ, ерѣ ће овогъ часа преко 50.000 Трояна предъ шаторъ твой доѣи, кои те заиста поштедѣти неће, што противу нѣи не воюешъ!“ —

Ове рѣчи Ахиллеса, као силе громовне пораже, викне на служителъ, те му оружїе донесу и коня изведу. — Сѣдне змай на змая, пакъ се устрѣми на Трояне, као кобацъ на ято пилића, и многе побѣ. За кратко време учини се русвай одъ троянскогъ воинства. Троилъ немогаше се више одъ жалости уздржати, гледаюѣи, шта Ахиллесъ одъ Трояна учини; яростно устрѣми се на нѣга, и копѣемъ га изненада снажно у ребра удари, да е одма Ахиллесъ пао съ коня. Збогъ оваковогъ жестокогъ ударца принужденъ быаше Ахиллесъ изъ битке уклонити се, и Трояни се охрабре, и Грке многе изсѣкоше. И ове се године више не тукоше.

Врло се гнѣвіо царъ Прїамъ на Ахиллеса, што е вѣроломно заклетву свою погазіо. — Ахиллесъ пакъ, яко се на Троила разгнѣвіо, и у себи заключіо, или га убити, или одъ нѣга убїенъ быти.

Война греческа и троянска осме године и смръть славны и храбры вишезова: Троила, Ахиллеса, и Париса.

Ове осме године, збогъ многогъ пролитія кише, едва се битка у половини лѣта започе. Трояни, како су изъ града изишли, а Ахиллесъ заповѣди своѣмъ воинству да Троила обколу, но до нѣговогъ долазка да га не убию. Овомъ налогу послѣдоваше войницы и Троила обколише, кои се храбро браняше, но шта могаше една десница противу онолико войника учинити. — Ахиллесъ, кадъ виде Троила обколѣна, и бореѣа се съ нѣговымъ воинствомъ безъ коня, и безъ шлема — гологлава, — дерзновено устреми се на нѣга, — и главу му одсѣче. По овомъ заповѣди Ахиллесъ, те тѣло, онаковогъ славногъ вожда и храброгъ ратоборца даде коню свомъ за репъ превезати, и као брану по полю марсовомъ влачаше. — Овай нечовѣчни поступакъ Ахиллесовъ яко огорчи Трояне, и звѣрообразно нападну на Грке, и бы сѣча и пораженіе ужасно. У овой битки погибе и царъ Седемонъ, когъ войницы, по окончанію битке заедно съ Троиломъ у градъ однесоше.

Кадъ су войницы Троила и Седемона у градъ донели, быяше плачъ и велико риданѣ, како одъ стране цара Пріама и нѣгове фамиліе, тако и одъ граждана и союзногъ воинства. — Царъ Пріамъ заповѣди, да се оба тѣла у драгоцѣне сандуке ставе и у гробницу положе.

Царица Еккуба, колико в тугомъ и жалостѣу матернѣомъ за славнымъ сыномъ своимъ Екторомъ и Деифебомъ обузета была, толико се в више уцвѣлила за сыномъ Троиломъ, што му се в тѣло нѣгово по юначкомъ полю вукло и безчестило. Призове сы-

на Париса и овимъ рѣча препоручи му: „Дражайшій сыне мой, и вѣрка надеждо моя! Ты добро видишь како злочестивый Ахиллесъ браћу твою, а любезне сынове мое Ектора и Троила уби, и мене бѣдну майку сынова лиши и утробу ми распори. Познато ти є сыне, да є Ахиллесъ нашу Поликсену себи за супругу испросію, и мы смо се обећали дати му; но будучи, да є онъ свое обећанѣ и заклетву погазію, тако и мы съ нѣмє вѣроломно да поступимо. — Я ћу одъ стране мое єдногъ вѣстника Ахиллесу опремити, и позвати га да овамо дође, да се съ Поликшеномъ вѣнча, а ты сыне, у исто време съ нѣколико одабраны войника отиди у храмъ Аполлоновъ и прекри се, пакъ кадъ Ахиллесъ у храмъ дође, а ты га изненада устрѣли, и тѣло му у градъ подай извући, нека га народъ нашъ види.

Парисъ одобри намѣренѣ матере свое, и она опреми вѣстника Ахиллесу, а онъ съ 20 оружаны войника оде у храмъ Аполлоновъ и прекри се.

Ахиллесъ, како се є одъ посланика Еккубиногъ извѣстію, опреми се за бракъ, и никомъ не яви се, као овца на кланѣ, отиде у Трою. Кадъ є у градъ ушао, буде съ отмѣномъ почестѣу дочеканѣ, и у храмъ Аполлоновъ торжественно се спроведе. Но истомъ, што є у храмъ ступію, а Парисъ отровномъ стрѣломъ устрѣли га; Ахиллесъ одма истргне мачъ свой, и онако смртоносно ранѣнъ, седморицу погуби, пакъ онда малакше и душу испусти. Тѣло му даде Парисъ извући, и народу на угледъ стави. Трояни, кадъ су видели Ахиллеса мртвогъ, врло се радоваше и веселише. —

Гречески владѣтели, како су разумѣли о смрти Ахиллесовой, одма пошлю депутирце у Трою, кои заключе на 30 дана примиріє, и умоле цара Пріама,

те имъ дозволи изнети тѣло Ахиллесово, кое дадоше балсамирати, и у Салоникъ по цару Улису опремише, съ томъ препорукомъ, да Пирруса, сына Ахиллессова съ нѣкимъ числомъ воинства доведе.

Како е време примирію истекло, а оба се воинства опреме и за битку приуготове. Парисъ, жалећи браћу свою, црнымъ барякомъ изиђе, а за нѣмъ Персей, Полидамъ и осталы поглавари съ воинствомъ. Одъ греческе стране царъ Аяксъ и сви осталы съ воинствомъ своимъ на супротъ стану, и првый у борбу изиђе Діомедесъ противу Полидама, и дуго се ова два ратоборца носише, но еданъ другомъ никакова вреда немогаше учинити. Царъ Аяксъ за ово време многе Трояне побѣди, овай нѣговъ поступакъ огорчи Париса, и отровну стрѣлу на Аякса испусти, и међу плећа устрѣли га. Овай се као тигаръ распали, и рече му, ты ме устрѣли, но нећешъ ни ты живити, удари га мачемъ тако снажно по глави, да ю на двѣ части разсѣче, и Парисъ одма съ коня спаде, а Аяксъ стрѣлу извући даде, пакъ и онъ близу нѣга стровали се. Трояни узму Париса, а Грцы Аякса на копіяма и однесу, и битка се овимъ оконча.

Кадъ е тѣло Парисово у градъ донешено было и цару Пріаму явлѣно, пао е бѣдный отаць на землю, и судьбину свою проклиня, а осталы сви оплакиваше га. Елена пакъ, падши на тѣло Парисово, васцѣлый данъ надъ нѣмъ рыдаше и грозне сузе пролилаше, и предъ саму ноћъ едва ю скоро полумртву одъ нѣга удалише. (Не быяше у присутствію царъ Менелай, да види свою вѣрну супругу Елену, како оплакуе смръть свогъ новогъ супруга). Сутра данъ даде царъ Пріамъ тѣло Парисово балсамирати, и поредъ остале браће у гробъ ставити. После овогъ учинише примиріе до идућегъ пролећа.

Война греческа и троянска девете године и пришествіе храбре виitezкинѣ царице амазонске Пантазалѣ, и Пирруса сына Ахиллесева.

За време траюћегъ примирія, дође Пантазала, царица амазонска са свои хиляду дѣвояка у помоћъ цару Пріаму. Кадъ ѣ пролеће наступило, а царъ Пріамъ заповѣди, да се градска капія отвори, и воинство съ поглаварима своима у битку изиђе. Првѣй изиђе царъ Персей, царъ Полидамъ, князь Динадоръ, князь Антимакъ и царица Пантазала са своимъ дѣвойкама. Греческо воинство са своима поглаварима дочека Трояне мужественно, и бы съча и убійство велико. Менелай удари на Пантазалу, и копіе свое о ню испребія, но изъ седла ю немогаше истурити; а напротивъ овогъ, Пантазала нѣга тако снажно удари, да се ѣ одма на землю стровалию, коня му увати, и своимъ дѣвойкама предаде. Діомедесъ опазивши Менелая оборена на земљи, дотрчи му у помоћъ, устреми се на Пантазалу, и съ коня ю обори: но ова хитро на коня попе се, Діомедеса копіемъ удари, съ коня обори, и мачъ му изъ руке оте, и дѣвойкама предаде. Телимонъ дотрчи у помоћъ, но она и овогъ надвлада и съ коня обори, пакъ се онда као люта лафица устреми на грчке войнике, и многима главе поодсѣца. Съ друге стране овако исто Персей, Полидамъ, Динадоръ и Антимакъ починише, и Грке до шатора нѣюви догнаше, и одавди се као побѣдителѣи у градъ повратише. После ове битке, іоштъ су се за пуни 20 дана, до долазка Пиррусова были, и много войника одъ обе стране изгину.

За време траюће ове битке, као што ѣ горе наведено, дође Пиррусъ, сынъ славногъ Ахиллесеа съ

царомъ Улисомъ и съ 20.000 войника. Нъговъ долазакъ оживи греческо войнство и нъове поглаваре. — Пиррусь, како се е одъ путованя одморію, одма се е за войну приуготовію, и съ войнствомъ своимъ у битку изишао, и много троянски войника побію. Царица амазонска видеѣи, шта Пиррусь одъ войника троянски и одъ нѣны дѣвояка почини, устремил се на нѣга, и по дугомъ бореню, удари га копіемъ у груди, и одломакъ копія остаде му у грудма, а овай потегне мачемъ и руку іой до рамена одсѣче, и Пантазаля съ коня падне, а онъ ю сву на комаде изсѣче, и овако сконча се славна царица амазонска и храбра витезкия Пантазаля. Пиррусь одломакъ копія изъ грудій извуче, и яко малакса, збогъ чега изъ битке удали се. По одлазку Пиррусовомъ до саме ноѣи траяше битка непресѣчно, и Грцы бойно мѣсто одржаше, а Трояни у градъ утекоше, градску капію затворише, и у битку више не излазише; ерѣ не имадоше више храбры и силны свои предводителя, кои бы ій предводили и одъ насилія греческогъ заштитили.

Тайно совѣштаніе шроянски издайника, о предаи града Трое.

Жители града Трое, пребываюѣи у граду затворени, проводише време свое у туги и жалости, и меѣу собомъ тайно се совѣшташе, да князу Енею и князу Антенору, као првымъ сановницыма царства и тайнымъ царевымъ совѣтницыма намѣреніе свое сообщте, сирѣчь: да они цару Пріаму доставе, да гледа съ Грцыма, буди на кой начинъ, миръ заключити, ерѣ у противномъ случаю, ако царъ нектене миръ съ Грцыма заключити, да ѣе они принуждени быти сами

съ Грцыма у союзъ ступити, и све градске капіе едно ютро отворити, и Грцыма свободанъ улазакъ учинити.

Кадъ су ово своє намѣреніе предименованымъ князевима сообштили, они имъ обоица одобре, и шта више, іоштъ ій болѣ пооштре, да у своёмъ предпріятію постоянни и непоколебими пребуду, додавши имъ, да ће они сва могућна средства употребити, да цара приволу миръ заключити, а у противномъ случаю да ће и они съ нѣма престати и съ Грцыма се союзити.

По овомъ утвржденію, — сутра данъ, — отиду оба совѣтника цару Пріаму, гдѣ застану и Антимака, наймлађега сына царевогъ, и Антеноръ овимъ рѣчма представи му: „Пресвѣтлый царе и господару нашъ! Садъ сви явно видимо, да су жалостна обстоятелства градъ овай и насъ у нѣму живеће постигла; еръ насъ више ни одъ коє стране радостна надежда не обасіява, да ћемо помоћи придобити, и одъ ове се пропасти избавити! Непріятелѣ насъ надвладаше, у градъ утераше и затворише. Мы пакъ неимаюћи нити предводителя, нити храбра воинства, сѣдимо као сужни у граду. — Зато, великій царе! за поштедити іоштъ ове живеће своє подданике, повратите Ђлену цару Менелаю, и пограбљено сокровиште изъ Сиѳара, и съ Грцыма миръ учините. На што намъ є више Ђлена, сынъ вашъ, а нѣнъ супругъ Парисъ, животъ є нѣ ради окончао, и толикій народъ упропастіо; — тако ю што скоріе удалявайте, и насъ одъ зіаюће бѣде избавите; еръ ако нашъ благій совѣтъ къ срѣцу вашему не примите, то нека ваше царско величество увѣрено буде, да ћемо и мы и градъ нашъ конечно упропастѣни быти.

Антимахъ, сынъ царевъ, изъ предложенія Антенорова, одма намѣреніе нѣгово за издательство при-

знаде, и овимъ рѣчма представи му: „О княже Антеноре! куда блуде мысли ваше? Та опомените се отечества свого, опомените се овогъ славного града, у комъ сте се родили, и толику милость и благодѣянiе могъ пресвѣтлогъ родителя уживате! Опомените се степена достоинства, на кои васъ е пресвѣтлый царъ узвысію! коликомъ ли славомъ, вы спрѣбу друге браће ваше цвѣтате, и коликимъ сте богатствомъ снабдѣвени! — Заиста, за такова благодѣянiя, коя су на васъ изливена, не само да сте дужни опоминати се, и благодарнымъ быти, и не само нужду съ остальма да подносите; но даже и животъ свой, ако потреба изискуе, за цара и отечество свое жертвовати треба, тако валя да мыслите и да поступате, као што е и свойствено благороднымъ чиновначальницыма и свѣтлымъ князевима. А изъ вашего представленiя, шта се може друго мыслити, развѣ, да се вы единствено за вашъ животъ и за ваше имѣнiе печалите; а не промышлявате на жалосно станѣ цара свого, кои е толика зла, бѣде, туге и жалости доживію, изгубивши свое храбре сынове, свое союзне цареви и князеве и толико силно воинство! — О княже Антеноре! за дивно ми е чудо, да сте могли на такове мысли доћи, а шта више, іошть се усудити своему цару и господару предлагати оно, што га силнiе врећа, нежели найвећа побѣда одъ непріятеля.“ —

По изреченію овомъ, настави князь Еней говорити и Антимаку доказивати, да се они не стараю само за себе, но за цѣлый народъ, а особито за своего цара. Но никако не могоше Антимака убѣдити и увѣрити, да они оно изъ чистосердечне ревности предлагаю.

Царъ Пріямъ саслушавши оба совѣтника и сына своего, и окренувши се совѣтницыма, вопросы їй: „Господо моя! докажете ми, шта самъ я кадгодъ безъ согласiя вашего учинію; или кое самъ дѣло прекрiю,

да вамъ сообщію нисамъ? — Све, што самъ годъ чинію, свагда самъ се съ вами договараю, и съ договоромъ започинаю и совршаваю. — Ова иста война, збогъ кое ми се є явна пропасть отворила, съ вашимъ є одобреніємъ започета. Ты, господине Антеноре, самъ знадешъ, кадъ си се изъ Греціє повратію, шта си ми говорію, и како си ме противу гречески царева подстреко и распалію. А тако и ты, господине Енею, кадъ си съ Парисомъ у Грецію отишаю, знашъ добро, како си ми при повратку своме говорію, да си ты првый поводъ даю, те є Парисъ Єлену заробію, а съ овимъ цѣлу пропасть држави нашої отворію. — Мени, за мой поступакъ якошній, нико другій неможе преговарати, развѣ мой сынъ Єлень, кѣи Касандра и совѣтникъ Партеусъ, а да є живъ, и сынъ мой Екторъ. За ово четворо могу у свако добра признати, да су ме свойски совѣтовали, да одъ ове войне избѣгнемъ, а вы сви осталы єдиногласно подстрекавасте ме, а садъ, почемъ самъ храбре сынове мое и толико силно воинство изгубію, усудисте се совѣтовати ме, да миръ съ Грцыма заключимъ, само, да бы сте вы и ваша фамилія на миру остались.“ —

Оба ова совѣтника, посрамлѣни одъ праведна приговора царева, распалѣни осветомъ одъ нѣга оду, и своима єдиномысленицыма рѣчи цареви и Антимакѣ сообщте, и препоруче имъ: да оногъ дана опетъ они своима приврженицыма доставе, да се скакій съ оружіємъ снабдѣ, и наступаюће ноѣи, предъ палатомъ царевомъ осване, и на долазакъ нѣювъ очекує, а кадъ они дођу, онда єдиногласно да повичу: „Миръ, миръ желимо съ Грцыма да се учини, или ћемо га сами заключити.“

По овомъ наговору, предъ свануће дана многочисленный народъ освану предъ палатомъ царевомъ,

и при долазку Енеовомъ и Антеноровомъ повика: да се миръ съ Грцыма заключи.

Царъ Пріямъ саслушавши желю народа свого, одговори: кадъ га вы желите, и я желимъ, и Антенора изабраше и у станъ греческій опремише.

Приспѣвши князь Антеноръ у станъ греческій, собраннымъ греческимъ владѣтелямъ и чиновначальниками овымъ рѣчма предложи намѣреніе свое: „Пресвѣтли владѣтели и чиновначальники греческогого войнства! Я самъ истина одъ стране цара мога за де-путирца вами посланъ, да васъ понудимъ, да миръ учинимо, сирѣчь: да вамъ царицу Елену и пограблѣно сокровиште у Сиеари повратимо; но я знамъ напредъ, да се вы неѣте съ овымъ задовольти, нити мира съ нами донде имати, докле насъ непобѣдите, или одъ насъ побѣѣни не будете; збогъ чега самъ съ князомъ Енеомъ и ступію у тайно согласіе, и дошао васъ упитати: были вы хотѣли нами се двоицы обѣ-ѣати, и обѣѣанъ ваше заклетвомъ потврдити, да ѣте не само нами двоицы, но и нашимъ сродницыма, како животъ, тако и сва наша движима и недвижима иманя сохранили; а мы да вамъ градъ Трою предамо, цара нашегъ изневѣримо, и на руцы да вамъ будемо, царска сокровишта и народня иманя задобити. Тако, ако вамъ е ово повольно, а вы изволите изъ среди-не ваше двоицу изабрати и у Трою опремити, да самномъ предстану цару нашемъ, и да га увѣре, да и вы желите миръ заключити. А будуѣи, да ѣе онъ мене и Енея за пуномоѣники свое одредити, то за далъ не сумняйте, да се неѣе на ползу вашу окон-чати.“

Гречески владѣтели кадъ су саслушали Антенора, богато га обдаре, и обѣѣанъ свое заклетвомъ потврде, да не само нѣи двоицу съ нѣювомъ фамі-

ліомъ, но и свакогъ оногъ, кога нѣи двоица заже-
ле поштедѣти, поштедѣни не быти. По изреченію о-
вомъ опреме цара Улиса и князя Діомедеса за пуно-
моћнике свое къ цару Пріаму.

Царь Пріамъ пуномоћнике греческе съ отмѣ-
номъ почестѣу даде дочекати, и по овомъ посла іѣ
у палату, у коіой не се постоянный миръ заключити.

Око нѣко доба ноѣи, доѣу имъ Еней и Антеноръ,
и тайно се усовѣтоваше, да іошть ону ноѣ изнесу
Палладіумъ изъ града; ерь є пророчествовано, — да
се дотле градъ придобити неће, докле се Паллада
(Минерва) изъ храма не узме и изъ града не изнесе.

По совѣтованію овомъ отиде царъ Улисъ, князь
Діомедесъ, и Еней и Антеноръ великоме жрецу бо-
гинѣ Палладе Тоанту, и изъве му намѣреніе свое. Но
Тоантъ се дуго отрица недати богиню изъ храма из-
нети; а кадъ га они богато обдарише, и заклеше му
се, да не и онъ и цѣла нѣгова фамилія и сродницы
среѣни быти, приклони се, и предаде имъ богиню
Палладу, и Улисъ ю іошть ону ноѣ по своемъ чи-
новнику Синону опреми цару Агамемнону. —

Сутра данъ, почемъ союзни цареви и князеви
разумѣше, да не царъ Пріамъ зацѣло съ Грцыма
миръ да заключи, опросте се съ нѣиме, и са воин-
ствомъ своимъ поврате се у свою државу, а за овы-
ма и дѣвице Пантазальине отиду изъ Троє.

По одлазку ове союзне войске, пуномоћницы
обои сила предузму приговоре явне, и заключе миръ
на слѣдуюѣій начинъ:

1. Да царъ Пріамъ одъ дана заключенія, до да-
на идуѣегъ пролеѣа, сирѣчь, докле се изъ пристани-
шта крену гречески владѣтели са воинствомъ сво-

имъ, како хлѣбомъ тако и остальмъ смокомъ греческо войнство, а къ овомъ и конѣ нѣове потребномъ рааномъ издржава.

2. Оногъ истогъ дана, кадъ се изъ пристаништа крену, да царъ Пріамъ сто литри злата даде, да се греческомъ войнству подѣли, а къ овомъ и сто хиляда мерова пшенице, ради издржанія войнства при повратку у отечество.

3. Да истогъ дана, царъ Пріамъ дужанъ буде царицу Елену съ найвећимъ торжествомъ у станъ греческій опремити, да се преда супругу нѣзиномъ цару Менелаю; и

4. Да све оно благо, кое е изъ храма богинѣ Афродите у Сивари пограблѣно, поврати.

Гречески цареви пакъ, дужни да буду єдногъ коня, колосайне величине одъ самогъ бакара начинити дати, кои да буде 200 аршина у дужину, 60 у висину и 80 аршина у ширину, и да га посвете богинѣ Паллади, ради нѣовогъ срећногъ повратка; а Трояни, по одлазку нѣовомъ дужни да буду предреченогъ коня, у градъ увући, и предъ храмомъ Палладининымъ оставити га, ради воспоминанія потомкомъ.

Ова условія обе стране подпишу и заклетвомъ потврде, и цѣла стваръ ова застаде до пролећа.

Разореніе славногъ града Трое, десетіе године воеваня греческогъ и троянскогъ.

Гречески владѣтели по уговору съ пуномоћницама троянскимъ, учинише наредбу да се конъ одъ

бакара, подъ надзираніємъ цара Улиса и нѣгового чинovníка Синона, прави и хитроумно изради. Улисъ и Синонъ приме се свойски истогъ дѣла, и конь израћенъ буде онаковымъ хитроуміємъ, да се болѣ не могло пожелити. Врата су исподъ трбуа коньскогъ, за улазакъ у утробу нѣгову, врло вѣшто начинѣна, да се никако примѣтити не могло, да їй гдѣ има. По леѣима, сирѣчь: са страна ртеняче, многе су одушке ради воздуха избушене были; а подножіе одъ туча са осамъ точкова, и са стране многе рукатке за повлаченъ коня саливене.

Кадъ в конь приуготовлѣнъ былъ, а и пролеѣе свое весело лице указивати почело, гречески владѣтели опреме свою депутацію у градъ явити цару Пріаму, да су они по учинѣномъ уговору за путешествіе у државѣ свое приуготовлѣни, и коня одъ бакара начинили, почему, да имъ онъ, како уговорено злато и раану, тако и царицу Елену са пограблѣнымъ сокровиштемъ изъ храма Афродитиногъ опреми, пакъ онда и самъ нека изволи доѣи, да бакарногъ коня види.

По зактеваню овомъ, како злато и раану, тако и Елену са сиварскимъ сокровиштемъ опреми царъ Пріамъ греческимъ владѣтельима; пакъ по овомъ, сутра данъ, царъ Пріамъ са свитомъ своіомъ и лукавымъ совѣтницама своима доѣе у станъ греческій видити бакарногъ коня, когъ, кадъ в видію, довольно се чудію хитроумному послу; но збогъ колосайне величине нѣгове, знаюћи, да се иначе небы мого у градъ увући, докле се зидъ кодъ капіе не сруши, рѣче: да онди на мѣсту, ради вѣчитогъ воспоминанія остане.

Еней и Антеноръ као издательи отечества и цара свога, знаюћи, да ако на истомъ мѣсту конь о-

стане, да се пожелана цѣль постићи неможе, обратѣ царя и благодѣтеля свога овымъ рѣчма: „Примите великій царю и пресвѣтлый господарю нашъ, подносимый даръ овай одъ преславны владѣтеля гречески за вѣчно воспоминаніе, и дозволите, ако не далъ, а оно, нека се засада до градске капиѣ довуче, пакъ по времену, моћи ће се и у градъ увући и намѣстити. Увѣрени будите, пресвѣтлый господарю нашъ, да ће вамъ ово велику похвалу принети, и потомцы ће наши потомака ваше пресвѣтло име споминяти, да се є ово колосайно дѣло за време вашегъ бытія начинило, како годъ, што се име царя Іліуса радо и весело споминъ, кои є градъ Трою и храмъ Палладинъ водрузіо.“

Ова ласкава предложенія лукавы совѣтника, — обратише царя Пріама, и дозволи, да се конь свободно до градске капиѣ довуче, а после, да ће нѣгова брига быти да се у градъ увуче и смѣсти. Гречески владѣтели благодарише му на добротѣ нѣговой, и торжественно га до градски врата допрате, предъ нѣмъ се поклоне и у свой станъ врате се.

Како су се гречески владѣтели у станъ свой повратили, избраше єдну стотину храбри войника, съ потребнымъ оружіемъ снабдише, и заповѣде, да се по лѣствицама попеню и у коня уђу, а за поглавара опредѣлише храброгъ Синона, и овомъ ключеве одъ врата на коню, предадоше, и препоручише му, да добро пази, кадъ Еней и Антеноръ врата градска отворе, и знакъ му даду, да є време излазити, да таки изиђе, и машину справлѣну на ртеницы коня запали, како ће се по истому знаку моћи управити и обратно се повратити. Синонъ у коня уђе, а за нѣмъ унесе се раана и иапитакъ за седамъ дана, кадъ се све ово унесе, а онъ врата изнутра заключа, и Грцы коня до врата градски одвуку и оставе;

пакъ се таки поврате, и кадъ све ствари свое у галие унесоше, а они се изъ пристаништа троянскогъ удалише.

Трояни видеѣи да се Грцы изъ пристаништа нѣювогъ удалише, цѣлый онай данъ пише и веселише се, а кадъ ноѣ наступи, а они безъ свака страха и ужаса легоше спавати.

Антеноръ и Еней са своимъ единомысленицыма кадъ видеше, да су се Трояни сладкомъ сану у наручїа предали, врата градска отворе и Синону явише, да знакъ Грцыма даде. Овай съ воинствомъ изъ коня изиђе, и справлѣну машину запали. Грцы, како знакъ ватреный видеше, у найвеѣой тишини у пристаниште троянско доплоче, на обрежїе изиђу, и као гладни куряцы у градъ дотрче, и троянске домове на више мѣста запале. Трояни изъ сна пробудивши се, као пїани тумараше, а Грцы, гдѣ годъ кога стигоше, онде му главу и одсѣкоше. Бѣдный царъ Прїямъ, видеѣи, да є пламенъ градъ Трою обузео, утече у храмъ Аполлоновъ спасти се, а сѣча и убїйство трая по граду до свануѣа дана. —

Кадъ є данъ озарїо, а Пиррусь извѣстивши се одъ Антенора и Енея, да є царъ утеко у храмъ Аполлоновъ спасти се, отиде съ войницыма своимъ, и наставши цара Прїяма у храму, кои нехотѣ више бранити се, заповѣди войницыма, те га увате и свежу, и Пиррусь му главу одсѣче, и сконча се славный и великїй царъ Прїямъ. Ево огледала, — дошта лукави совѣтницы, невѣрни чиновницы и изроди отечества, свога цара и господара са своимъ ласкавымъ совѣтима довести могу. — Изъ храма отиде Пиррусь у палату цареву, и сокровишта царска пограби, Андроменту, супругу славногъ и храброгъ витеза Ектора, и дѣвицу Касандру, вѣрѣ цара Прїяма, зароби, и

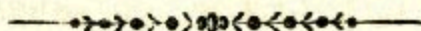
Андроменту

у свою галію опреми. Међу овимъ, царица Еккуба, која се е са кћерию своіомъ Поликсеномъ изъ палате свое уклонила была, састане се са совѣтникомъ Енеомъ, и ове му рѣчи изговори: „О лукавый совѣтникъ и издателью отечества свогъ! како могаше у таково дѣло ступити; како ли своме цару и благодѣтелю, одъ кога си сва блага овогъ свѣта уживао, невѣранъ постати? Заръ се таковымъ образомъ за учинѣна ти благодѣянія, благодаранъ указа? — Како могаше своме отечеству и своме граду, у комъ си се родіо, и толико времена славно и похвално живіо, невѣранъ бити? — Богови, нека те за невѣрство твое казне, а унапредакъ нека се никакой, теби подобанъ, изродъ ниукаковой држави не роди, а камо ли совѣтникомъ да буде, и свою државу и владѣтеля свога да упропасти. — Проклетъ ти часъ рожденья быо. — Текъ што царица Еккуба ове пронзателне рѣчи Енею изговори, а царъ Телимонъ съ войницыма своимъ приближи се, и заповѣди, да се и Еккуба и Поликсена увате. Еней му таки яви, како га е Еккуба напаствовала, а Телимонъ, за удовлетворити му, даде царицу Еккубу каменѣмъ убити, и заповѣди, да се много каменя на ню набаца, и оно мѣсто назва гробъ Еккубинъ; а Поликсеку предаде Пиррису, кои ю одведе у храмъ Аполлоновъ, и на ономъ мѣсту, гдѣ е родителъ нѣговъ Ахиллесъ устрѣленъ, самъ ю своіомъ рукомъ закла, и рѣче: „Иди, и яви отцу моме, да га е сынъ нѣговъ осветіо.“

Кадъ се е пламень по граду утишао, кои е за пуни десетъ дана траяо, и войницы одъ грабежа престали; царъ Агамемнонъ сазове све поглаваре воинства, и съ нѣима се договори, те градъ Трою до основанія разоре. После овогъ опетъ се совѣтова: бы ли Енею и Антенору животъ опростили, и шта са зароблѣнымъ Троянима да раде, а тако и за Андроменту и Касандру.

На ово му цѣло собраніе одговори: да се Енею и Антенору животъ опрости зато, што су они издѣйствоваали градъ Трою придобити, а друго, што имъ е и рѣчь дана, кою неваля нарушавати, хотя да су они обоица за свое ненѣрство, заслужи, да се најбезчестніомъ смрћу уморе. — Зароблѣне Трояне, да се богато обдаре и свободни одпусте зато, што су они свога цара, свое отечество, свой градъ и свою домовину, као вѣрни сынови отечества бранили. Андромента да се даде князу Пиррусу, а Касандра цару Агамемнону за военачалство нѣгово.

По овомъ совѣтованію соврши се, пакъ се онда поспремаю, и у свое се државе поврате.

СОДРЖАНІЄ.

	Страна.
Станѣ града Трое	1.
Путешествіе Аргоauta у Колхиду по златно руно .	3.
Освета греческа надѣ Троянима, за учинѣну увреду Ясону и остальмѣ Аргонавтима, у време путе- шествія у Колхиду	20.
Повратакъ престолонаслѣдника Пріама илѣ Амазіе, поради смрти цара Лаомедонта, и опустошенія града Трое	27.
Поискаванѣ цара Пріама одѣ гречески владѣтеля, да му сестру нѣгову Ексіону натрагѣ поврате .	28.
Полазакѣ княза Париса, сына цара Пріама съ воин- ствомѣ противу цара Телимона, и зароблѣнѣ прекрасне царице Елене, супруге шпартанскогѣ цара Менелая	32.
Позиванѣ цара шпартанскогѣ Менелая, да му гре- чески владѣтельи съ воинствомѣ своимѣ у по- моѣ притеку, да супругу свою прекрасну Еле- ну одѣ Трояна избави	42.
Путешествіе Патроклово и Ахиллесово у Делѣ одѣ стране гречески владѣтеля, и жреца Калкаса одѣ стране троянскогѣ цара, да пытаю бога Аполлона (Оракула) о судьбинѣ войне . . .	45.
Разореніе града Тенедоса	52.
Путешествіе цара Улиса и княза Діомедеса у градѣ Трою одѣ стране гречески владѣтеля, да одѣ цара Пріама изишту царицу Елену и пограблѣ- но сокровиште изѣ храма Афродитиногѣ .	53.
Война греческа и троянска прве године	56.
Война греческа и троянска друге године . . .	64.
Война греческа и троянска треће године . . .	67.

	Страна.
Война греческа и троянска четврте године . . .	72.
Война греческа и троянска пете године . . .	74.
Плачь и рыданѣ надъ мртвымъ Екторомъ . . .	76.
Война греческа и троянска шесте године . . .	79.
Путешествіе княза Ахиллеса у градъ Трою ради промотренія, гдѣ и Поликсену кѣрь цара При- яма виде, и за супругу желаше узети . . .	80.
Война греческа и троянска седме године . . .	87.
Война греческа и троянска осме године, и смръть славны и храбры витезова Троила, Ахиллеса и Париса	90.
Война греческа и троянска девете године, и прише- ствіе храбре витезкинѣ царице амазонске Пан- тазалѣ, и Пирруса сына Ахиллесова . . .	93.
Тайно совѣштаніе троянски издѣйника, о преданіи града Трое	94.
Разореніе славногъ града Трое, десете године вое- ваня греческогъ и троянскогъ	100.

Г. Г. ПРЕНУМЕРАНТИ.

БЕОГРАДЪ.

Нѣгово Высокопреосвѣщенство, Г. Петаръ Іовановићъ Православный Архієпископъ Београдскій и Митрополитъ цѣле Србіє, кавалѣръ. 3. кн. Нѣгово Высокопреосвѣщенство, Г. Іоаникіє Нешковићъ Православный Епископъ Шабачкій 2. кн. Нѣгово Высокородіє Г. Т. отъ Радосавлѣвићъ Ц. К. Аустрійскій Генераль-Конзулъ у Кн. Србіи, Полковникъ, 8. кн. 13. кн.

I. Совѣтъ.

Высокородна Господа совѣтници у Княжеству Србіи и Высокоблагородный Персоналъ Совѣта: Г. Стефанъ Стефановићъ Предсѣдатель Совѣта, 2. кн. Членови: Г. Милосавъ Ресавацъ, Г. Стефанъ Стояновићъ, Г. Павле Станишићъ, Г. Іованъ Вельковићъ, Г. Стоянъ Іовановићъ, Г. Ђорѣ Ненадовићъ, Г. Стефанъ Марковићъ, Г. Лазаръ Арсениѣвићъ, Г. Илія Новаковићъ, Глав. Секр. Совѣта Іованъ Стенъ. Млађій Секр. Александеръ Ђурићъ, Столоначалникъ Сима Весовићъ, Архиваръ Н. Іоксићъ.

II. Главна Контрола.

Г.Г. Начал. Гл. Контроле Риста Тодоровићъ, Книговодитель Контр. Илія Маргетићъ, Рачуноводитель: I. класе Хр. Соларъ, I. кл. Іов. Савићъ, I. кл. Михаиљ Радивовићъ, III. кл. Радосавъ Поповићъ, IV. кл. Радивой Момировићъ, IV. кл. Іованъ Сим. Марковићъ, III. кл. Анђ. Стефановићъ за сынове Ђоку, Алексу и Владу. 2. кв. Архиваръ и Протокл. Коста Д. Сретеновићъ, Практикантъ Младенъ Мицићъ. 27. кн.

Изъ Княжеске Канцеларіє.

Г.Г. Димитріє Дивуль, Протоколиста, кавалѣръ, Ђорѣ П. Станишићъ Протоколиста, Любомиръ П. Ненадовићъ Архиваръ, Павле Х. Трифковићъ Регистраторъ, Алекса Д. Поповићъ Регистраторъ, Димитріє А. Іовановићъ Экспедиторъ, Миланъ Стойчевићъ Канцелиста, Миливоє Петровићъ практикантъ, Васиљє, Мацаревићъ практикантъ, Петко Михайловићъ татаринъ. 10. кн.

Изъ Попечительства Внутрени Дѣла.

Г.Г. Александеръ Я. Ненадовићъ Помошникъ Попечительства Внутр. Дѣла Подполковникъ кавалѣръ, Іованъ Невола I. Индиниръ,

❧❧❧

Матія Матвић Секретаръ, Еразмусъ Кломинекъ II. Инцивиръ, Іованъ Димитрієвић Столоначалникъ, Лазаръ Максимовић Рачуноводитель, Ђорђе Д. Николић военый Столоначалникъ, Іосифъ Николић Архиваръ Полиц. Ек. Оддѣленія, Илія Вукић Перишић Протокол. Полиц. Ек. Оддѣленія, Атанасіе II. Белополяцъ Регистраторъ, Помошници Инцивирскій: Андрія Стефановић, Никола Іовановић, Никола Марковић, Димитріе Ранћ Канцелиста, Александеръ Васовић Канцелиста, Практиканти: Лазаръ Найдановић, Стеванъ Лукић, Іосифъ Ресавацъ, Светозаръ Протић, Миланъ А. Симић Експедиторъ, 2. кн., Любомиръ Ц. Янковић. 22. кн.

Изъ Канцеларіе Попеч. Правос. и Просвѣшт.

За Библіотеку Попечительства Просвѣщенія 2 кн. Г.Г. Коста Цукић Секретаръ Попеч. Просв., Сима В. Атанасієвић Стол. Правос., В. Груіовић, Ар. Лукић Архиваръ Попеч. Прав. за сына Любомира, Петаръ Марковић, Коста Анастасієвић канцел., Гаврилъ Илић канцел., Іованъ Авакумовић слушатель Гимназіе. 10. кн.

Изъ аппеллаціоногъ Суда.

(Скупіо Милое С. Іовановић канцелиста Ап. Суда II. Оддѣленія.)

Г.Г. Илія Момировић Ч. А. Суда II. оддѣл. кавалѣръ, Петаръ М. Степановић чл. Ап. Суда д. III. капетанъ кавалѣръ, Никола Ж. Поповић Столоначалникъ Ап. II. оддѣл., Миланъ Антоновић Архиваръ и Регистраторъ, Надежда Супуга Г. Стевана Радойчића Протокол. Ап. Суда, Лена супруга Г. Лазара Живковића Канцелисте Ап. Суда, Милое С. Іовановић Канцелиста Ап. Суда за кѣрь свою Радойку, Тома Петровић Валѣвацъ, Милое Радовановић, и Ђеремъ Антонієвић калѣе трговачке, Стефанъ Михайловић одація Ап. Суда II. оддѣл. 10. кн.

Судъ Вароши Београда.

(Совокупитель Г. Тома Т. Костић.)

Г. Никола Христић Предсѣдатель Суда Вароши Београда Г.Г. Членови Суда В. Беогр.; Савва Христић, Тоша Огняновић и Ђока Нинић. Г. Іованъ Николић Правобран. Правит., Димитріе Ганчић Секр. Суда В. Беогр., Іованъ ТопалПавловић Рачунов. Суда, Петаръ Маринковић Проток. Суда, Г.Г. Прак. Суда В. Београда: Петаръ I. Николић, Владим. С. Новаковић, Іованъ Вельковић, Вуле С. Марковић, Ђорђе I. Живановић, Марко М. Георгієвић, Миланъ I. Іоксимовић, Честн. Г. Милошъ Ђ. Сретеновић Парохъ Ацибегов., Димитріе I. Миялковић трговацъ, Василіе Ђ. Сретеновић терзія, Тодоръ Саввић терзія, Коста Радичевић терзія, Ђорђе Петр. Соколянинъ, Аксентіе калѣа трговачки, Тома Т. Костић за кѣрь свою Подексію, Михаилъ Николић тргов. изъ Панчева. 24. кн.

Изъ Начальничества Окр. Београдскогъ.

Г.Г. Мата Краишић, Казначей Нач. Београд., Милошъ Станковић Секретаръ, Нач. Београд.; Никола Марковић Практ. Нач.

Београд., Иванъ Маливовићъ Мајоръ, Нач. Ср. Посав., Арсениъ Туцаковићъ Пис. истога Среза, Яковъ Становићъ Поручикъ Нач. Среза Колубарскога, Милутинъ Мишковићъ Пис. истога Среза, Светозаръ Ненадовићъ Начал. Среза Колубарскога Окр. Валѣвскога, Димитріе Миханловићъ Писаръ Ср. Подунав. Окр. Београд., Глигоріе Илићъ Игуманъ М. Боговађе, Васа Молеровићъ парохъ Цветановачкій, Адамъ Теодоровићъ парохъ Моравачкій, Милое Пауновићъ парохъ Шопињскій, Стефанъ Живановићъ парохъ Шилаковачкій, Илиа Димитріевичъ парохъ Лесковачкій, Милутинъ Обрадовићъ учитель Баћевачкій, Димитріе Протићъ учитель Барошевачкій, Урошъ Кезићъ учитель Чибутковачкій, Јованъ Радосавлѣвичъ учитель Шопињскій, Тома Ненадовићъ учитель Цветановачкій, Лазаръ Аксентіевичъ трговацъ изъ Чибутковице, Илиа Видаковићъ ученикъ школе Чибутковачке, Стефанъ Ђурчићъ предсѣдатель Примир. Суда Баћевачкога.

23. кн.

Изъ Управительства Вароши Београда.

Г. Гаврилъ Ђремићъ Управ. Вар. Београд. Полковникъ Кавалѣръ, Г.Г. Членови Управ. Вар. Београд.: Николче Костићъ Штапскапетанъ, Георгіе Панићъ Подпоручикъ, Коста Ценићъ Подпор. Риста Ђорђевићъ Подпоруч., Вуле Богдановићъ Подпоруч., Петаръ Јовановићъ Секретаръ Управ. Вар. Београд., Алекса Т. Давидовићъ Казначей Управ. Вар. Београда, Ђремиа Л. Аксентіевичъ І. Писаръ Управ. Вар. Београд., Петаръ Цимићъ ІІ. Писаръ Управ. Вар. Београд., Г.Г. Практиканти: Васа Ц. Митровићъ, Ђорђе Деспотовићъ, Г.Г. полуплатежни практиканти: Риста В. Топлицкій, Коста Лекићъ, Антоніе Радосавлѣвичъ, Павле Ст. Анђелковићъ, Г.Г. Кварталници: Ђира Пантелъ, Никола Ђисавацъ, Никола Ресавацъ, Иво Прокићъ, Спире Стефановићъ, Петаръ Стојановићъ Булюбаша Управ. Вар. Београда.

21. кн.

Изъ Управительства Поштанскога.

(Одъ Г. Јована Т. Бабића.)

Г. Тома Живановићъ Управитель Пошта у Княж. Србін. Г.Г. Јованъ Т. Бабићъ Проток., Владимиръ С. Новляићъ, Миханъ Јовановићъ Прак., Васиље І. Арбазановићъ за бр. Данила 2. кн. 6. кн

(Скупіо Г. Подпоручикъ коняничкога ескадрона Анђелко Милковићъ.)

Г.Г. Поручикъ, Ађутантъ княжески Миланъ Даниловићъ, Подпоруч. ІІІ. Роте ІІ. Батал. Глигоріе М. Божићъ, Поруч. Кавалѣріе, Тодоръ Петковићъ, Подпоруч. І. Роте ІІ. Бат. Илиа І. Марковићъ, Шт. Капетанъ Ватеріе, Сава Стојановићъ, Подпоруч. Кавалѣріе Антоніе Книћанинъ, Синъ Капетана І. Роте І. Бат. Миланъ К. Антоновићъ, Подпоруч. ІІ. Роте ІІ. Бат. Атанасіе В. Симићъ, Подпор. І. Роте І. Бат. Груя Мишковићъ, Шт. Капет. 4 Роте ІІ. Бат. Миланъ Саввићъ, Поруч. 4. Роте ІІ. Бат. Петаръ Радойловићъ, Поруч. Кавалѣріе Таса Голубовићъ, Вахтмайстеръ Кавалѣріе Стојко Павловићъ, Писаръ Кавалѣріе Миленко Павловићъ, Препишникъ Кавалѣріе Тодоръ Николићъ, Димитріе Хрстићъ калфа берберскій.

16. кн.

(Скупитель Г. Никола Јоксичъ.)

Г.Г. Коста Маринковићъ Поручикъ Пѣхоте, Панта Чарапићъ Подпор. Батеріе, Владисавъ Вујовићъ Поруч. и Комисаръ, Милутинъ Вукашиновићъ Наред. II. Р. II. Баталіона, Илія Милановићъ Наред. IV. Р. II. Бат., Димитіе Карамарковићъ Наред. I. Р. II. Батал., Никола Јоксичъ Арх. и Регистр. Совѣта. 2. — 8. кн.

Изъ воєне Академіе.

(Скупіо Велимиръ Стефановићъ Наред. и Слуш. воєн. наука друге године.)

Г. Коста Ненадовићъ Поручикъ Батеріе при Артилѣрской Школы. Г.Г. Наредници и Питомци друге године Воєн. Наука: Александеръ Николићъ, Арсение Становићъ, Василие Јанковићъ, Јованъ Стоядиновичъ, Коста Протићъ, Любомиръ Апостоловићъ, Лазаръ Войводићъ, Марко Катанићъ, Милутинъ Јовановићъ, Милојко Лешјанићъ, Милошъ Тодоровићъ, Міяло Динићъ, Міятъ Човићъ, Миливой Радойковићъ, Никифоръ Јовановићъ, Сава Јовановићъ. Г.Г. Питомци прве год. Воєн. Наука: Михаиљ Трифуновићъ, Матеа Филиповићъ, Коста Буговићъ, Илія Чолак-Антићъ, Дамянъ Јовановићъ, Коста Надрљански, Стефанъ Здравковићъ, Илія Станойловићъ, Сретенъ Добросављевићъ, Аранѣлъ Милековићъ, Никола Далкаровићъ, Милое Симићъ, Стоядинъ Катићъ, Любомиръ Јовановићъ, Никола Куртовићъ, Любомиръ Тодоровићъ, Лазаръ Ц. Лазаревићъ. 34. кн.

Камарашія Београдска.

Г.Г. Илія Пржићъ, Јованъ Божићъ, Јованъ Стойковићъ, Никола Петровићъ, Јова Алексовићъ. 5. кн.

Примир. Судъ и жители вар. Београда.

Г. Глигоріе Јовановићъ Предсѣдат. примир. Суда. Г.Г. Членови примир. Суда: Стоянъ Делимарковићъ, Станко Јовановићъ, Стефанъ Нешићъ, Димитріе Ђ. Вранялія Рачуноводитељ примир. Суда, Живко Николићъ Дѣловодитељ примир. Суда, Атанасіе Стефановићъ Практик. прим. Суда, Спасое Д. Вельковићъ Практик. прим. Суда, Г.Г. Деспотъ Стефановићъ меѣнція, Коста П. Марковићъ трговацъ, Апостолъ Јовановићъ Абаѣія, Васа Радивовићъ меѣнція, Андрија Миловановићъ меѣнція у сава мали, Петаръ Міовићъ Служитељ камарашіе, Стоянъ Тодоровићъ калфа терзіјскій, Милованъ Васиљвићъ ученикъ 4. разреда, Михаиљ Поповићъ калфа терзіјскій, Лазаръ Миловановићъ за сына Ђоку, Наунъ Марковићъ зидаръ, Радованъ Бранковићъ калфа кафеѣискій, Яня І. Михаиловићъ Меѣнція, Сима Костандиновичъ туфескія, Тома Пешаићъ пушкаръ, Панаіотъ Х. Стотовићъ кафеѣія, Захарія Ђетићъ меѣнція, Тодоръ Матићъ чизмаръ, Маца Јове Селака кѣн Рускогъ чиновника, Браћа Николићъ трговци, Тома А. Поповићъ трговацъ, Тома Андресвићъ трговацъ, Панта Михаиловићъ трговацъ, Јованъ М. Божићъ трговацъ, Стоялко Стојановићъ терзія, Коста Науновићъ за сына Димитрія Абаѣія, Марко Войновићъ за сына Миту терзія, Никола Пенновићъ трговацъ, Ђорђе Миланковићъ калфа трговачкій,

Борђе Докић лецедеръ, Вуле Радовановић бакалинъ, Никола Стојановић за Косту, Лазаръ Петковић ситничаръ, Тодоръ Филиповић папуџија, Тодоръ Јовановић калфа терзискѣй, Радованъ Барловацъ трговацъ, Стефанъ Рудничанинъ терзія, Димитріѣ Стойковић трговацъ, Наунъ Ш. Наумовић ученикъ, Јованъ Конѣвић шнайдеръ, Василіѣ Младеновић калфа шнайдерскѣй, Танасіѣ Стојановић шнайдеръ, Максимъ Максимовић шнайдеръ, Јоца Митровић бакалинъ, Милутинъ Ђорђевић меандіја, Павле Орловић за сына Ђоку терзія, Симѣ В. Викашиновић апсанџија, Василіѣ Поповић шнайдеръ, Алекса Радовановић тргов., Стојанъ Станисављевић ђурџија, Наунъ Д. Браћа Николаѣвић шеѣрџија, Петаръ Миланковић калфа терзискѣй, Радойко Бркић за сына Светозара и Светолика, Светозаръ Томић ученикъ Ш. тргов. школе, Алекса Лазаревић учен. Ш. тргов. школе, Стојко Петковић поднаредникъ Ш. Роте II. Баталіона, Марко Гвоздановић, поднаред. Ш. Роте II. Баталіона, Стеванъ Павловић поднар. Ш. Роте II. Баталіона, Јованъ Илић поднаред. I. Роте I. Баталіона, Міяило Аранѣловић Редовъ Ш. Роте II. Баталіона, Коста З. Ресавацъ писаръ Ш. Роте II. Баталіона, Атанасіѣ Маринковић калфа трговачкѣй, Миланъ Каннаръ калфа трговачкѣй, Коста Лазаревић калфа трговачкѣй, Аранѣлъ Величковић калфа трговачкѣй, Милошъ Стефановић трговацъ.

75. кн.

(Скупіо Владимиръ Јовановић Шабчанинъ.)

Слушатели II. год. философіѣ: Г.Г. Алекса Стойковић, Арсеніѣ Ристић, Гаврилъ Поповић Грузанинъ, Грунџа Лаушевић, Міяило Николић, Петаръ Борковчанинъ, Стојко Јосифовић, Стојанъ Павловић и Ђорђе Цветковић. — Господичне: Ђлка Јовановић изъ Шабца, Томаніа Цветковић, Савка Марковић. 12. кн.

(Совокупитель Г. Тодоръ Николић Богословъ.)

Г.Г. Милованъ Радосављевић ђаконъ и слуш. Богословіѣ, Данило Дреняковић, Стеванъ Г. Цоклић, Миланъ Богатић, Андрија Павловић, Мияило и Павле б. Ђукић, Милошъ Гавриловић, Димитріѣ Берић, Панџа Поповић, Матея Мартић, Здравко Јовичић, Стеванъ Симић, Обрадъ Радойчић, Петаръ Јовановић, Станѣ Аѣмовић, Милошъ Павловић, Обрадъ Танасіѣвић.

17. кн.

(Совокупитель Г. Станко Јовановић слушат. Тргов. Школе.)

Г.Г. Дамянъ Јовановић, Димитріѣ Јовановић, Стефанъ Петковић, Живко Шилић, слушат. трговач. Школе, Г.Г. трговцы: Панџа Миловановић, Младенъ Илић, Панџа Јовановић, Неделько Павловић терзія, Ђорђе Манѣловић, Ђорђе Угришић чизмаръ.

10. кн.

(Совокупитель Г. Любомиръ Петровић учен. Литографіѣ.)

Г.Г. Андрија Милановић, Петаръ Јовановић, Риста Симић, Пеѣ Мирчевић, Живко Г. Тошић, Ђорђе С. Батинић, Симѣ Јо-
Ист. Тров.

вановићъ, Миленко Петровићъ, Аћимъ Радовановићъ, Јованъ Ђорђевићъ, Марко Илићъ, Стеванъ Карапешинъ, Риста Јовановићъ Риста Спасовићъ III. писаръ Суда Окруж. Београдскогъ, Риста Мутавџићъ, Савва Живковићъ капларъ, Готфридъ Шреплъ Факторъ Словоливнице, Мияило Спасовићъ Литографъ, Атанасіе Х. Саввићъ, Радованъ Янковићъ, Петаръ Костићъ тргов., Антоніе Синићъ, Димитріе Цанъ, Димитіе А. Молеръ, Спиридонъ Спирићъ, Димитріе Ђорђевићъ р. Шум. 26. кн.

(Совокупитель Г. Ђорђе Г. Благоевићъ Книћанинъ.)

Г.Г. Ученици V. Разреда Гимназ. Београдске: Милосавъ П. Веселиновићъ, Чедомиръ Поповићъ, Тома Д. Добринковићъ, Никола Д. Вранялићъ Димитріе Николаевићъ, Михаилъ М. Петковићъ, Савва Илићъ, Радованъ Пенъ, Ђорђе Г. Благоевићъ за себе и браћу своју 2., Г. Стефанъ М. Лазаревићъ књиговезацъ за синове Светозара и Любомира 2., Яня Спиридоновићъ абаџія, Никола Станоевићъ, Стефанъ Маринковићъ, Јованъ Димитріевићъ, Лазаръ Дачићъ, Живко Младеновићъ терзія. 18. кн.

(Совокупитель Г. Димитріе К. Пешика.)

Г.Г. Коста Д. Пешика трговацъ за сына Николу, А. Христо-дулу тргов. за сына Христула, Тома М. Леко тргов., Павле Г. Вуковићъ тргов., Теохаръ Янковићъ тргов., Анастасъ Н. Кики, Гос-поја Юліана Я. Пешика, Стојко Д. Масларевићъ, Коста Ђорђевићъ трговци, Ђорђе Нума Комисіонерски Писаръ, Ђорђе Васиљевићъ ткачъ, Атанасіе Ђорђ. Торбаровићъ, Милованъ Божићъ, и Никола Ђорђевићъ калфе трговачке, Јованъ М. Мисирлія ученикъ, Гос. Марія Ђорђевића куварица, Гаврило Чикоевићъ изъ Босне, Янко Д. Баша, Никола К. Транделу, Јованъ I. Вучковићъ трговци, Коста Брзаковићъ 2. — 22. кн.

(Совокупитель Г. М. С. Михаиловићъ слушат. краснор.)

Господичне Милица и Милева П. Вукомановићъ 2. кн., Г.Г. Димитріе Т. Поповићъ, Јованъ Х. Тодоровићъ, Живко Стоиловићъ, Асанъ Али - Оџићъ турчинъ изъ Мостара, Мойсѣло Гавриловићъ, Милошъ Сандићъ, Милићъ Јованчевићъ, Панта Јовановићъ, Ђвремъ Станковићъ, Димитріе Милановићъ калфа терзіјскій. 12. кн.

(Совокупитель Г. Янко Белодедићъ Богословъ.)

Г.Г. Богословци: Райко Рувидићъ Мачванинъ, Живко Марко-вићъ изъ Цуљковића, Живанъ Стојновићъ Костолчанинъ, Алекса Поповићъ Саводольчанинъ, Михаилъ П. Сретеновићъ, Михаилъ М. Деспотовићъ, Милунъ Милосављевићъ Левчанинъ, Димитріе П. Рай-ковићъ Ягодинацъ, Янко П. Ђремићъ за сестру Марицу 2, Милов. П. Р. Баряктаровићъ, Аћимъ А. Поповићъ изъ Врбнице, Ник. Р. Стойковићъ Карановчанинъ, Симеонъ Миловићъ Мачванинъ, Аксен. Протићъ Крушев., Антоніе Анђелковићъ Брзанацъ, Андрея Саввићъ

за сына Михаила, Милић Поповић за сыновца Јована, Стев. Радойковић Смољич., Јанић Попов. Медвеђан., Милутинъ Лазаревић.
21. кн.

(Совокупитель Г.Г. Ђорђе Радовановић Правословъ и Никола Петковић Богословъ.)

Г.Г. Богослови: Јованъ Ђурић, Илија Станойловић Неготинацъ, Живанъ П. Јовановић Руднич., Јанко Лазаревић Валѣв., Андреа Поповић, Живанъ Миловановић Краинацъ, Милорадъ Поповић за брата Јована, Михаилъ Радловић за сынов. Кирила, Ђвт. Катанић Рудничанинъ, Ђорђе Савић Пожаревацанинъ за сынов. Милована.

Г.Г. Богослови I. године: Коста Недић, Филипъ Зорић питом. Г. Еписк. Шабач., Никола Јанковић Рабров., Јованъ Попов. Гуж. Ђремија Нешков. сынов. Г. Е. Шаб., Крста Милетић Црнобрѣч., Ђздин. Ч. Райковић Поц.. Ђвт. Крстић за бр. Ђврема., Глигоріе Поповић Рогач., Станис. Р. Миљковић, Митаръ Вуковић, Г.Г. трговци: Никола Симић, Сименонъ Лазаревић, Илија Јовановић, Димитрије Богдановић калфе трговачке, Г.Г. Петаръ Симић, Алекса Кулић, Сима Ристић, Ђвремъ Јовановић, Стеванъ Живковић Спиридонъ Нешић.
31. кн.

(Совокупитель Г. Милија Ристић ученикъ послено-тргов. школе.)

Г.Г. Професори: Јованъ Дерокъ Начертанія и Краснописа, и Петаръ Крисантополъ Книжгов. и Кореспонденціе 2. кн., Г.Г. Прак. Верх. Суда: Милов Вукићевић 2. кн., и Стеванъ Х. Живковић, Г.Г. Поднаредници: Павле А. Орловић Мияјло Јовичић и Стеванъ Јанковић, Г.Г. Ученици тргов. школе: Алексан. Лазаревић, Јованъ Марковић, Тривунъ Ђорђевић, Младенъ Коцић, и Светозаръ Радосанловић, Г.Г. Ученици изъ Гимназіе: Игњатъ Ђурић, Миланъ Савић, Илија Любичковић, Савва Р. Петровић, Стеванъ Станковић, Миланъ Обрадовић, Ђвремъ Миловановић, Тома Марковић, Стеванъ Кокотовић, Јованъ Михайловић, Лазаръ Глишић, Констан. Михайловић, Михаилъ Радивоевић, Јованъ Ђорђевић, Алекса Шилић, Драгутинъ Становић, Василије М. Ђорђевић, Ђорђе С. Симић, Босилка С. Симић, Дамянка П. Становић, Даница П. Становић, Радованъ Пенчић, Васа Алексић, Милошъ Ђорђевић калфа трговачки, Матија Трипковић, Милија Ристић, Радое Поповић изъ тргов. шк., и Јанић Стефановић изъ Гимназіе.
42. кн.

(Совокупитель Г. Ђвремъ П. Гудовић слушат. Поезіе.)

Г.Г. Слуш. у Гимназіи: Атанасіе Пантелић, Боголюбъ Н. Спасовић, Димитрије Г. Јокић, Радойко Симоновић, Стеванъ Николаевић и Ђорђе Вучковић слуш. Поезіе, Димитрије Коцић, Јованъ Јаковљевић, Лазаръ Јовановић, Радованъ Пенћ и Станиславъ Јовановић слуш. Краснорѣчія, Димитрије Каракостић и Коста Ристић слуш. 4. Разреда у Гимн., Радомиръ Тадић у тргов. шк., Јованъ Ђанић и Петаръ Јовичић I. Гимназіе.
16. кн.

❖❖❖

(Совокупитель Г. Андрея Іовановићъ слушат. Мудросл.)

Г.Г. Слушат. Мудролюб.; Коста Павловићъ, Васа Атанасіевићъ, Вуле Паштрмчевићъ, Петаръ Црвчанинъ, Максимъ Іоксинъ, и Іованъ Живићъ, Димитріе Т. А. Дреновски, Никола Іовановићъ, Димитріе Николићъ и Милованъ Миловановићъ изъ тргов. школе. 10. кн.

Богословци.

Г.Г. Іосифъ П. Баблиновићъ, Сретенъ Поповићъ, Рафанло Ковачевићъ и Велимиръ Жуєвићъ, Симеонъ Милосавлѣвићъ, Ђорђе Ђорђевићъ, Петаръ П. Іовановићъ, Спиридонъ Нешићъ ђаконъ и Учитель П. Разр. у Београду, Стефанъ Томићъ изъ Шаторићъ, Стефанъ Протићъ, Іованъ Поповићъ за брата Младена, Александеръ Радовановићъ, Димитріе Л. Протићъ, Миланъ Поповићъ, Тодоръ Саввићъ, послужители: Яковъ Миливоевићъ, Мияјло Марковићъ, Димитріе Недельковићъ, Никола Бимбашићъ, Совокупитель Риста Илићъ.

Г.Г. Стоянъ Марковићъ, Илія Симићъ, Димитріе Іовановићъ, Миланъ Поповићъ, Никола Алексићъ, Радулъ Поповићъ Ерцег., Ђвта Поповићъ, Саватиѣ Делићъ, и Іосифъ Поповићъ Ерцеговци, Тодоръ Милосавлѣвићъ, Совокупитель Младенъ Илићъ. 31. кн.

Изъ Гимназіе.

(Совокупитель Г. Живко Н. Браничевацъ.)

Г.Г. Ученици: Милошъ Живковићъ, Живко Д. Браничевацъ, Игњатъ Ђуричићъ, Илія П. Ж. Црногорацъ, Крста Т. Баићъ, Манојло Дамяновићъ, Миленко Б. Смедеревацъ, Миленко Димитрієвићъ, Милета А. Мишићъ, Ђорђе Марковићъ: 10. кн.

(Совокупитель Г. Таса Поповићъ кафеціа.)

Г.Г. Никола Пленићъ, Арсеніе Лукићъ, Сима Митровићъ чарукѣ, Риста Савићъ магазиціа, Светозаръ Стойковићъ за сестрице Миту и Јоцу, Тодоръ Ђ. Тоскићъ, Коста Х. Габровъ, Никола Марковићъ магазиціа, Димитріе Радовановићъ за браћу Стевана и Косту 2., Яковъ Гавриловићъ, Димит. І. Тодоровићъ шпекул., Ђорђе С. Чоковићъ тргов., Димит. Милосавлѣвићъ тргов., Стеванъ Курмановићъ, Коста Ђ. Тоскићъ. 16. кн.

(Совокупитель Г. Стефанъ Ђурковићъ ликерціа.)

Г.Г. Вита Янковићъ кроачъ, Сима Биргеръ Живкански, Дамянъ Николићъ иначе Црин, Б. Яновски Бербер., Димитріе Ђорђевићъ Крушев., Миша Владисавлѣвићъ трговацъ, Браћа Рашићи Ягод. болатѣ, Живко Виторовићъ тргов. Івко Величковићъ за сына Косту, Т. Матея Момировићъ, Димитріе Стояновићъ Ерче., Арсеніе Петровићъ Живописацъ. 12. кн.

(Совокупитель Г. Андрея Поповићъ ликерціа.)

Г.Г. Павле Станковићъ Ђумрукѣ шабачки., Андрея Поповићъ за сына Васу, Деспотъ Стевановићъ, М. Магдаленићъ за сы-

на Светозара, Ранко Милосављевић тргов., Живко Пинтеръ за сына Андрею, Воинъ Скандалски за сына Василия. 7. кн.

(Совокупіо Г. Алекса Кафеѣія у Н. Илиѣив.)

Г.Г. С. Протићъ практ. П. В. Дѣла, Илія Божићъ, Павле Поповићъ шнайд. за сына Петра. Васа Тенковићъ, Павле Обрадовићъ, Коста Јовановићъ Берб., Браћа Кузма и Дамянъ, Браћа Ђорђевићи, Ђорђе Н. Поповићъ кафеѣія Гос. Марія Деш. Машамода. 10. кн.

Уписани у Читалишту Београдскомъ.

Г.Г. Димитріе Матићъ Секретаръ Княж. Канцеларіе, Јованъ Кумануда Правит. Банкеръ, Јованъ Живановићъ Писаръ Суда В. Београда, Стеванъ Логиновићъ практ. Суда В. Беогр., Коста Н. Х. Селаковићъ, Радивој Милојковићъ Правословъ, Коста Х. Лазвићъ тргов., Димитріе Ђ. Главинићъ тргов., Јованъ Т. Марковићъ за сынове Тихомиля и Светомира 2, кн., Ђорђе С. Тана тргов., Коста Јовановићъ слуш. Философів. 12 кн.

(Совокупитель Г. Петаръ Џимићъ Писаръ Управ. В. Београда.)

Г.Г. Ђорђе Мушицки Докторъ и прив. Директоръ контумаца Земун., Ђорђе Лацко Земун. Полицай-Комис., Андреа Чортузъ Чин. Санитета, Мишко Катана чинов. за сына Тончику, Г.Г. трговци Земун: Тома М. П. Тома, Стеванъ Петровићъ, Марко Милосављевићъ, Петаръ Панајотовићъ, Ђорђе Ђ. Јовановићъ, Тома Јокићъ за сына Јована, Стеванъ Тешо, Коча Спида, Стеванъ С. Андресвићъ, Радисавъ Т. Томићъ, Марко Васиљевићъ, Јованъ Д. Кацанъ, Атанасіе Караматъ, Јованъ Васиљевићъ, Димитріе Максимовићъ сапунѣія, Коча Кипра Писаръ трговачки. 20. кн.

(Совокупитель Г. Димитріе Марићъ Ликерѣія.)

Г.Г. Таса М. Стефановићъ тргов., Кузманъ и Дамянъ браћа, Миянло Мавдићъ за сына Косту, Алек. Поповићъ Агентъ Пароплова, Миливоје Симићъ. Стојко Нешковићъ, Ђорђе Ђурђевићъ, Маринко Вельковићъ и Танацко Павловићъ сви петъ тргов. изъ Раче Окр. Крагуев. 5. кн. Димитріе Марићъ. 10. кн.

(Совокупитель Јованъ Д. Браничевацъ.)

Г.Г. Ученикъ 4. Разреда: Милошъ Кондуловићъ, Ученицы 3. Разреда: Петаръ Селићъ, Миланъ Даминовићъ, Marcus Lupus, Мелентіе С. Трешићвичанинъ, Милутинъ И. Стојновићъ, Драгомиръ Ц. Равићъ, Димитріе Ракићъ, Ученицы 2. Разреда: Александеръ М. Јовановићъ, Риста Христићъ, Владимиръ Тодоровићъ, Слушатели I. предугот. школе: Живонъ Петровићъ, Ђорђе А. Поповићъ, Ученицы I. Разреда Гимн.: Ђероја Ранковићъ, Ђорђе Аџићъ, Јованъ Миханловићъ тр. калфа, Обрадъ Гавриловићъ, Јованъ Б. Стојновићъ, Радованъ Мачановићъ и Риста Поповићъ. 20. кн.

><<

(Одъ Секретара Управительства Вар. Беогр. Г. Петра В.
Іовановића.)

Г.Г. Живко Давидовић Глав. Ађутантъ Княж. Полковникъ и
Кавал. за сына Александра, Конст. Плякић Ађутантъ Княж. Под-
полк. и Кавалѣръ, Александеръ Х. Трипковић Ађут. Княж. Капе-
тантъ, Михаиљ Николић Ресничанинъ бывшій Учитель Србскій и
пензионеръ, Петаръ Радовановић Главн. Управитель осн. Шк. Кн.
Србіа., Пая Илић Прав. Апотекаръ, Ђока Богдановић Помощникъ
Прав. Апот. Браћа Ивановић Апотекари, Андреа Делин Апоте-
каръ, Іованъ Познановић Адвокатъ, Петаръ Обрадовић Адвок.,
трговци: Димитріе Т. Лазаровић, Коста Овчаровић, Іованъ Ба-
ић за сына Живка, Никола С. Шоповић, Ђока Белкић, Стоянъ
Іовановић, Никола Стефановић, Ђорђе Попадић, Милошъ Три-
фуновић, Браћа Михаиловић Боди, Стеріа Наумовић устѣб. тер-
зиско-шнайдерскій, Живко А. Ђорђевић, Димитріе Ђздић за сына
Петра, Фр. Венки Арендаторъ Пивар. за сынове Пеппи и Франца 2. кн.,
Ђока Саввић спекулантъ, Атанасіе Чолаковић трговацъ лонч.,
Тома Стояновић шнайдеръ, Атанасіе Стояновић берберинъ за
сыновца Милутина, Петаръ Петровић коларъ за сынове Іована и
Димитрія 2. кн., Тричко Михаиловић бакалинъ, Ђорђе Кара-Па-
вловић калфа лончарскій, Константинъ Кнежевић калфа шмитски,
Іованъ Аћимовић молеръ, Стеванъ Алимпіеввић молеръ, Милошъ
Мрцайловић за сына Ђоку, Крста Трайковић марв. трговацъ, Ђо-
ка Шпанић спекулантъ Земунскій, Коста Крстић кафеція и касс.
друж. шн. калфін, Іованъ Грабнеръ за сына Іошку Ученика, Ђока
Радосавлѣвић тишлеръ за сына Павла, Настасъ Накић сапунція
Наумъ Іовановић кафеція за кѣръ Ђлену, Стоядинъ Николић
бояція за кѣръ Ђлену, Іованъ Здравковић Енглескій татаринъ за
кѣръ Ђлену, Іованъ Куюнцић терзіа, Іованъ Радаковић пинтеръ,
Крста Петровић кафеція за сына Михаила, Мияло Ристић кафе-
ція, Деспотъ Стефановић кафеція, Тома Іовановић бакалинъ за
сына Ђорђа, Димитріе Селаковић, Петаръ Кара-Николић абація,
Димитріе Захрїевъ сатція, Сима Живковић иначе Биргеръ кафеція,
Іованъ Петровић Бачванинъ магазиція, Никола Здравковић за сы-
на Конст. трговацъ, Пая Т. Башкалѣић трговацъ, Лаза Милько-
вић лончарскій трговацъ, Ђира Христић лончарскій трговацъ, На-
стасъ Кузмановић трговацъ, Игњатъ Стаменковић абація, Марко
Бошковић чизмаръ за сына Павла, Іованъ Миленковић Маіоръ
Глав. Ђумр. Беогр., Стеванъ Миловановић Тахмиція Ђумр. Беогр.
за сына Димитрія, Марія П. Лазар. Цукић за кѣръ Драгию, Ан-
ка Дим. Исановић за кѣръ Любицу и унука Петра 2. кн., Павле
Іовановић шустеръ за супругу Юліану и свастіку Кату 2. кн., Ка-
та В. Іовановић за унуку Савку, Цана П. Іовановић, за сына Ва-
силія, Анка Пан. Іовановића за кѣръ Милеву. 75. кн.

Г. Г. Дръ Конст. Гадешн Физикусъ Вароши Београда за
сынове Александра и Николу 2. кн., Коста Райковић Пост-
Офицеръ Пош. Коста Брзаковић, Ђорђе Поповић Учитель,
Железнички, Г.Г. трговци: Риста Величковић, Теодоръ Сретко-
вић, Коста П. Зорић, Мята Кузмановић за сына Ђоку, Янаћ
Д. Пешика за супругу свою Юліану, Живко Карабиберовић, Ни-
кола Свилокосић, Коста Чварковић, Лазаръ С. Губеревчанинъ,
Алекса М. Радовановић, Димитріе Стойковић за сына Ђорђа, Ма-
нойло Тахула, Леонтіе Терзић за сына Исндора, Г.Г. Коста Сте-

фановићъ чизмаръ за сына Светозара, Јованъ Савићъ касапинъ, Коста Петровићъ за сына Милана, Ивко Радосављевићъ, Андрија Петровићъ и Миланъ Дамяновићъ учен. шк. Чибутковачке. 25. кн.

Г. Г. Миланъ Д. Давидовићъ, секретаръ попечител. финансиѣ, Стойча Иванковићъ секретаръ врховн. суда, Сретенъ Поповићъ столоначалникъ врх. суда, Симеонъ Протићъ I. столонач. попеч. финан., Савва М. Грујовићъ секретаръ суда окр. београдскогъ, Јованъ Ђ. Јовановићъ рачуноводитељ суд. окр. беогр., Тома Ц. Јанковићъ надзиратель скела и канка, Кузманъ Т. Кузмановићъ канцел. попеч. финансиѣ, Стоядинъ Филиповићъ канцел. вр. суда за брата свогъ Евтимія, Михаиљ Ђ. Ђелешевићъ канцел. апелл. суда II. оддѣл. за себе, пріятеля свогъ г. Владислава Гонѣуровскогъ и нѣгову супругу Марію, и брата іой Петра 9 кн. Милошъ Міоковићъ казначей гл. воен. штаба, шт. капетанъ, Стеванъ Пешићъ аѣут. II. батал. гарн. воин. подпоручикъ, Стеванъ Новаковићъ шпит. комисаръ подпоручикъ, Стоядинъ О. Томићъ писаръ гл. воен. штаба, Глиша Јовановићъ бакалинъ за супругу свою Ђлку, Гавра Кузмановићъ помоћникъ кройчкогъ еснафа, Ђока Милошевићъ калфа кройчкій, Таса Павловићъ келверъ, Арсениѣ Јовановићъ тишлеръ, Х. Максимъ Петровићъ кафеѣя, Ниле Јашићъ трговацъ, Деспотъ Стефановићъ меандія, Радойко Бркићъ надзир. правит. зданія за сынове Светозара и Светолика, Дамянъ Спасићъ, Миланъ и Арсениѣ браћа Протићъ ученицы послено-тргов. школе 2 кн. Марко I. Милосављевићъ учен. I. гимн. разреда. 34 кн.

(Совокупитель евр. тргов. г. Ханмъ Давича трговацъ).

Г. Г. Ханмъ Давичо, Аврамъ Ескенази, Ханмъ Руссо, Браћа Озеровићъ, Моша К. Аврам. Руссо, Аврамъ Фархи, Мошо Соломоновъ, Елію I. Адамъ, Рубинъ Фархи, Яковъ Еліясъ, Исаакъ А. Азріелъ трговцы. 11 кн.

(Скупіо Константинъ Н. Борисављевићъ ученикъ IV. гимназіалногъ разреда.)

Г. Г. Ученици V. гизмн. разреда: Сима Благовѣићъ и Мойсило Ђурићъ, Учен. IV. гимн. разреда: Ангелъ Петровићъ, Васиље Поповићъ, Срећко Маринковићъ, Јосифъ Здравковићъ, Матія Милосављевићъ, Радонца Жувићъ, Петаръ Молеровићъ, Никола Субашићъ, Петаръ Трифуновићъ, Светозаръ Аѣићъ, Михаиљ Петровићъ, Арсениѣ Стојановићъ, Марко Ширчевићъ, Стефанъ Томићъ и Никола Поповићъ, ученикъ II. гимн. разреда, Кузманъ Цветковићъ, ученици I. гимн. разреда: Никодимъ Вукотићъ, Миленко Кушићъ и Максимъ Поповићъ, ученици I. разреда Богословіѣ: Раѣко Глишићъ и Стефанъ Силићъ. 20. кн.,

АЛЕКСИНАЦЪ.

(Совокупитель Г. Гая Протићъ Секр. Ђумр. Алекс.)

Г. Г. Јованъ Павловићъ II. Осмотр. кар. Алекс. Стеванъ Райковићъ Писаръ Бугар-Морав. Мойсило Стефановићъ Учитель, Тривунъ Софроніевићъ Гвардіанъ. Ђира Костићъ Гвард., Алекса Јоѣићъ

Практ. Пошт. Ђорђе Динић писмон., Аврамъ Анђелковић пред. Алекс. прим. Суда, Михаило Јовановић Пис. пр. Суда, Тодоръ Христов. комисионеръ, Тривунъ Трифунацъ Ђурѣја, Петаръ Грувић изъ Матееваца люб. књижевства. 12. кн.

(Совокупитель Г. Вуле Јанковић Писаръ Н. Алек.)

Г. Г. Јовица Николаевић началн. окр. Алексин. за сына Јосифа, Неша Стефановић помоћн. окр. алексин., Светозаръ Десимировић секр. суда алексин., Спасов Чворић писаръ, Алекса Димитријевић писаръ кар. алекс. Г. Г. практ. началнич. Јованъ Петровић, Јованъ Матић, Живонъ Панић, и Ђока Ђ. Ганћ. Г. Г. Герасимъ Лазић мумѣја, Живко Младеновић за сына Јована, Станов Јаношевић гвард., Коста Алексић кафеѣр., Дима за сынове Николу и Милована, Манойло Пиперинъ постъ-експед., Коста Х. Селаковић казнач. алекс., Атан. Радосављевић писаръ, Сима Ђорђевић срез. начал., Любомиръ Јовановић писаръ прим. суда. 20 кн.

Б Р У С Н И Ц А.

(Совокупитель г. Иванъ Томић практ. окр. суда).

Г. Г. Гал Ризнић за сына Милана, и Јованъ Димитријевић членови суда рудничкогъ, Јосифъ Добровић казначей овоокружний, Божо Божовић секретаръ, Милованъ Пантелић рачуноводитель за сына Любомира, Димитрије Протић старин писаръ за кћеръ Милеву, Аксентије Тешнић млађи писаръ, Димитрије Лазаревић млађи писаръ, Стеванъ Р. Стевановић пост-експедиторъ, Практиканти суда окружја рудничкогъ, Коста П. Марковић, Максимъ Стевановић за супругу Јованку, Петаръ Недельковић горевничанинъ, Миле М. Ђиласовић. Практиканти начал. окр. рудничкогъ, Живонъ М. Блазнавацъ, Максимъ Бранковић, Василије М. Ђвтовинъ, Максимъ Радвановић, Миланъ І. Савић, Стеванъ Лазић старин учитель о. у. брусн. за супругу Анку, Тимотей Георгиевић м. учитель за супругу Перунику, Ђорђе Димитријевић майданацъ, Петаръ К. Борисављевић. Грађани вароши Бруснице: Милан Бакић кметъ за кћеръ Милеву, Драгойло Новаковић, Стеванъ Повреновић за сестрица Јована, Прока Гавриловић за шурака Вука, Матија П. Марковић за сыновца Радована, Милан Шильковић, Настасъ Зиснић, Димитрије Јовановић Гркъ за сына Алексу ученика IV. разряда. 30 кн.

(Совокупіо г. Прока Пауновић писаръ начал. рудничк.).

Г. Г. Петаръ Протић протопр. окр. рудн. за сына Радомира, Јованъ Протић пар. цвет., Стеванъ Поповић пар. бресн., Јованъ Крстић пар. ярменов., Никола Поповић капел. протосреѣвъ. Г. Г. Петаръ І. Козељацъ началн. ср. качерскогъ и подпоручикъ, Јосифъ Поповић учнт. цвет. за сына Светозара, Јованъ Миливојевић учнт. блазнав., Милан Ђорђевић тргов., Ђира Раденковић изъ Д. Шаторић. — Ученицы: Обрадъ Димитријевић, Урошъ Димитријевић, Милија Филиповић, Лазаръ Арсенијевић, Коста Лукић, Павле Матовић, Патаръ Матовић, Ђорђе Лишанић, Рисимъ Рисимовић, и Урошъ Бисенић. 20 кн.

БРЗА - ПАЛАНКА.

(Скупіо г. Євтим. Миливовићъ наст. поште).

Г. Г. Цена Лиловићъ тргов., Коста Николавићъ тргов., Баѣа Поповићъ изъ Уровца, Євта Миливовићъ наст. поште. 4 кн.

В А Л Ъ В О.

(Скупіо г. Тодоръ Тодоровићъ архитектъ зидарскій).

Г. Г. Гавріѣлъ Х. Поповићъ писаръ среза тамнавскогъ, Стефанъ Миросавѣвићъ учитель, Васиѣв Петровићъ учитель н.л. школе, Міяйло Вражаліићъ поштаръ валѣвскій, Коста Маринковићъ тргов. за сына Луку, Ивко Л. Остовићъ тргов. марв. за сына Остою, Танасієв Маринковићъ устабаша меанѣијскій, Миѣа Обрадовићъ изъ Корена среза тамнавск., Гая Бошковићъ кметъ Гологлавскій, Ивко Пуићъ за сына Милана, Петаръ П. Гудовићъ и Радованъ Памтићъ изъ Лукав. Г. Г. Светозаръ П. Ненадовићъ начал. среза колубарскогъ поручникъ, Никола Раквићъ быв. маіоръ за сына Младена, Єфремъ Раквићъ писаръ срез. за сына Дмитрію, Милованъ Пешићъ практик., Ђорѣ Пантелићъ за сына Светислава, Михаиѣ Поповићъ кутузовъ парохъ, Васиѣв Молеровићъ за сына Єфрема ученика, Велимиръ Поповићъ Вртиглава. Г. Г. Глигоріє Иліићъ игуманъ м.Б. Николай Жуіовићъ намѣстникъ, Никифоръ Иліићъ еромонахъ, Данило Благосвићъ монахъ, Єфремъ Стояновићъ ученикъ, Алекса Іовановићъ майсторъ, Неделько Секулићъ майст., Янко Ристићъ учитель, Міяйло Петровићъ трговацъ, Сима Шоповићъ кафеѣи, Пантелиа Ивановићъ писаръ обш. Палюшке, Крста Павловићъ тргов., Сима Станковићъ дуѣан., Никола Живановићъ калѣа трговачки. 33 кн.

Г. Г. Єфремъ Гавриловићъ началн. окр. валѣв. подполков. и кавалѣръ, Риста Петровићъ назначей на сына Саву ученика, Іованъ Милинковићъ секретаръ окр. суда, Марко Михаиловићъ писаръ началнич., Панта Поповићъ П. писаръ, Танасієв Петровићъ практ. нач., Дмитрієв Обрадиновићъ писаръ пр. суда. 7 кн.

З А Є Ч А Р Ъ.

(Скупіо г. Павле Костићъ поштаръ).

Г. Г. Данило Стефановићъ началн. окр. црнорѣчк. маіоръ и кавалѣръ за сынове Стеву и Іоцу 2 кн., Стеванъ Андреєвићъ членъ суда за сына Танасіа, Нича Сяићъ членъ суда за сына Милисава, Милоє Здравковићъ секретаръ суда, Милосавъ Становићъ П. писаръ суда, Алекса Десимировићъ практ. суда, Дмитрієв Іовановићъ практ. началн., Радонца Цветковићъ учит. вражогр., Никола Михаиловићъ учит. сумрак., Младенъ Живковићъ учитель болѣвач., Раѣанло Стефановићъ учит. грѣян., Антонієв Іовановићъ за брата Алексу. 13 кн.

КАРАНОВАЦЪ.

(Совокупитель г. Вукосавъ Атанасіевнѣхъ прот. каранов.).

Г. Г. Вукосавъ Атанасіевнѣхъ прота карановач., Василіе Протнѣхъ парохъ каранов., Димитріе Борисавлѣвнѣхъ капел. прот. каран., Танасіе Ракнѣхъ пар. жичкѣхъ, Милошъ Вуіовнѣхъ пар. жичкѣхъ, Милеико Леваецъ пар. драгосиняч., Міяило Стефановнѣхъ пар. врбск., Тимотей Поповнѣхъ пар. вукумичк., Радованъ Шућуръ пар. грачачкѣхъ, Міяило Янѣмовнѣхъ капел. Шућуровъ, Ананіе Весковнѣхъ пар. раћевачкѣхъ, Милое Вуовнѣхъ пар. саманскѣхъ. 12 кн.

КАРАНТИНЪ РАЧА.

Г. Г. Ант. Славуй директоръ карант. рач. за сына Андрію, Алекса Милосавлѣвнѣхъ ђумрук. ушѣа Дрине, Іованъ Ђуричнѣхъ амбарѣа карант. рачан. за сына Міяйла, Сава Трифунонѣхъ латовъ за сына Ђврема, Іованъ Паунковнѣхъ латовъ за синовца Лазара и Алексу, Ђвремъ Василѣвнѣхъ гварѣанъ за сына Светислава, Ђвта Опалнѣхъ латовъ карант. рачанск., Стефанъ Николасвнѣхъ тргов. марв., Любомиръ Цикума тргов. изъ Грка, Светозаръ Шумановнѣхъ, тргов. марв., Сима Станишичъ тргов. марв. изъ Грка, Алекса Стефановнѣхъ аренд. и тргов. марв. 12 кн.

(Уписао г. Іованъ Поповнѣхъ постъ-експедиторъ).

Г. Г. Стоянъ Фрайтовнѣхъ пар. совляч., Райко Вучетнѣхъ пар. црнобар., Живко Л. Бернѣхъ пар. глогов. Живанъ Дранѣхъ учитель глогов., Петаръ Атанасіевнѣхъ писаръ карант. Раче, Миланъ Глигорнѣхъ тргов. за сына Живана, Іованъ Јуришичъ писаръ црноб. прим. суда, Ђира Миливоевнѣхъ колѣа у ђумр. ушѣа Дрине. 8 кн.

К Л А Д О В О.

(Скупіо г. Иліа Пчеларъ писаръ ср. ключ.).

Г. Г. Іованъ Шљивнѣхъ срезкѣхъ начальникъ шт. капетанъ за кћеръ Анѣлію; Иліа Пчеларъ срез. писаръ за кћеръ Драгину, Павле Векецкѣхъ дѣтонастав. за кћеръ Евицу, Петаръ Милошевичъ ђумрукѣа, Николча Петровнѣхъ гарѣаѣа за сына Косту, Риста Армашъ тргов. за сына Александра, Ганча Анѣлковнѣхъ кметъ за сына Ђорѣа, Тома Ђ. Буртинѣхъ тргов. за брата Симу, Ђорѣе Крстинѣхъ дѣтон. грабов., Атанасіе Попаміовнѣхъ дѣтонаст. корбов., Сава Марковнѣхъ дѣтонаст. кладушн., Георгіе Дунгеровъ парохъ текѣхъскѣхъ за сына Димитріа, Димитріе Тодоровнѣхъ практик. начал. краин. за братучеда Тодора. 13 кн.

К О Л А Р И.

Г. Г. Михаилъ П. Стояновнѣхъ срезкѣхъ начальникъ, Антоніе Павловнѣхъ постъ-експедиторъ. 2 кн.

КОПРИВНИЦА (У ОКР. ЯГОДИН.).

(Скупіо г. Ілія М. Мильковићъ пенз. и учит.).

Г. Г. Богдакъ Д. Гавріїловићъ парохъ копривн. за сына Ви-
хентія учен. III. разр. осн. учн., Иванъ Поповићъ парохъ домуз-
поточкій за сына Живка, Антоніе Поповићъ пар. багрданскій, Ілія
М. Мильковићъ пензіон. и учитель о. уч. копривн. за супругу свою
Марію, Милія Василиєвићъ терзія, Милисавъ Маринковићъ бояція,
Станко Радосавлєвићъ терзія, Смиљко Радосвићъ тргов. изъ домуз-
потока за сына Алексу учен. III. разр. основ. уч. Спасов Здравко-
вићъ учен. I. разр. осн. уч., Миленко Димитрієвићъ учен. III. разр.
осн. уч., Станко Миленковићъ II. ряз. осн. уч., Станисавъ Радивое-
вићъ меанція, Миланъ Радисавлєвићъ изъ д. Комарица.

КРАГУЄВАЦЪ.

(Совокупнт. г. Димитріє Путникъ учит. IV. разр.).

Г. Г. Милисавъ Анђелковићъ пар. крагуєвач., Петаръ Цвета-
новићъ капел. краг. протопр., г. Дамянъ Маринковићъ профес. полу-
гимназ., г. Матія Лазићъ тишлеръ майсторъ. — Ученицы IV. раз-
реда: Димитріє Гавриловићъ, Ђорђе Ђорђевићъ, Ђорђе Живановићъ,
Миланъ Прокићъ, Василиє Мирковићъ, Ілія Радовановићъ, Никодіє
Ђурићъ, Ђорђе Божићъ, Драгутинъ Вуядиновичъ, Ілія Јовановићъ,
Милутинъ Поповићъ, Станимиръ Вельковићъ, Гаврилъ Поповићъ,
Милутинъ Јовановићъ, Миливоє Сретеновићъ, Јованъ Ђурићъ, Јованъ
Јанићъ, Павле Стефановићъ, Василиє Стефановићъ, Божидаръ Мар-
ковићъ, Миланъ Јоксићъ, Петаръ Лѣвайчевићъ, Милоє Майсторо-
вићъ, Милоє Матићъ, Методіє Благовєићъ, Никола Стефановићъ.
28 кн.

(Совокупитель г. Андрея Р. И. Буђевацъ учит. III. разр. о. у.).

Г. Симеонъ Николићъ учитель II. разряда за сына Михаїла.
Ученицы изъ полугимназіє: Јованъ Бочанинъ, Ілія Лунѣвица, Ми-
лошъ Зечевићъ, Петаръ Оташевићъ, Михаїлъ Ризнићъ. Ученицы
изъ основне школе: Милисавъ Симићъ, Драгутинъ Јовановићъ, Ко-
ста Марковићъ, Велько Михаїловићъ, Григоріє Григорієвићъ.
11 кн.

ЛОЗОВИКЪ (У ОКР. СМЕДЕР.).

(Совокупитель г. Никола Маряновићъ учит. лозовичкій).

Г. Павелъ Миливоєвићъ парохъ милошев. за сына Матею, г.
Јованъ Маряновићъ учитель милошев. за сына и кћерь Юліану
2 кн. Г. Ђлена Петковићъ девоячка учителька у Смедереву. Г. Г.
Трговцы: Марко Лукићъ за сына Животу, Игњатъ Бранковићъ, и
Тома Стефановићъ. Ученицы III. и IV. разряда основн. училишта:
Живанъ Миловановићъ, Григоріє Миловановићъ, Алекса Марковићъ,

❧

Бранко Михаиловић, Јованъ Јовановић, Милошъ Живановић, Матея Манойловић, Јованъ Ђурђевић, и Аронъ Яковлѣвић зидаръ. 16 кн.

ЛОЗНИЦА.

(Совокупитель г. Ђорђе Ђзмировић постъ-експедитора).

ГГ. Игнатіе Васићъ протопр. окр. подрин., Аксентіе Срећковићъ началн. окр. подрин. маіоръ за сыноне Любомира и Петра, Јосифъ Куртовићъ помоћн. началн. за супругу свою Шану, и за браћу свою Петра и супругу Милку, и Павла и супругу Катарину 3 кн. Миланъ Яковичъ писаръ началн., Радивой Милованчевићъ казнач. начал. за сына Милорада, Савво Ивановићъ окруж. лѣкаръ за сына Милоша, Живонъ П. Козеляцъ практ. начал., Петаръ И. Пантелићъ практ. казнач., Ненадъ Јовановићъ учит. за супругу Драгину. Г. Илія Бошковъ тргов. за сына Јована, Живанъ Милетићъ тргов., Павле Милићевићъ тргов., Ђорђе Ђзмировићъ поштаръ. 15 кн.

ЛѢШНИЦА.

(Совокупитель г. Тоша Иліћъ учитель).

Г. Г. Игњатъ Васићъ протопресвитеръ подринскій, Дмитріе Ђурђаковићъ ст. учитель лозничкій, Савва Давидовићъ парохъ лѣшничкій, Иванъ Божићъ трговацъ, Марко Йсаковићъ трговацъ, Панта Десимировићъ бакалинъ, Сима Ђукићъ тргов., Милошъ Поповићъ терзія, Марко Срдановићъ членъ примир. суда прияворскогъ, Стеванъ Црвендлаквичъ землѣдѣлацъ за сына Милисава ученика, Райко Лазаревићъ ученикъ II. разр., Павле Пенћъ учен. III. разр., Михаилъ Митровићъ сврш. ученикъ, Миланъ Јуришићъ ђурчія, Крста Лазаревићъ папуція, Деспотъ Ђукићъ терзія, Обрадъ Јаношевићъ учен. II. разр. Тома Благовичъ ученикъ II. разр., Марко Велимировићъ учен. I. разр., Янко Јовановићъ тргов., Миланъ Котуръ ученикъ I. разр., Хаџи Никола Михаиловићъ изъ Талента у Морен у Грчкой, Сава Глишићъ за сына Владимира учен. IV. разр. 23. кн.

МАЙДАНЪ - ПЕКЪ.

(Скупіо г. Алекса Стојановићъ діурн. управ. рудар.).

Г. Г. Лазаръ Лазаревићъ за себе, синове Михаила и Александра 3 кн., Алекса Цветковићъ писаръ управ. економ., Драгутинъ Билѣжићъ (или Карлъ Шрамъ) I. рачуноспитатель одѣл. рударск. при попеч. финансіе, Јосифъ Викторовићъ надзиратель шума, Ђорђе Бранковићъ главни казначей рударства, Јозефъ Седелини помоћникъ видниарски, Стефанъ Ђуришићъ при дѣлов., Алекса Стојановићъ діур. за сестру Дафину, Јованъ Карловићъ надзир. чекича при топioniцы гвожђа, Алфонсъ Лучинскій пробиреръ и контролоръ. 11 кн.

МАН. БЛАГОВЕШТЕНІЄ.

Г. Г. Васи́ліе Неши́нъ настоятель Благовештенія, Меѳодіе Попови́нъ, ером. Благов., Пайсіе Павлови́нъ ером. Благов., Іосифъ Николи́нъ еродяконъ Благов., Максимъ Вереси́нъ искушеникъ, Григоріе Павлови́нъ ером. волявачкій, Янко Исакови́нъ парохъ шаторачк. за сына Живонна, Ми́ха Аѳимови́нъ капетанъ и управитель цебана, Тодоръ Сави́нъ рачуновод. цебана страгар., Яковъ Мили́ковичи́нъ учитель блазнав.; Живко Маркови́нъ, Вукоманъ Каланови́нъ, Ёшо Рани́нъ, Ђорђе М. Цици́нъ, Петаръ Н. Саринъ, Ёфремъ Ђ. Гужви́нъ, Младенъ Ђ. Лазинъ, Живонъ М. Вереси́нъ, землѣдѣлцы сви изъ Страгара; Милое и Маринко браћа, Милое Дагинъ, Милое Т. Шевинъ, землѣдѣлцы сви изъ Блазнаве; Марко Васи́нъ изъ Маслошева.

22 кн.

МАН. ДРАЧА (У ОКР. КРАГУЄВ.)

(Послани одъ г. Серафима Маркови́на настоятеля):

Г. Г. Серафимъ Маркови́нъ настоятель за малогъ сыновца Светозара, Максимъ Стаѳенкови́нъ еромонахъ мон. Драче, Никола Лазареви́нъ парохъ лужничкій, Александеръ Проки́нъ пар. вучков., Алекса Попови́нъ капел. кик., Стеванъ Петрови́евичи́нъ тргов., Радосавъ Спасови́нъ пис. общ. драчке, Васи́ліе Пантели́нъ земљодѣл., Миланъ Максимови́нъ земљод. изъ Рашкови́на, Констант. Лазареви́нъ ученикъ.

10 кн.

МИЛАНОВАЦЪ.

(Совокупитель г. Ђорђе Јованови́нъ трговацъ).

Г. Г. Маіоръ Димитріе Новакови́нъ, Началникъ среза поречко-рѣчкогъ за унука свогъ Димитрія Божи́на 2 кн. Лазаръ П. Владисавлѣвичи́нъ трговацъ, Илія Райкови́нъ Рензъ, Арсение П. Арбазанови́нъ трговацъ, Миша І. Владисавлѣвичи́нъ тргов., Алекса Јосимови́нъ тргов., Рака Димитріевичи́нъ тргов. за сына свогъ Павла, Стока Станкови́нъ Рензъ за сына свогъ Цветка, Стока Вучи́нъ трговацъ, Васи́ліе Васи́нъ ученикъ, Ђура Зари́нъ трговацъ за сына свогъ Васи́лія, Никола Јованови́нъ трговацъ, Богданъ Цокли́нъ трговацъ, Ђорђе Яки́нъ молеръ, Ђорђе Јованови́нъ трговацъ и совокупитель пренум.

15 кн.

(Совокупитель г. Мія́йло Вучкови́нъ наст. поште миланов.)

Г. Г. Михаи́лъ Петрови́нъ протопр. миланов., Милосавъ Велькови́нъ парохъ миланов., Јованъ М. Арбазанъ пред. пр. суда милан., Петаръ Живкови́нъ Рензъ лађ., Неделько Младенови́нъ тргов., Ђока Тодор. за сына Алексан., Маринко Или́нъ папуѳія, Ђока Ачи́нъ Рензъ лађ., Миша Николи́нъ терзія, Милошъ Ц. Обвали́нъ, Петаръ Јованови́нъ меан., Мія́йло Радивоеви́нъ тргов., Миша Аничи́нъ за сына Ђоку, Николче Цени́нъ за сына Якова, Јованъ Мія́йлови́нъ трговацъ, Данило Видосавл. кафеѳія, Райко Везенкови́нъ думенѳибаша,

Міяйло Николићъ тргов. Іованъ Максимовићъ учитель, Міяйло Вучковићъ настоят. Милія Михайловићъ за сына Алексу, Ђока Ђ. Ганћъ писаръ прим. суда, Миленко Р. Ничићъ изъ Добра, Тодоръ Живковићъ тргов. калфа, Ђока И. Живковићъ ђакъ. 26. кн.

НЕГОТИНЪ.

(Совокупитиль г. Здравко Д. Іовановићъ практ. окр. крайнскогъ.)

Г. Г. Помоћ. нач. капетанъ Іованъ Радовићъ, членъ суда Гая Крстићъ, секретаръ суда Миша М. Миленковићъ, писаръ началнич. Благоевѣдимировићъ, привр. писаръ среза крайн. Спасов Катићъ за себе и за брата Фелипа Катића изъ Градишта ученика 2 кн. II. писаръ суда Василије Д. Петровићъ изъ Градишта, практ. суда Іованъ Ђ. Радуловићъ за сына Любомира, практ. суда Стеванъ Іов. Анастасіевићъ, практ. суда Стеванъ Лазаревићъ, II. писаръ начал. Димитріе Милосавлѣвићъ, практ. конзист. тимочке Ђорђе С. Исаковићъ, касиръ камарашіе кусячке Николай Предићъ за кћеръ Цвету, магазіонеръ кам. кусячке Владисавъ Владисавлѣвићъ за сына Ђерема, Васу и Павла 3 кн., трговацъ марвепый Ђока Становићъ, трговацъ Стеванъ Стојновићъ, трговацъ Канча Петровићъ, трговацъ Ђока Ђремићъ, ученикъ III. гимн. классе Милошъ Милосавлѣвићъ, ученикъ II. гимназ. классе Ђеремъ Марковићъ изъ Тургусовца. 22 кн.

(Уписани кодъ Ђ. Угриновића учителя).

Г. Г. Іосифъ Милијевићъ вром. и членъ конз. епарх. тимочке, Любомиръ Радивоевићъ окруж. физикусъ, Тома Давидовићъ парохъ негот. и катихетъ, Яковъ Крчединацъ учитель, Ђорђе Угриновићъ учитель, г. Марія Крчединацъ девојчка учителька за кћеръ Софію. Ученицы II. разряда основ. шк.: Лазаръ и Симе Ђурићъ, Алекса Мирковићъ. Ученицы I. разр. основ. шк.: Никола Ђремићъ и Коста Іовановићъ 2 кн.

(Уписани кодъ Светозара Стефановића ученика).

Ученицы II. разряда полугимназіе неготинске: Міяйло Ђорђевићъ за себе и за брата Милана 2 кн., Живоинъ Димитріевићъ, Миленко Милићевићъ, Ђорђе Богичевићъ, Никола Стефановићъ, Танасіе Миловановићъ изъ III. разр. полугимн. неготинске, Светозаръ Поповићъ изъ I. разр., Риста Анастасіевићъ и Петаръ Райчићъ 2 кн. Ученикъ I. основ. разр. Лазаръ С. Стојновићъ мокранияцъ. 21 кн.

НЕМЕНИКУЋЕ.

(Совокупитель г. Лазаръ Живковићъ учитель).

Г. Г. Стеванъ Милошевићъ пис. среза космайскаго за кћеръ Персиду, Симе Іовановићъ за сына Матию, Гаврило Любисавлѣвићъ за сына Лазу, Андреа Ђорђевићъ за сына Ђремию, Іованъ Любисавлѣвићъ за сына Васу, Міяйло Живановићъ за сына Мату, Панта

Николићъ за сына Милоя, Господична Лена Ж. Стефана Мияйловића пар. неменик. люб. просв., Стефанъ Петровићъ кметъ амар. за сына Стойка, Аксент. Жуввићъ люб. просвете. 10 кн.

ОСИПАОНИЦА.

(Уписани кодъ г. Милоша Л. Илића учителя осипаоницко-лугавачкогъ училишта.)

Г. Г. Георгиј Јовановићъ парохъ осипаоницкiй за сына свогъ Животу ученика IV. разреда учил. смедеревскогъ, Иоакимъ Јовановићъ парохъ осипаоницкiй за сына Стефана ученика II. разр. учил. осипаонич., Милошъ Л. Илићъ учитель училишта осипаоницко-лугав. за сына Аћима. Ученицы школе осипаоницко-лугавачке: Тома Лукићъ, Станойло Недельковићъ, Стефанъ Максимовићъ, Яковъ Јовановићъ, Димитриј Ђорђевићъ, Живанъ Маринковићъ, Павле Јовановићъ, Давидъ Јовановићъ, Јовица Арсенијевићъ, Анђелко Атанасијевићъ, и Миланъ Михаиловићъ.

НАНЧЕВО (У АУСТРИИ).

Г. Г. Васиље Живковићъ парохъ, Јованъ Завишићъ обрлайтн., Александеръ Зика инсп. свиларе, Александеръ Влаховићъ трговацъ, Васиље Брвићъ арендаторъ, Михаило I. Недельковићъ, Јованъ Илићъ мед. колачари. 7 кн.

ПАРАЋИНЪ.

(Послани одъ г. Петра I. Петровића практ. канц. среза параћинск)

Г. Г. Юстинъ Грубићъ настоят. монаст. св. Петке, Данило Димитријевићъ еромонахъ мон. Раванице, Варнава Марковићъ намѣст. монаст. Раванице, Стефанъ Поповићъ намѣстн. в. Параћ. за сына Николая, Панта Половићъ парохъ в. Параћ. за сына Лазара, Милойко М. Дунѣићъ писаръ среза параћин., Стеванъ Гаићъ предсѣд. примир. суда вар. Параћ., Јованъ Николићъ старш. учителъ вар. Параћина, Васа Живковићъ учитель сеньскiй у срез. параћ.; Г. Г. Трговцы: Анта Становићъ, Алекса Петковићъ, Коста Татаровићъ кафеџа, Благоје Курандићъ, Илија Владимировићъ за сына Мияйла, Анта Милојевићъ, Стоянъ Поповићъ терзiя, Никодије Петковићъ за сына Любомира, Димитрије Јовановићъ шустеръ за сына Васиља, Неша Радойковићъ, Стефанъ Сикирићъ за сына Павла, Стоянъ Шљивићъ за сына Мияйла, Илија Манчићъ кафеџа, Марко Савићъ меанџија, Ђорђе Стефановићъ абаџија, Миленко Илићъ за сына Тому, Аврамъ Ђорђевићъ за сына Михаила, Стойко Марковићъ за сына Тошу, Милованъ Анђелковићъ за сына Тодора, Марјанъ Миличевићъ за сына Илију, Павле Маринковићъ за сына Лазара, Раша Миловановићъ за сына Стояна, Стеванъ Ђорђевићъ за сына Атанасiя, Јованъ Миленовићъ терз. устабаша за сына Светозара, Стоянъ Тасићъ терзiя, Димитрије Јовановићъ за сына Николая, Божићъ М. Божиновићъ, Ђорђе Т. Любисављевићъ, Миленко Лозанићъ, Савва Бошковићъ, Мита П.

❧

Недельковичъ, Анта Младеновъ бакалинъ, Миханлъ Павловъ калфа терз., Панта Нешичъ, Илія Голубовичъ, Лазаръ С. Миловановичъ, Атанасіе Янковичъ, Петроніе Цветковичъ, Мига Димитріевичъ калфа тргов., Милошъ Ђорђевичъ калфа мумѣискій, Миланъ Кнеселацъ слуга кафец., Давидъ Станковичъ ученикъ II. разр. 51 кн.

ДОЙНА МУТНИЦА.

(Сакупљени одъ г. Обрада Радосављевича учителя долино-мутничкогъ у срезу параћинск.).

Ученицы III. разреда: Никола Миљковичъ изъ Мириловца, Петаръ Јовановичъ, Миланъ Јовановичъ изъ Леша, Миљко Маринковъ изъ Извора, Милета Ђорђевичъ изъ Плана. Ученицы II разр.: Ивко Вукашиновичъ изъ Д. Мутнице, Миханлъ Гавриловичъ изъ Мараловца, Миланъ Јовановъ изъ Плана. Ученицы I. разреда: Миланъ Ђремићъ изъ Мириловца, Антоніе Тошићъ изъ Буљана, Стефанъ Димитріевъ изъ Мириловца, Лазаръ Николићъ изъ Мириловца, Богданъ Милосављевичъ изъ Буљане. 13 кн.

СИКИРИШТЕ.

(Сакупљени одъ г. Станка Петровића учителя Сикиричкогъ у срезу параћинскомъ).

Ученицы школе сикиричке: Радисавъ Станковичъ, Милисавъ Лазаревичъ, Петаръ Радисављевичъ, Спасоѣ Райковичъ, Милићъ Петровићъ, Милсавъ Милутиновъ, Миланъ Нешићъ, Радосавъ Ђорђевићъ, Павле Мияйловичъ, Милошъ Тодоровићъ, Петаръ М. Милосављевичъ, Петаръ Деспотовићъ, Милошъ Васићъ, Аранђелъ Јовичићъ. Г. Станко Петровићъ учитель. 15 кн.

ПОЖАРЕВАЦЪ.

(Совокупитель г. Велисавъ Миловановичъ практ. началн. окружія пожаревачкогъ).

Г. Г. Ђорђе Мецићъ капеланъ пожаревачкій, Савва М. Петровићъ началн. ср. млавскогъ поручикъ, Станов Н. Стефановићъ I. писаръ суда за кѣрь свою Ђлисавету, Ђорђе Мицковичъ писаръ среза моравскогъ, Коста С. Николаевичъ I. писаръ суда, Мияило Симићъ практ. суда, Стоянъ Димитріевичъ практ. суда, Иванъ Обрадовићъ практ. суда, Јованъ Радовановићъ средній учитель, Стоянъ Саввићъ практ. началнич., Миленко Матићъ практ. начал., Димитріе Стефановићъ писаръ прим. пожарев. суда за кѣрь свою Персиду, Милутинь Димитріевичъ полицай пожарев., Янаѣко Ђремићъ терзія пожарев., А. М. Протићъ калфа трговачкій, Димитріе Петровићъ матеріал., Милутинь Ђ. Миладиновичъ калфа трговачкій. 17 кн.

СМЕДЕРЕВО.

(Уписани кодъ г. Іована Милосавлѣвића подпоручика).

Г. Г. Началникъ окр. подполк. кавалеръ Ант. Р. Майсторовићъ, предсѣдатель окр. суда Стеванъ Араниѣићъ, казначей окруж. Іованъ Ђорђевићъ, писаръ началн. окр. Илија Стойчевићъ, практик. началн. окр. Алекса Филиповићъ, практ. нач. окр. Миланъ Васићъ за супругу свою Ђелену, практ. начал. окр. Коста Петровићъ, началникъ среза подунавск. подпоручикъ Іованъ Милосавлѣвићъ, писаръ истога среза Лаз. Миловнићъ, ђумрукѣя ђумрука смедеревскога Стеванъ Јанићевићъ, писаръ ђумрука Настасъ Антићъ. 11 кн.

(Совокупитель г. Прока Ђорђевићъ арендат. в. Смедерева).

Г. Г. Станов Лацковићъ рачунов. за сына Светозара, Іованъ Д. Бимбићъ учитель за сына свога, а мога любимца Симеона ученика III. разреда, Ђорђе Петровићъ тргов., Никола Давидовићъ кафеѣя, Станов Живковићъ, Вунѣа Сревићъ тргов., Дина Цветковићъ бояѣя, Миладинъ Кантарѣя, Миланъ Матићъ терѣя, Таса Стефановићъ терѣя, Николѣа Ставишићъ терѣя, Илија Вельковићъ за супругу свою Катарину, Ђока Николићъ за сына Димитрија, Прока Ђлићъ терѣя, Арса Стокићъ, Мияјло Марковићъ за сына Іована, Васа Стефановићъ тишлеръ, Стоянъ Вучковићъ трговаѣъ, Стефанъ Адамовићъ бакалинъ, Савва Груићъ коларъ, Милутинъ Райковићъ тргов., Танасиѣ Марковићъ ђурѣя, Миланъ Косанѣићъ тргов., Дим. Остонъ казан. за сына Ђоку, Стоядинъ Јанковићъ тргов., Манойло Ђорђевићъ за сына Ђуку, Стефанъ Ђорђевићъ тргов., Парохъ Лазаръ за сына Јоѣу, Павле Николићъ за унуку Персу, Мита С. Топаловићъ тргов., Ђорђе Д. Гарачуновићъ, Димитр. Вельковићъ терѣя, Живко Јакowlѣвићъ апсан., Гаврилъ Крстићъ бакалинъ, Павле Живановићъ, Радованъ Матићъ, Ранко Андрићъ тргов. Ђорђе Стефановићъ трговаѣъ, Арсениѣ Живковићъ терѣя, Наѣа Іовановићъ за сына Константина. 40 кн.

У Б Ђ.

(Послани одъ г. Милоя Тодоровића шт. капетана и началника среза посавскога,

Г. Г. Милоя Тодоровићъ шт. капетанъ и началникъ среза посавскога за сынове, Светозара, Любомира, Велимира и Јосифа 4 кн. Аксеитѣ Стефановићъ парохъ јошевачкѣй за сына Милоша, Павле Маринковићъ парохъ бргулскѣй, Николай Димитриѣвићъ парохъ радѣвскѣй за брата Уроша ученика осн. школе, Никола Поповићъ парохъ степаньскѣй, Симеонъ Ђелмашъ парохъ гвозденовачкѣй, Радованъ Ивковићъ писаръ среза посавскога, за сына Алексу и вѣрь Милиѣу 2 кн. Михаилъ Петровићъ учитель степаньскѣй, Павле Савѣлѣвићъ учитель радѣвскѣй, Радованъ Милосавлѣвићъ учитель оршаначкѣй, Марко Банъ предсѣд. примирит. суда радѣвскога, Арсениѣ Гавићъ тргов. изъ Шарбана, Радонѣа Урошевићъ титоръ цркве радѣвске за сына Радосава ученика школе радѣвске, Филипъ Поповићъ трговаѣъ изъ Јбуча, Павле Райковићъ предсѣд. примир. су-

Ист. Тров.

да баввачкогъ, Ђурађъ Поповићъ членъ прим. суда баввачк., Пантелія Ковачъ членъ примир. суда баввач., Любомиръ Поповићъ учен. I. гимн. београд., Пантелія Поповићъ землѣдѣлацъ изъ Бавца, Іованъ Становићъ землѣдѣлацъ изъ Бавца, Пантелія Драгићевићъ землѣдѣлацъ изъ Бавца, Павле Ђурђевићъ предсѣдатель примирителногъ суда вр'овлянскогъ, Алекса Марковићъ членъ примирит. суда вр'овлян., Иванъ Росићъ членъ примирителн. суда вр'овлян., Марко Бирманацъ, и Спасое Радивоевићъ землѣдѣлцы изъ Вр'овина, Филвпъ Милићевићъ, Живко Арсенијевићъ, Іованъ Радвановићъ, Ђурађъ Митровићъ, и Милія Илићъ землѣдѣлцы изъ Бавца, Ђфросимъ Милутиновићъ, Аксентіе Яковљевићъ, Лазаръ Лазаревићъ, Новакъ Ђурђићъ, Никола Божићъ, Трифунъ Поповићъ Благое Станићъ изъ Гвозденића, Илија Станићъ изъ Гвозденића, Михаилъ Филиповићъ изъ Палюса, Симеунъ Марковићъ, Дмитріе Бошковићъ, Алексіе Ђрмићъ, и Милованъ Бошковићъ изъ Вр'овина, Светозаръ Іовановићъ изъ Уба, Ђурађъ Илићъ изъ Бавца, сви ученицы школе баввачке. 50 кн.

(Скупіо г. Міяйло Рафанловећъ наст. поште убске).

Г. Г. Савва И. Марковићъ писаръ ср. посав. 2 к.; Алекса Ђротіевићъ, Іованъ Николићъ учитель убскій, Тодоръ Угриновићъ учитель новачкій, Милошъ Ц. Јанковићъ писаръ прим. суда, Василіе Міатовићъ настоят. добара г. Даниловића, Іованъ Смићъ меанція, Главша Ђорђевићъ казанція, Сима С. Шоповићъ кавеція, Іоцко С. Павловићъ и Любомиръ В. Петровићъ ученицы. 14 кн.

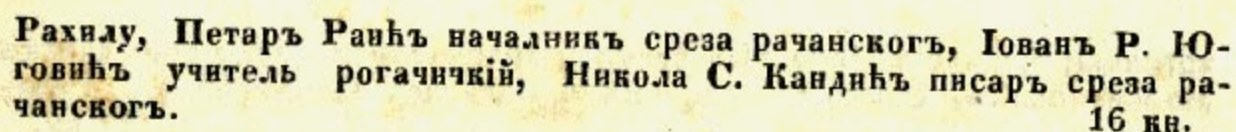
У Ж И Ц Е.

(Совокупитель г. Петаръ М. Перуничићъ мл. писаръ у суду).

Г. Г. Іованъ Радовићъ секретаръ суда окр. ужичк., Паунъ П. Смиљанићъ писаръ суда, Радованъ П. Радоевићъ рачуноводитель суда, Спасое Ђрчевићъ архиваръ суда, Іованъ Никићъ практик. суда, Периша Марковићъ начальникъ среза моравичкогъ, Милошъ М. Трифуновићъ писаръ среза црногорскогъ, Іованъ Игњатовићъ — Шабчанинъ — практик. казнач. окр. ужичк., Вучета Хаџи С. Трифуновићъ мл. учитель ужичкій, Сима Марићъ предсѣд. прим. суда вар. Ужице. 10 кн.

(Скупљѣни одъ г. Вукомана Новаковића пост-експедитора ужичк.)

Г. Г. Гаврилъ П. Ђуковићъ протопресвитеръ окр. ужичкогъ, Спиридонъ Поповићъ стар. учит. ужичке школе родомъ изъ Котора, Михаилъ Новаковићъ учит. среднѣ школе ужичке, Никола Лапчевићъ књиговезацъ, Аѣимъ Моловићъ директоръ карантина мокрогор. за сына Радована, Ђвтиміе С. Божићъ парохъ бѣло-цркванскій и почетный членъ консистор. епархіе ужичке, Захарія Ф. Захарићъ парохъ кремонскій, Илија В. Наранџићъ трговацъ. Господична Марина кћи г. Косте Николића начальника среза арильскогъ, Г. Савка обручена г. Урошу Стѣпановићу писару среза арильскогъ. Г. Г. Дмитріе Посникъ живописацъ, Серафимъ Дмитровићъ настоятель мон. Раче, Петаръ Райчићъ старіи учитель иваньичкій за супругу свою

(Совокупитель г. Никола Вуловићъ писарь суда).

Г. Г. Василіє Вуковић парохъ чачан., Лука Прокопіввић намѣст. иванъич., Риста Поповић пар. горачић., Веніаминъ ѱаконъ еписк., Петаръ Марјановић ѱаконъ и учит. чачанскій. Г. Г. Міяйло Ђорђевић предсѣд. окр. суда, Андрея Стаменковић членъ суда, Сима Б. Міяйловић I писаръ, Любомиръ Гавриловић, и Никола Вуловић II. писари суда, г. Ђака удов. почившегъ начал. Миліе Драгићевића. Г. Г. практ. суда: Милованъ Вулићевић, Любомиръ Нешић, и Милошъ Міяйловић за сына Димитрія. Г. Г. торговцы и занатліе: Јованъ Игнатовић, Стѣпанъ Каргановић, Кузманъ Шо-ланъ, Алекса Милановић, Панта Раичић, Обрадъ Марковић, Тодоръ Вукосављевић, Сретенъ Ристић, Петаръ Јосифовић, Спа-совъ Тешовић, Гая Марић, Милованъ Обрадовић, Миланъ Врбав-чевић, Коста Ничовић — Ученицы IV. разряда основ. училишта: Алекса Максимовић, Алекса Вуковић, Адамъ Поповић, Витомиръ Міатовић, Коста Радовић, Милутинъ Ковачевић, Милета Ружић, Ранко Живановић, Стеванъ Поповић, Стеванъ Николић, Тимотиє Дробняковић, Яковъ Ненадовић, Савва Міяйловић. 41 кн.

(Совокуп. г. Лука Петровићъ учит. чачан.).

Г. Г. Венедиктъ Рафановићъ протосин. и чл. консист. епар. ужицке, Исаакіе Іовановићъ придв. вром. Станойло Петровићъ нач. окр. чачан. маіоръ и поч. княж. аѣут. за сына Петра, Сре-тенъ Борисавлѣвићъ І. и Мійило Вельковићъ ІІ. начал. писари; Іо-ванъ Шауенгелъ окр. докт., Крста Стойковићъ пис. ср. трнав. за кѣри Христину и Блену, Коста С. Анѣлковићъ, Бротіе Блажко-вићъ, и Петаръ М. Василѣвићъ практ. начал. Г. Г. трговцы: Іо-ванъ Живковићъ, Іованъ С. Миловићъ, Перяша Паіовићъ за сына Милана, Никола Ковачевићъ, Димитр. Стоиљковићъ, Никола Мило-савлѣвићъ управ. мѣст. школа, Илія Матіевићъ, Міюшко Милутино-вићъ, Вуле Пантелићъ, Стеванъ Аѣићъ, Василіе Лазаревићъ, Павле Нешковићъ изъ Брусн, Димитр. Петроніевићъ, Илія Петровићъ, Радосавъ Новаковићъ изъ Ариля, Ђока Симовићъ гостяльникъ. Уче-ници: Владимиръ Ђорѣвићъ, Спасов Радуловићъ, Ђока Стоиљковићъ, Васа Колѣвићъ.

(Совокупитель г. Николае Пауновићъ вром. и ч. к. шаб.).

Г. Г. Самуило Янковићъ наст. м. Петков., Максимъ Треби-
нацъ еромон. м. Каленића, Янко Јовановићъ пар. шаб., Јованъ Јова-
новићъ пар. мишар., Крста Протићъ капел., Максимъ Петровићъ
ѣаконъ и препис. кон. шаб., Коста С. Янковићъ практ. суда окруж.
шаб. Павле Ђ. Струнциалићъ за сына Анту, и Мита Папазоглићъ,

трговцы; Атанасіе Поповић ашчія у двору еписк. Ученицы: Іованъ Миловановићъ, Ранко Обрадовићъ и Богосавъ Поповићъ изъ Раѣвине. 14 кн.

(Совокупитель г. Марко Лазаревићъ слуш. у IV. разр. гимн.).

Слушат. полугимн. шаб.: Іованъ Симићъ, Любомиръ Іовановићъ, Лазаръ Богдановићъ, Миланъ Милићевићъ, Гаврилъ Протићъ, Димитріе Дуквићъ, Илија Антонијевићъ, Лазаръ Поповићъ, Іованъ Станићъ, Маринко Срећковићъ, Миланъ Стефановићъ, Обрадъ Митровићъ, Ђвремъ Луквићъ, Аксентіе Поповићъ, Данило Орићъ, Илија Теодоровићъ, Миланъ Исанловићъ, Никола Миловановићъ, Петаръ Вујанићъ, Петаръ Цинковићъ, Радованъ Петровићъ, Стеванъ Митровићъ, Станосъ Стефановићъ, Светозаръ Марковићъ, Савва Стояновићъ, Јанковъ Поповићъ, Ђвремъ Радошевићъ, браћа Богичевићи, Никола Димитріјевићъ изъ Кожана, Андрея Тодићъ ученикъ изъ III. основ. школе. 30 кн.

(Совокупитель г. Петаръ Милутиновићъ тргов. шаб.).

Г. Г. Ђока І. Павловићъ писаръ ср. поцер. окр. шабач., Максимъ Аврамовићъ чизмаръ изъ Ирига, браћа Богатичевићи тргов., Иванъ Іовановићъ за сына Петра, Г. Петровићъ за сына Николу, Павле Гуцонићъ тргов., Живко Божићъ за сына Николу, Василіе Ђорђевићъ практ. казнач., Јанко Шешинъ II. писаръ прим. суда, Коста, Никола и Любомиръ Каменичићи ученици. Андрея Нешковићъ преписчикъ прим. суда, Риста І. Павловићъ бакал. и шеѣр., Коста Филиповићъ бакалинъ, Сима Іовановићъ тргов., Лазаръ Дражићъ чизмаръ за сына Јоцу, Андрея Ђешићъ полицай вар. Шабца, Димитріе Ђорђевићъ за сына Косту, Петаръ Митровићъ тргов., Павле Тешинъ за сына Алиппія, Петаръ Іовановићъ за сына Светозара, Иванъ Вуковићъ трговацъ. 21 кн.

Ћ У П Р І Я.

(Совокупитель г. Вукадинъ Андреевићъ писаръ суда).

Г. Г. Димитрій Исайловићъ предсѣд. окр. суда за сына Благоя, Миливое Іовановићъ маіоръ и помоћ. овоокр. началн. за сына Арсенија, Петаръ Т. Чулићъ писаръ началн. за кѣрь Любицу, Лазаръ П. Рашковићъ рачунов. суда за кѣри Катарину и Софію, Василіе Поповићъ І. писаръ суда за кѣрь Ђлисавету, Димитрій Јанићевићъ архив. суда за сына Алексу и кѣрь Христину 2 кн. Іованъ Милошевићъ II. писаръ суда, Милое Васићъ практ. началн. за сына Филипа, Милсавъ Ђурђевићъ практ. суда, Миланъ Іов. Пантелійићъ практ. суда за сыновца Светислава, Димитрій Вучковићъ практ. суда, Ђорђе Петковићъ практ. началн., Димитрій Адамовићъ учитель за брата Јшу, Антоніе С. Целивановићъ ученикъ III. разряда. 15 кн.

Я Г О Д И Н А.

(Скупіо г. Миладинъ Радойковићъ секр. суда окр. ягод.).

Г. Г. Јоца Наумовићъ началникъ окр. ягодин. поч. кн. аѣут. подполк. и кавалѣръ, Петаръ Радойковићъ пензіон. началн. подпол.

и кавалѣръ, Іованъ Х. Трипковићъ членъ суда окр. ягод., Бѣта М. Тодоровићъ помоћн. началн. окр. круш. и капетанъ, Митаръ Миленковићъ началн. среза темнић. ш. капетанъ, Миладинъ Радойковићъ секр. суда окр. ягод., Стоянъ Обрадовићъ архив. суда окр. ягоди. Никола Стояновићъ ст. писаръ суда окр. ягоди., Петаръ Рашићъ практ. суда окр. ягод., Янићѣ Гавріјловићъ практ. нач. окр. ягод. Міяло Стояновићъ практ. нач. окр. ягод., Илія Богдановићъ шефер., Таса Петковићъ болт., Міялко Банковићъ болт. за сына Дмитрія, Ђока Живковићъ болт., Живко Ђорђевићъ шефер., Стефанъ Стефаноновићъ кассехран. цркве ягоди. 17 кн.

(доцніе послани).

БЕОГРАДЪ.

Г. Г. Тричко Михайловићъ, Петаръ Петровићъ коларъ, Софроніе Момировићъ пушкаръ (на Теразіама).

ТИПОГРАФИЧЕСКЕ ПОГРЕШКЕ.

Погрешка.	Читай.	Листъ.	Врста.
ди	да	7.	16.
у княжеству	у княжество	7.	25.
побити	савладати	12.	7.
отрори	отвори	24.	29.
Амазію	Амазін	28.	2.
вѣрно	вѣрности	28.	10.
поврате	поврати	28.	25.
цаско	царско	29.	8.
де	да	29.	21.
велможе	велможа	29.	25.
угнутенія	угнѣтенія	30.	9.
явими	яви ми	34.	32.
признаемъ	признамъ	35.	3.
укажуми	укажу ми	35.	9.
Еяса	Енеа	38.	4.
празднику	празднику	39.	31.
Парисъ	Париса	41.	4.
брабратомъ	братомъ	43.	23.
. . . .	се	45.	17.
жене	жена	51.	6.
галіѣ	галіѣ	52.	2.
капіяма	копіяма	52.	25.
ступила	ступило	58.	16.
вняземъ	княземъ	59.	10.
Діомедасъ	Діомедесъ	66.	13.
Пелимонъ	Телмонъ	89.	3.

$$1222 \mid 800000 / 654 =$$

$$7532$$

$$6680$$

$$6110$$

$$5760$$

$$4888$$

$$812$$

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

P15 Sp II 442.1

